

јул • август • септембар 2026.

ПРВА И ДРУГА ПОСЛАНИЦА КОРИНЋАНИМА

јул, август, септембар 2026.

**ПРВА И ДРУГА
ПОСЛАНИЦА
КОРИНЋАНИМА**

1. Павлова служба у Коринту	5
2. Порука о Крсту	3
3. Јединство у Христу	21
4. Грех у цркви	29
5. Све на славу Божју	37
6. Духовни дарови	45
7. Портрет љубави.....	53
8. Сила Христовог васкрсења	61
9. Служба вођена љубављу.....	69
10. Аутентична хришћанска служба	77
11. Приставска служба и мисија.....	85
12. Суочавање са лажним учитељима.....	93
13. Благодат, љубав и заједништво.....	101

ПРВА И ДРУГА ПОСЛАНИЦА КОРИНЋАНИМА

Аутор: Аденилтон Т. де Агијар

Број 3/2026.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу
www.subotnaskola.org

Одговара: Иван Поповић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Тамара Бабић

Лектура: Мирјана Ђерић

Прелом: Гордана Ардељан

Издаје: »Препород«, Београд

За издавача: Саша Тодоран, 11000 Београд, Радослава Грујића 4

Тираж: 1850

За интерну употребу

Табеле припрема Одељење за суботну школу

© [2026] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

Писање писама је прастари обичај, који још увек није застарео. Променили смо само начин на који се писма пишу. Да, друштвени медији су заменили папир. Међутим, у својој суштини, и-мејлови и други облици електронских писама у основи имају исту улогу – повезују људе путем размене информација, осећања и мисли.

Зашто људи пишу писма? Могући одговор је да имају нешто да кажу. Тако је било и са апостолом Павлом. Мада је имао тако много да каже, није увек био у прилици да се нађе лицем к лицу са онима с којима је желео да разговара.

Зато им је, уместо тога, писао писма – као што су писма Коринћанима, која садрже неке од најдубљих библијских истина. Међу њима су: „Јер нијесам мислио да знам што међу вама осим Исуса Христа, и тога распета“ (1. Коринћанима 2,2); и: „Јер знате благодат Господа нашега Исуса Христа да, богат будући, вас ради осиромаши, да се ви његовијем сиромаштвом обогатите“ (2. Коринћанима 8,9). А шта тек да кажемо за врхунску химну о љубави у 1. Коринћанима 13?

С друге стране, свако ко чита Павлова писма Коринћанима неизбежно ће остати збуњен, не само због неких озбиљних проблема унутар цркве – као што је сексуални неморал – већ и због ситничарења насталог као последица јефтиног фракционаштва међу верницима. Ако мислите да ваша црква има изазовне проблеме, спремите се да видите лавину свађа с којима је Павле морао да се носи у Коринту. Можда проблеми ваше локалне цркве ипак нису тако велики као што мислите? Врло вероватно ћете се уверити да су прилике у Коринту биле много горе.

Колико год проблеми у Коринту били узнемирујући, писма Коринћанима привлаче нашу пажњу, не због самих проблема, већ због изванредног начина на који се Павле суочава с њима. Подстичући вернике да преиспитају себе, своје понашање и околну културу у светлу еванђеља о Исусу Христу, он уздиже поруку о Крсту. Да употребимо реч коју сам Павле користи, сваку норму нижу од еванђеоске поруке треба сматрати „*анатемом*“ (Галатима 1,8,9).

У Павлово време, Коринт је био познат по свом богатству и развијеној трговини, а све захваљујући луци, архитектури, бродоградњи и керамици. Тај град је био важан финансијски центар. Али поред тога, био је познат и по свом сексуалном неморалу, верској какофонији и храмовима посвећеним разним боговима. Заиста, свакодневни живот у Коринту био је обележен нескривеним идолопоклонством. Та историјско-културна позадина помаже нам да разумемо Павлове главне бриге у вези са хришћанима у том граду и, у складу с тим, подстицаје које им он упућује.

Овог тромесечја, проучаваћемо Павлова писма Коринћанима. У те две изванредне новозаветне књиге, апостол приказује еванђеоску поруку као суштину хришћанског живота и сведочења, као призму кроз коју све друго треба посматрати. Без обзира на изазове с којима се као појединци или црква суочавамо на свом путу ка небу – одговор на најсложенија питања у нашем раду за Христа исти је као онај који је важио и за Коринћане: „Исус Христос, и то распети!“ (1. Коринћанима 2,2).

Исус ускоро долази. Ово је време за веће јединство у Христу и већу отвореност за Светог Духа него икада раније, за марљиву употребу духовних дарова и много дубље искуство са васкрслим Господом. Време је за истинску хришћанску службу, за учешће у прставској служби и мисији, за духовни рат против лажних учења, за раст у благодати, љубави и заједништву. Ово је време кад треба да се држимо чврсто и будемо верни поруци о Крсту, а Павлова писма Коринћанима уче нас управо томе.

Др Агенилџион Таварес де Аџијар, професор је на катедри за тумачење Новог завета на Североисточном адвентистичком колеџу у месту Кашиоера у савезној држави Баија у Бразилу, где служи од 2010. године.

ПАВЛОВА СЛУЖБА У КОРИНТУ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Коринћанима 1,1; Галатима 1,1; Дела 17,16-34; 1. Коринћанима 5,9-11; Дела 18,4-10; 2. Коринћанима 2,4.

Текст за памћење: „А Господ рече Павлу ноћу у утвари: не бој се, него говори, и да не ућутиш; јер сам ја с тобом, и нико се неће усудити да ти што учини; јер ја имам велики народ у овоме граду“ (Дела 18,9,10).

Велики енглески мисионар, Вилијам Кери, имао је обичај да каже како је крпио ципеле да би платио своје трошкове, али да је његов прави посао био задобијање душа.

Исто тако, Павле је радио као шаторџија да би зарадио за живот (Дела 18,1-3), али његов прави посао био је, наравно, задобијање људи за Христа.

Ове седмице, бацимо поглед на Павлову службу цркви у граду Коринту. Та црква, као што ћемо видети, била је пуна проблема, од којих се многи нису разликовали од оних с којима се црква суочава данас, скоро две хиљаде година касније. Заиста, свако ко је хришћанин дуже време, или је укључен у рад цркве, могао би да постави питање: Да ли сте икада пронашли неку хришћанску групу која нема никаквих проблема? Одговор је, наравно, очигледан.

Павле се суочава са изазовима у Коринту, али им се супротставља поруком о Крсту (1. Коринћанима 2,2). Верност тој поруци је начин на који и ми данас треба да се суочимо са изазовима које имамо. Као што ћемо видети ове седмице и током целог тромесечја, порука 1. и 2. Посланице Коринћанима односи се и на наш живот.

**Проучиће ђоуку за ову седмицу да дисће се љрићремили за субоју, 4. јул.*

ПАВЛЕ, ОД БОГА ПОЗВАНИ ИСУСОВ АПОСТОЛ

Павле почиње своје писмо Коринћанима представљајући себе као Исусовог апостола „вољом Божијом позваног“ (1. Коринћанима 1,1; упоредити са: 2. Коринћанима 1,1). Његово уверење у то ко је он у односу на Исуса толико је чврсто да је то, уз мали број изузетака, начин на који он започиње све своје посланице.

Прочитајте стихове 1. Коринћанима 1,1 и Римљанима 1,1. Која су два елемента Павлове службе наглашена у тим текстовима? (Видети такође Галатима 1,1.)

Павле говори о свом позиву и апостолству као о испуњењу Божје воље. Уверен је да његов позив није од људи, већ од Бога (Галатима 1,1). Попут Јеремије, и Павла је Бог позвао још од мајчине утробе (Јеремија 1,5), чином своје благодати (Галатима 1,15), а то је учинио да би објавио Христово еванђеље међу незнабошцима.

У 1. Коринћанима 15,8, Павле себе убраја међу оне којима се Христос јавио после свог васкрсења (1. Коринћанима 15,5-7). Неколико стихова касније, он напомиње да је његов позив да буде апостол резултат тог сусрета са Исусом (1. Коринћанима 15,9-11).

Титула „апостол Исуса Христа“ обухвата читав низ концепата. У првом реду, он преноси идеју о некоме кога Исус шаље. Поред тога, Павле користи тај израз и да би себе представио као Христовог слугу (Римљанима 1,1; Титу 1,1; Галатима 1,10), проповедника и учитеља (1. Тимотију 2,7; 2. Тимотију 1,11). Било да проповеда или поучава, Христос је увек у првом плану. Укратко, Павле је *Исусов* апостол.

Исус није само средиште Павловог апостолства. Он је и средиште Павловог живота. Исусово присуство испуњавало је Павлове мисли и осећања. Доказ за ту чињеницу је то што он у више наврата помиње Исуса у уводу и одељку посвећеном захвалности у 1. Коринћанима (девет пута у девет стихова). Павле је толико волео Исуса да није могао да престане да мисли и говори о Њему. Желео је да говори о Исусу онима који су били поверени његовом старању, како би и њихов живот био христоцентричан. Као што је он позван да буде апостол, тако су и они позвани да буду Исусови верни следбеници у било ком својству у ком их је Господ позвао.

Павле је био позван да буде апостол. Који је ваш позив и како то знате? Ако мислите да га немате, шта је то што би могло бити погрешно у вашем ходању са Богом?

ОД АТИНЕ ДО КОРИНТА

Прочитајте Дела 17,16-34. Где је Павле био пре одласка у Коринт и шта је тамо радио?

Текст Дела 17,16-34 описује Павлово проповедање Атињанима пре одласка у Коринт. По свему судећи, он није планирао да посети Атину у том тренутку, али је отишао тамо уз помоћ неких пријатеља због противљења с којим се суочио у Верији (Дела 17,13-15).

Они који су отишли са Павлом у Атину, вратили су се у Верију са налогом за Тимотија и Силу, да му се придруже што је пре могуће (Дела 17,15). Текст Дела 17,16-34 говори о томе шта Павле ради док их чека. Он говори о Исусу у синагоги, на тргу и на Ареопагу. Он заиста није могао да престане да прича о Исусу и користио је сваку прилику за то.

Прочитајте Дела 18,1-11. Шта је Павле радио кад је стигао у Коринт и током читавог свог боравка у том граду?

Павле је посетио Коринт током свог другог мисионског путовања. Лука нас извештава да је он тамо остао годину и по дана.

Као и обично, Павле своју мисионску активност започиње у синагоги (Дела 18,4-6). У тексту Дела 17,1.2 помиње се да је то био његов обичај. Следио је стратегију „најприје Јеврејину“ (Римљанима 1,16; Дела 13,46), као што је Исус наложио својим апостолима (видети Дела 1,8).

Када су му се Сила и Тимотије коначно придружили у Коринту, „навали Дух на Павла да свједочи Јеврејима да је Исус Христос“ (Дела 18,5). Током свог боравка у Коринту, он је био веома запослен „учећи их ријечи Божијој“ (Дела 18,11). Управо у том контексту изговорио је и оне чувене речи „нијесам мислио да знам што међу вама“ – био је одлучан да не зна ништа међу Коринћанима „осим Исуса Христа, и тога распета“ (1. Коринћанима 2,2).

Шта можемо научити на основу Павлове мисионске активности у Атини и Коринту кад је реч о коришћењу сваке прилике да се проповеда еванђеље? Размислите о приликама које вам се пружају да другима говорите о Исусу, и о томе како бисте могли да их искористите.

ГРАД КОРИНТ

Прочитајте следеће текстове: Дела 18,1-3; 1. Коринћанима 5,9-11 и 1. Коринћанима 8,4. Шта можемо закључити о економији, моралу и верском животу Коринта?

Коринт је био важно средиште древног света, познато по својој напредној трговини. Римљани су га разорили 146. године пре н. е., а Јулије Цезар га је обновио као римску колонију 44. године пре н.е. И управо се тај римски Коринт појављује у Новом завету. У Павлово време, Коринт је био ривал Атине, и чак ју је надмашио у разним аспектима. Имао је две велике луке, што је олакшавало размену робе и развој трговине.

Заиста, Павле је изабрао Коринт због његове важности и повољног географског положаја. „Тако се указала прилика за ширење еванђеља. Када се оно утврди у Коринту, лако ће се проширити по свим деловима света.“ – Ellen G. White, *Sketches From the Life of Paul*, стр. 99.

Поред тога, напредна трговина у Коринту олакшала би Павлу да се издржава производњом и продајом шатора док проповеда еванђеље у том граду (Дела 18,2.3). Ипак, очигледно је да мисионски рад у великом и богатом граду није лишен изазова. Коринт се одликовао упадљивим верским плурализмом (1. Коринћанима 8,5), који се огледао у бројним светилиштима изграђеним у част божанстава попут Аполона, Атине и Афродите, између осталих, па чак и у обожавању таквих египатских божанстава као што су Сарапис и Изиде.

Осим по тој верској збрци, Коринт је био познат и по сексуалном разврату. Страбон, грчки географ и историчар, помиње да је било 1.000 храмских проститутки посвећених обожавању Афродите у њеном храму у Коринту. Премда многи научници гледају на то са сумњом и повезују ту тврдњу са атинском пропагандом против Коринта, ритуална проституција је била уобичајена у античком свету. Неморал је био проблем у Коринту, као и на другим местима. Идолопоклонство и неморал били су део свакодневног живота, и та жалосна реалност објашњава велики део садржаја 1. и 2. Посланице Коринћанима.

У свом мисионском раду у Коринту, Павле се суочио са изазовом идолопоклоничког и развратног друштва. Који изазови у данашњој култури могу да отежају проповедање еванђеља? Како их можемо превазићи? Колико се Коринт разликује од данашњих градова, ако се уопште разликује?

„ВЕЛИКИ НАРОД У ОВОМ ГРАДУ“

Прочитајте Дела 18,4-8. Какви су били резултати Павловог проповедања?

Павлов рад међу Јеврејима у Коринту није био толико плодно-сан колико је он то желео. Морао је да се суочи са извесним непријатељством и мржњом. Библија каже да се они „противљаху и хуљаху“ (Дела 18,6). Када је објекат грчког глагола *blasphēmeō* („хулити“) људско биће, онда он значи „ружити“ или „клеветати“. Другим речима, они су намеравали да окаљају Павлов углед и спрече га да успе у својим мисионским напорима.

Срећом, Павлов рад у коринтској синагоги ипак није био узалудан. На крају крајева, Бог је руководио својом мисијом. А Он је обећао: „[Моја реч] неће се вратити к мени празна“ (Исаија 55,11). Јевреји нису очекивали да ће Крисп, старешина синагоге, и његова породица прихватити Исуса као Месију и крстити се (Дела 18,8). И не само они, већ „од Коринћана многи који слушаху вјероваше и крстише се“ (Дела 18,8), врло вероватно и под Крисповим утицајем.

Прочитајте Дела 18,9.10. Шта можемо закључити о Павловим осећањима кад се суочио са изазовима у Коринту? Како је Бог охрабрио свог слугу?

Одмах након што је напустио синагогу, Павле је доживео нешто што му је донело охрабрење. Сам Христос му се јавио у ноћној визији, са речима које призивају у сећање стих Исаија 41,10: „Не бој се, јер сам ја с тобом.“ Заиста, Павле признаје да је у Коринту био „у слабости, и у страху и у великом дрктању“ (1. Коринћанима 2,3). Већ је морао да оде из Верије у Атину због жестоког противљења. По свој прилици, помислио је да ће морати да напусти и Коринт из истог разлога – због великог противљења. Али овог пута то се неће догодити. Исус му је ка-зао: „Ја имам велики народ у овоме граду“ (Дела 18,10). А Павле је био Његово оруђе помоћу којег ће им донети вест о спасењу.

Прочитајте стих Исаија 41,10. Која су нам предивна обећања дата у том кратком тексту? Како би она требало да утичу на наш свакодневни живот?

ПАВЛОВА ПИСМА КОРИНЋАНИМА

Прочитајте следеће текстове: 1. Коринћанима 1,11-13; 1. Коринћанима 4,14; 1. Коринћанима 5,11; 1. Коринћанима 7,1 и 1. Коринћанима 14,37. 40. Такође прочитајте: 2. Коринћанима 1,12; 2. Коринћанима 2,9; 2. Коринћанима 11,3 и 2. Коринћанима 13,10. Како нам ти стихови помажу да разумемо зашто је Павле слао писма Коринћанима?

Павле се налазио у Ефесу кад је писао 1. Коринћанима (1. Коринћанима 16,5-9). Хлојина породица је дошла код њега са извештајем да ствари не иду баш добро у Коринту (1. Коринћанима 1,11). У тексту 1. Коринћанима 1-6, Павле се бави спорним питањима која је Хлоја покренула. Ти проблеми укључивали су поделе, сексуални неморал, судске спорове међу вернима и проституцију. Павле је добио и писмо са конкретним питањима (1. Коринћанима 7,1). Његов одговор представља садржај ове посланице, од 7. поглавља надаље. Та питања су се односила на брак, развод, целибат, храну жртвовану идолима, понашање током богослужења, употребу духовних дарова и погрешно схватање васкрсења. Црква у Коринту била је врло проблематична и незрела. Можда и ваша локална црква има много проблема. Ипак, црква у Коринту је вероватно била још гора.

Павлово прво писмо Коринћанима врло је значајно и за наше време. Уосталом, не суочавамо ли се сви ми, у извесној мери, са истим проблемима у многим нашим црквама данас? Зато ова посланица има много тога да нам каже. У вези с њом, Елен Вајт пише да је Павле цркви у Коринту послао „једну од својих најбогатијих, најснажнијих и најпоучнијих посланица.“—Елен Г. Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 301 (оригинал).

Могуће је да је Павле написао три или четири писма Коринћанима (упоредити са 2. Коринћанима 10,9). Прво од њих написао је пре 1. Коринћанима (1. Коринћанима 5,9), али је оно изгубљено. Пре 2. Коринћанима, написао је писмо о којем научници говоре као о „оштрој посланици“ (2. Коринћанима 2,3.4.9; 2. Коринћанима 7,8), али је и оно изгубљено. Неки сматрају да он ту мисли на 1. Коринћанима, или да је то писмо делимично сачувано у 2. Коринћанима.

Из 2. Коринћанима, сазнајемо да су верници у Коринту били под утицајем околне културе. Ценили су такве појаве као што су надметање, моћ, богатство – све оно што може да представља изазов и за нашу цркву данас. Насупрот томе, Павле је настојао да створи културу усредсређену на Христа, начин гледања на свет кроз призму еванђеља. Колико је битно да и ми гледамо на данашњи свет кроз призму еванђеља.

Поново прочитајте стих 2. Коринћанима 2,4. Шта нам он говори о томе колико је Павлу било стало до тих људи? У поређењу с тим, колико хладна могу бити наша срца према другима?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Елен Г. Вајт, „Коринт“, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 243-254 (оригинал).

„Приликом проповедања Јеванђеља у Коринту, апостол је применио систем који се разликовао од онога којим се послужио у Атини... Одлучио је да избегава сложена доказивања и расправљања, и да међу Коринћанима не зна ништа 'осим Исуса Христа, и тога распета.'“ – Елен Г. Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 244 (оригинал).

„Павле је имао нешто успеха“, али је „сумњао у мудрост изградње цркве од материјала који је тамо нашао. Сматрао је Коринт веома спорним пољем за рад, и одлучио је да га напусти...”

Док је размишљао о томе да напусти град како би нашао поље рада које више обећава,... Господ му се јавио у ноћној визији, и рекао: 'Не бој се, него говори... јер ја имам велики народ у овоме граду' (Дела 18,9-10). Павле је то схватио као заповест да остане у Коринту, и као гаранцију да ће Господ учинити да посејано семе израсте... Велика црква требало је да се окупи под заставом Исуса Христа.“ – Ellen G. White, *Sketches From the Life of Paul*, стр. 106, 107.

„Забележено је да је Павле у Коринту радио годину дана и шест месеци. Његови напори, међутим, нису били ограничени искључиво на тај град... Коринт је постао његово седиште... Тако је подигнуто неколико цркава... Његово одсуство из цркава за које се старао било је делимично надокнађено снажним и значајним писаним порукама, које су углавном прихватане као Божја реч... Те посланице су се читале у црквама.“ – Ellen G. White, *Sketches From the Life of Paul*, стр. 109.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Павле је био уверен да је Исусов апостол и да је његов позив од Бога. Зашто је тако важно да знамо ко смо и који је наш позив?
2. На тренутак, Павле је пожелео да одустане од свог мисионског рада у Коринту и да напусти тај град. Шта га је навело да се предомисли? Како би то могло нама да помогне кад пожелимо да одустанемо од неког мисионског пројекта? Да ли би, ипак, могао да наступи тренутак када би заиста требало да одустанемо?
3. Чланови цркве у Коринту били су под значајним утицајем околне културе. То је сурова реалност и међу нама данас. Како можемо бити у свету (Јован 17,11.15), а да оно „што је на свијету, тјелесна жеља, и жеља очију, и понос живота“ (1. Јованова 2,16) не утиче на нас? На које још начине околна култура негативно утиче на нашу цркву?

[illegible]

ПОРУКА О КРСТУ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Коринћанима 1,17-31; Колошанима 1,20; 1. Петрова 2,24; Дела 13,16-47; 1. Коринћанима 2,1-5.

Текст за памћење: „Јер је ријеч крстова лудост онима који гину; а нама је који се спасавамо сила Божија“ (1. Коринћанима 1,18).

Цицерон, пагански римски писац и говорник, саветовао је римском народу да идеју о крсту, као средству кажњавања, држи далеко од својих мисли. Премда је Цицерон умро око пола века пре него што се Исус родио, његова изјава добро илуструје презир с којим су Римљани гледали на крст. Било је то нешто тако лоше да о томе није требало чак ни мислити.

Насупрот томе, Павле је писао: „Јер је ријеч крстова... сила Божија“ (1. Коринћанима 1,18). За Павла, крст је оруђе помирења између Бога и човека (Ефесцима 2,16; Колошанима 1,20), врхунски симбол Исусове понизности (Филипљанима 2,8), и место где је плаћен наш неизмерни дуг (Колошанима 2,14).

Крст је Павлов одговор на проблеме у Коринту. Не морате да уђете дубоко у 1. Коринћанима да бисте схватили да је он врло забринут због једног важног питања – подела у цркви. Павле је толико узнемирен да је то прва тема, одмах после поздрава (1. Коринћанима 1,1-3) и израза захвалности (1. Коринћанима 1,4-9), којом се он бави (1. Коринћанима 1,10-17). Ове седмице, осврнућемо се на моћну поруку о Крсту, која пружа одговор на тај проблем и друга спорна питања у Коринту.

**Проучиће њоуку за ову седмицу да дисће се љрићремили за субоју, 11. јул.*

ЕВАНЂЕЉЕ О КРСТУ

Павле каже да је порука о Крсту Божја сила за нас. Није ни чудо што је „Исус Христос и то распети“ у средишту његовог проповедања (1. Коринћанима 2,2).

Прочитајте 1. Коринћанима 1,17-31. Коју важну мисао Павле овде истиче?

У тексту 1. Коринћанима 1,18-31, Павле се бави супротношћу између људске лудости и божанске мудрости. Крст има моћ да разоткрије најгоре у човеку и најбоље у Богу. Увод у овај одломак Посланице је изјава у стиху 1. Коринћанима 1,17. Пошто Христов крст не треба да буде лишен своје силе (1. Коринћанима 1,17), порука о Крсту мора да заузима средишње место у нашем проповедању (видети такође 1. Коринћанима 2,2).

Павле каже да није послат да крштава, већ да проповеда еванђеље о Крсту. Та изјава захтева две важне напомене. Прво, грчка реч преведена са „послати“ је *apostellō*, што потиче од истог корена као и реч „апостол“. Према томе, Павлов основни апостолски задатак био је објављивање еванђеља. Друго, Павлове речи о крштењу нису значиле да крштење није битно, или да није макар исто толико битно као и проповедање. Он је заправо укоравао оне који су придавали већи значај томе ко их је крстио, него Ономе, то јест Исусу, у кога су крштени.

Под изразом „премудријем ријечима“ (1. Коринћанима 1,17), Павле не подразумева да су речити говори сами по себи лоши. Суштина је у томе да људска мудрост не би требало да засени поруку о Крсту. Тај израз се односи на грчко-римску реторику. У Атини, Павле је користио логику, науку и филозофију, али је то донело врло слаб род. И зато је „одлучио да у Коринту примени другачији метод рада у својим напорима да привуче пажњу ових безбрижних и равнодушних људи. Одлучио је да избегава сложена доказивања и расправљања, и да међу Коринћанима не зна ништа 'осим Исуса Христа и то распетог.'“ – Елен Г. Вајт, *Ајосџолска црква – Христовим шрајом*, стр. 244 (оригинал).

На који начин опширна излагања засењују поруку о Крсту? Зашто је проповедање о Исусу Христу, и то распетом, донело обилнији род у Коринту него што су логика, наука и филозофија донеле у Атини? Да ли ипак има тренутака када би логика, филозофија и наука могле бити од користи у проповедању еванђеља?

ЛУДОСТ ЗА ОНЕ КОЈИ ГИНУ

Упоређујући људску лудост са божанском мудрошћу, Павле изјављује да је „ријеч крстова лудост онима који гину“ (1. Коринћанима 1,18). То је прво од шест помињања лудости или лудих у тексту 1. Коринћанима 1,18-31.

Прочитајте стихове 1. Коринћанима 1,20.21.23.25.27. Како нам помињање лудости у тим стиховима помаже да разумемо шта је Павле мислио када је рекао да је порука о Крсту лудост онима који гину?

Грчка реч за лудост у 1. Коринћанима 1,18 је *мѐρια*. Та реч се јавља само пет пута у Новом завету и то сваки пут у 1. Коринћанима (1. Коринћанима 1,18.21.23; 1. Коринћанима 2,14; 1. Коринћанима 3,19). Та и друге сродне речи јављају се више пута у Новом завету, а половина од тих јављања је у Павловим посланицама. Много пута се та породица речи налази управо у 1. Коринћанима.

Лудост о којој Павле говори у 1. Коринћанима 1,18.23 није толико повезана са интелектуалном слабошћу колико са неморалним понашањем и размишљањем, са недостатком разборитости, па чак и бунтом против Бога. То објашњава зашто он толико говори о тој теми у целој 1. Посланици Коринћанима.

Размислите о Павловој ситуацији у том граду. Он долази у место које се поноси својим тобожњим знањем, својом мудрошћу и културном префињеношћу. И у таквом окружењу говори о једном Јеврејину из Галилеје, Исусу из Назарета, кога су Римљани разапели, и који је васкрсао из мртвих – а све то с циљем да би платио не само за њихове грехе, већ за грехе целог света. *Да ли је њај човек стварно озбиљан? Кога он шо заваарава?* Није то био ни неки нови, дубоки филозофски концепт, који би се могао рашчланити и анализирати филозофским алатима. Звучало је просто као лудост, бесмислица, нешто што није дан паметан и образован Коринћанин не би могао озбиљно да схвати.

Међутим, колико год су тим паганима Павлове речи неразумно звучале, многим Јеврејима је порука о Крсту звучала још горе. Који је Јеврејин очекивао да Месија буде погубљен од Рима? Требало је да Месија збаци Римљане, а не да га они разапну.

Павле је, дакле, од самог почетка у Коринту имао много тога против себе. Па ипак, упркос свему томе, душе и Јевреја и незнабожаца биле су задобијане за еванђеље. Коју поруку налазимо у томе?

С коликим год противљењем да се суочимо, Бог ипак има људе који су отворени да чују истину. Морамо бити спремни да нас Он употреби у томе да досегнемо те људе где год да се налазе, чак и на местима која су данас подједнако лоша, или чак и гора него што је Коринт био.

СИЛА ЗА ОНЕ КОЈИ СЕ СПАСАВАЈУ

Порука стиха 1. Коринћанима 1,18 сувише је јасна да би се промашио њен смисао. Шта Крст значи зависи од тога како се на њега гледа. Он је лудост за оне који се буне против Бога, али је сила за оне који чезну за Његовим спасењем.

Прочитајте стихове Колошанима 1,20 и 1. Петрова 2,24. Шта је Исус постигао за нас на крсту?

Као што смо већ видели, у проповедању еванђеља морају се избегавати „премудре речи“, „да не изгуби силу крст Христов“ (1. Коринћанима 1,17). У светлу 1. Коринћанима 1,17, лакше је разумети зашто је супротност од лудости Божја сила а не људска мудрост (1. Коринћанима 1,18). Крст, који је у толикој супротности са људском мудрошћу, открива колико је људска мудрост заправо будаласта.

Грчки текст 1. Коринћанима 1,18 сугерише да „они који гину“ жању последице својих поступака. То би се могло овако превести: „Јер је порука о крсту лудост онима који уништавају сами себе.“ Грчки глагол *apollymi* („пропасти, погинути“) може такође да значи и „уништити/погубити“ (Јован 10,10). Заправо, *apollymi* се преводи као „погубићу/уништићу“ у 1. Коринћанима 1,19.

Шта се ту дешава? Павле обезбеђује библијски темељ за своју тврдњу из 18. стиха, о тим људима који гину, тако што у 19. стиху цитира Божје речи из текста Исаија 29,14. У 19. стиху, Бог стоји иза тог уништења, што наизглед противречи самоубилачкој гордости поминутој непосредно пре тога. Међутим, ту нема никакве противречности. Смисао је да ће Бог уништити оне који сами себе већ уништавају.

Израз „нама који се спасавамо“ (1. Коринћанима 1,18), наспрот онима који бивају уништени, наговештава да спасење долази једино од Бога. Павле заправо каже да ми бивамо спасени, то јест, не спасавамо се сами. Ми то, наравно, и не можемо. Наше спасење има спољашњи извор. Док је уништење самоузроковано, спасење може бити само дато, као дар благодати грешницима. Као што је јасно на основу стиха 1. Коринћанима 1,21, Бог је тај који спасава све који верују. Лудост је, у том смислу, чин одбацивања онога што је Бог понудио човечанству путем Христовог крста (1. Коринћанима 1,30), чиме се навлачи уништење на себе.

„Јер је плата за гријех смрт, а дар Божиј је живот вјечни у Христу Исусу Господу нашему“ (Римљанима 6,23). У ком смислу тај стих понавља оно што Павле каже у 1. Коринћанима 1,18.19?

РАСПЕТИ МЕСИЈА

Павле је писао да „Јевреји знаке ишту, и Грци премудрости траже“ (1. Коринћанима 1,22). Крст – идеја о Богу, Месији, који је ра-
запет – није била знак који су Јевреји очекивали. Нити је то била
она врста мудрости коју су Грци хтели. Било је то нешто супротно
свачијим очекивањима.

Заправо, довољно је само прочитати како су ученици реаговали
на идеју о Исусовом распећу (видети: Марко 8,31-32; Марко 9,30-32 и
Марко 10,32-34), да бисмо почели да увиђамо колико је страна и одбој-
на цела та замисао била, нарочито за Јевреје. Као што смо већ рекли,
Јевреји су очекивали да Месија победи Римљане. Али то се није дого-
дило, бар не у световном, милитантном смислу речи „победити“.

За хришћане, Крст је вековима био симбол вере. И тешко је
хришћанима двадесет првог века да схвате колико је, за менталитет
првог века, идеја о распетом Богу сулудо деловала.

Међутим, управо то што је та порука била толико шокантна, чини
је вредном наших најдубљих промишљања. Слика распетог Месије
потпуно је разјаснила читавом свему колико је далеко Бог спреман
да иде како би довршио план искупљења. Сама идеја о крсту, и о Гос-
подњем умирању на крсту, довољно је запањујућа за нас, грешнике
овде на земљи. (А замислите тек шта је то морало да значи за без-
грешна бића која су познавала и обожавала Господа Исуса на небу!)

**Прочитајте текст Дела 13,16-47 (нарочито стихове 26, 38 и 47).
Чему нас тај одломак учи у погледу значења Крста?**

Павле каже да га је Христос послао да проповеда еванђеље. И тако
Павле износи поруку о распетом Месији (1. Коринћанима 1,23). Он
сажима те идеје у тексту 1. Коринћанима 2,1-5. Апостол је, дакле, био
веран Христовом налогу. Кад је објављивао еванђеље, није то чинио
„с високом ријечи или премудрости“ (1. Коринћанима 2,1). Уместо
тога, усредсредило се само на „Исуса Христа, и тога распета“ (1. Ко-
ринћанима 2,2). Његов говор и порука нису били „у надговорљи-
вијем ријечима људске премудрости, него у доказивању Духа и силе“
(1. Коринћанима 2,4), јер је „мудрост људска“ заправо упадљиво
супротна „сили Божијој“ (2. Коринћанима 2,5).

**Распети Месија био је нешто потпуно неочекивано и за Јевреје
и за Грке. Шта нам то говори о чињеници да Бог не поступа
увек онако како очекујемо? Зашто је важно схватити тај кон-
цепт, нарочито кад не иде све онако како смо се надали?**

ХРИСТОС, СИЛА И МУДРОСТ БОЖЈА

У 1. Коринћанима 1,19.20.30.31, Павле говори о томе како су Божја мудрост и људска мудрост невероватно различите, те стога и узајамно искључиве. Запазите да Павле не одбацује мудрост као такву, већ одбацује ону врсту људске мудрости која покушава да се надмеће са Богом. Људска мудрост је неспособна да ослободи човека од греха. Само Христос, Божја мудрост, може да обави то дело. Видети табелу у наставку.

али „нама... који се спасавамо“	[порука о Крсту] је сила Божја	1. Коринћанима 1,18
али „онима... који су позвани“	Христос [је] сила Божја	1. Коринћанима 1,24

Оба та стиха, 1. Коринћанима 1,18 и 1. Коринћанима 1,24 показују да је Христос сила Божја, у смислу да Он има моћ да спасе људе од њихових греха. Заиста, „била је Божија воља да лудошћу поучења спасе оне који вјерују“ (1. Коринћанима 1,21). Изрази: „нама... који се спасавамо“ (1. Коринћанима 1,18), „оне који вјерују“ (1. Коринћанима 1,21), и „онима... који су позвани“ (1. Коринћанима 1,24) односе се на исту групу, наиме, на људе који имају живо искуство спасења вером. Јер је Христово еванђеље „сила Божија на спасеније свакоме који вјерује“ (Римљанима 1,16).

Христос није само сила већ и мудрост Божја. То значи да се преко Њега Бог суочио са проблемом греха и решио га – проблем који људска мудрост није била у стању да реши. Мудрост овог света је неспособна да људе упозна са Богом (1. Коринћанима 1,21). Насупрот томе, преко Христа постајемо мудри за спасење (2. Тимотију 3,15).

Прочитајте 1. Коринћанима 1,24-29. Запазите неке речи у том тексту, као што су „лудост“, „слабост“, „сила“ и „мудрост“. Коју суштинску поруку Павле ту износи?

Читајући 1. Коринћанима 1,24-29, требало би обратити пажњу и на изразе „лудо“ (или „лудост“) и „слабо“ (или „слабост“). Суштина је у томе да људска мудрост може поруку о Крсту да сматра за лудост и слабост. Међутим, „лудост [је] Божија мудрија од људи, и слабост је Божија јача од људи“ (1. Коринћанима 1,25). То не значи да је Бог слаб или луд, већ је то израз који показује колико Божја сила и мудрост надмашују све што је људско.

Задржите се на речима „нема ни много премудријех по тијелу, ни много силнијех ни много племенитијех“ (1. Коринћанима 1,26). Која порука се ту налази за нас?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Елен Г. Вајт, „Голгота“, *Чежња векова*, стр. 741-757 (оригинал).

„У мислима мноштва које живи у садашње време, крст на Голготи повезан је са светим успоменама. Посвећене замисли удружене су са призорима распећа. Међутим, у Павлове дане помисао на крст изазивала је осећање одбојности и ужаса. Уздизати као Спаситеља човечанства некога ко је умро на крсту, сасвим природно, покретало је ругање и противљење. Павле је добро знао како ће Јевреји и Грци у Коринту дочекати његову вест... Међу његовим слушаоцима, Јеврејима, многе ће разгневити вест коју се припремао да им објави. По процени Грка, његове речи биће несхватљива лудост. Сви ће га сматрати малоумним зато што покушава да им докаже да крст може имати било какве везе са оплемењивањем људског рода или са spaсењем човечанства.

Међутим, Павла је крст привлачио више од било чега другог. Од тренутка када је био заустављен у својој каријери прогонитеља следбеника распетог Назарећанина, није престајао да се хвали крстом. Тамо, у том часу, било му је дато откривење бескрајне Божје љубави, која се показала у Христовој смрти; и у његовом животу наступио је чудесни преображај, који је све његове планове и намере ускладио са Небом... Знао је из личног искуства да грешник, када једном сагледа Очево љубав, показану кроз жртву Његовог Сина, када се покори божанском утицају, доживљава промену срца и од тада Христос за њега представља све у свему.“ – Елен Г. Вајт, *Айосиолска црква – Христосовим џираом*, стр. 245, 246 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. У Гетсиманском врту, Исус је изговорио: „Оче мој! ако је могуће да ме мимоиђе чаша ова“ (Матеј 26,39). Шта нам та молитва говори о немерљивој цени коју је Исус платио на крсту?
2. Павле каже да је „лудост Божија мудрија од људи“ (1. Коринћанима 1,25). У ком смислу је Божја мудрост толико различита од људске мудрости?
3. Порука о распетом Христу била је камен спотицања за Јевреје, а лудост за Грке. Које библијске теме које ми данас проповедамо делују на исти начин на савремене слушаоце, и зашто?
4. Павле каже да „тјелесни човјек не разумије што је од Духа Божијега“ (1. Коринћанима 2,14). Како онда можемо говорити тим људима о Исусу на начин који би могао да дотакне њихова срца? Или можда једино наша дела могу да их досегну?

[illegible]

ЈЕДИНСТВО У ХРИСТУ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Коринћанима 1,12-17; Римљанима 1,29; 1. Коринћанима 1,10; 1. Коринћанима 3,1-4; Филиплјанима 2,5-8; 2. Коринћанима 11,23-28; Колошанима 1,24.

Текст за памћење: „Молим вас пак, браћо, именом Господа нашега Исуса Христа да сви једно говорите, и да не буду међу вама распре, него да budete утврђени у једном разуму и у једној мисли“ (1. Коринћанима 1,10).

Они који посматрају дивље животиње знају да нека од тих створења живе у чопорима, крдима и групама свих могућих величина. Од вукова (наравно), до делфина, па чак и армијских мравца, та створења се држе заједно. Шимпанзе су посебно познате по својим чврстим друштвеним везама, и живе у групама које понекад броје од 15 до 150 јединки. Међутим, те везе нису увек складне и понекад долази до туче међу њима.

И људи су донекле такви. То јест, не само да су склони да живе у групама, већ се понекад и боре једни с другима унутар тих група. А то је реалност чак и у нашим црквама! Стварају се клике, често око неке врсте харизматичног вође. И што је још горе, понекад се једна клика не слаже са другом.

Да ли сте икада видели то у својој цркви?

Ако јесте, онда имате неку представу о проблему с којим се Павле суочио у Коринту. Ове седмице размотрићемо текст 1. Коринћанима 1-4, где се Павле бави проблемом свађа у цркви и питањем како их превазићи – наиме, путем јединства у Христу.

**Проучиће ђакуку за ову седмицу да дисије се ђријремили за субоју, 18. јул.*

ПРОБЛЕМ СТВАРАЊА КЛИКА У ЦРКВИ

Павлов апел да „да не буду међу вама распре, него да будете утврђени у једном разуму и у једној мисли“ (1. Коринћанима 1,10) доминира у прва четири поглавља 1. Коринћанима. Већина изучавалаца заправо се слаже да је јединство свеобухватна тема која повезује све делове ове посланице.

Прочитајте 1. Коринћанима 1,12-17. Како нам тај одломак помаже да разумемо колико је апсурдно стварати клике око локалних вођа? Које је Павлово решење?

Павле се служи снажним речима да би приказао недостатак јединства међу верницима цркве у Коринту. Он користи грчке изразе *schisma* („подела/расправа“, 1. Коринћанима 1,10) и *ерис* („свађа“, 1. Коринћанима 1,11). Именица *schisma* (као и глагол *schizō*, „поделити“) користи се на другим местима у Новом завету да би се описала разлика у мишљењу која доводи до фракција, одвајања. С друге стране, именица *ерис* („свађа“) често се јавља у листама порока које се не смеју практиковати међу хришћанима.

Прочитајте следеће стихове: Римљанима 1,29; Римљанима 13,13; 1 Коринћанима 3,3; 2. Коринћанима 12,20 и Галатима 5,20. Који се још греси наводе упоредо са *ерис* („свађа“, „раздор“)? Шта нам то говори у погледу тога колико је све то лоше?

Неслагања у цркви у Коринту избијала су на површину – чак и у виду судских тужби једних против других (1. Коринћанима 6,1-3). „На срамоту вашу говорим“, писао им је Павле (1. Коринћанима 6,5) у вези с тим судским парницама међу члановима цркве. Они своје разлике нису остављали по страни чак ни кад су одржавали Вечеру Господњу (1. Коринћанима 11,17-22).

Проблем недостатка јединства међу члановима цркве толико је застрашујући, и Павле је толико забринут због тога да је то прво питање којим се бави у овом писму Коринћанима.

Прочитајте поново текст 1. Коринћанима 1,12-27. Затим размислите о томе како нам тај одломак помаже да разумемо зашто клике представљају такву опасност по јединство цркве. Шта ваша локална црква може да учини како би избегла тај проблем?

УСРЕДСРЕЂЕН НА ИСУСА

Прочитајте стих 1. Коринћанима 1,10. Шта мислите, шта је Павле хтео да каже под тим „да будете утврђени у једном разуму и у једној мисли“?

Стварање клика („странки“) овде је представљено као порицање сопствене оданости Христу (1. Коринћанима 1,10). Бог нас је позвао „у заједницу сина својега Исуса Христа Господа нашега“ (1 Коринћанима 1,9). Наш Господ је Христос, и морамо бити усредсређени на Њега. Према томе, одговор на реторичка питања: „Еда ли се Христос раздијели? Еда ли се Павле разапне за вас? или се у име Павлово крстите?“ (1. Коринћанима 1,13) једно је одлучно „Не!“ Христос није подељен. Христос је тај који је разапет за нас. Ми смо крштени у „име оца и сина и светога Духа“ (Матеј 28,19).

Павле помиње да смо ми „Христово тело, и појединачно удови“ (1. Коринћанима 12:27, Чарнић; италики додат). Премда се тело састоји од многих делова – од којих сваки има своју улогу – то је и даље једно тело. Да би тело правилно функционисало, сваки део мора да обавља свој посао у складу са својом наменом и могућностима. Ова метафора указује да Павле тражи *јединство*, а не *једнообразност*, *униформност*. Он тражи јединство у различитости. И више од тога, он тражи јединство упркос различитости.

Међутим, све мисли и лични ставови морају бити потчињени Христу, нашем Господу. Чињеница да је Христос наш Господ тако је важан концепт за Павла да му се он више пута враћа у уводу 1. Коринћанима (1. Коринћанима 1,2.7.8.9.10). Дакле, пре него што ће се позабавити проблемом клика и људских вођа, Павле прво наглашава да сви ми имамо Исуса као нашег Господа. Црква није усредсређена на људске вође. Хришћани су усредсређени на Исуса.

Нагласак на Исусовом Господарству, на Његовом врховном вођству, у уводним стиховима 1. Коринћанима помаже нам да разумемо шта је Павле мислио када је казао: „Да будете савршено сједињени у једном уму и у једној мисли“ (1. Коринћанима 1,10, ССП). Грчки израз преведен као „сједињени“ потиче од глагола *катартизо*, који означава да нешто треба да се врати у своје исправно стање. Када се клике стварају око људских вођа, односи унутар цркве морају да се врате у своје исправно стање, а то се може постићи само кроз јединство у Христу и умирање себи које се под тим подразумева.

Током протеклих неколико деценија у појединим деловима Цркве адвентиста седмог дана наглашавало се проучавање Библије у малим групама. Која је разлика између клике и мале групе? Како да поведемо рачуна о томе да се мале групе не претворе у клике?

МУДРОСТ И ЗРЕЛОСТ

Клике су углавном резултат превисоког мишљења о људским вођама. То представља велику претњу по јединство цркве и духовно здравље верника, јер искривљено схватање хришћанске службе може да доведе до тога да црква придаје превелику важност извесним вођама, а све то на штету других. Последица таквог понашања је атмосфера надметања, што може да подели цркву. Штавише, ако људске вође постављамо у средиште свог хришћанског идентитета, ризикујемо да Христа помакнемо са места које Му с правом припада у нашем животу.

Прочитајте 1. Коринћанима 3,1-4. Како Павле ту описује духовну незрелост Коринћана?

Павле јасно истиче да духовна зрелост наводи верника да цени Божју мудрост (1. Коринћанима 2,6.7), која нам се обзнањује преко Духа (1. Коринћанима 2,13), и која је у супротности са мудрошћу овог доба (1. Коринћанима 2,6), то јест, са људском мудрошћу (1. Коринћанима 2,13). Божја мудрост се открила на Христовом крсту (1. Коринћанима 2,1-4). Прецизније речено, Божја мудрост се открила кроз Христово страдање, смрт и васкрсење. Дакле, пре него што настави да их позива на јединство (1. Коринћанима 3,1-17), Павле жели да његови читаоци постану свесни потребе за правом мудрошћу и зрелошћу у Христу.

Мудри и зрели хришћани су духовни људи, не телесни и не попут деце (1. Коринћанима 3,1). Они пореде духовно са духовним, јер оно што је духовно „треба духовно да се разгледа“ (1. Коринћанима 2,13.14). Мудри и зрели хришћани хране се чврстом храном, а не млеком (1. Коринћанима 3,2; упоредити са Јеврејима 5,12). Верник „који се... храни млијеком, не разумије ријечи правде, јер је дијете. А савршенијех је тврда храна, који имају осјећања дугијем учењем обучена за разликовање и добра и зла“ (Јеврејима 5,13.14). Мудри и зрели хришћани не говоре: „Ја сам Павлов“ или „Ја сам Аполов“ (1. Коринћанима 3,4), позивајући се на различите људе.

На крају крајева, ти људи су, попут њих самих „Богу помагачи“ (1. Коринћанима 3,9). Ми смо, као црква, Божја њива, грађевина и храм (1. Коринћанима 3,9.16.17). Сви ми припадамо Богу преко Христа (1. Коринћанима 3,11).

Да ли сте доживели да вас дубоко разочара неко кога сте високо ценили? Ако сте имали такво искуство, које поуке сте из тога извукли?

ХРИСТОЛИКО СЛУЖЕЊЕ

Прочитајте 1. Коринћанима 4,1.2. Чему нас тај одломак учи о исправном ставу који морамо имати према људским вођама?

У 1. Коринћанима 3,1-4, Павле наговештава да су клике резултат недостатка духовне зрелости. Међутим, пре него што ће се позабавити том темом, он потврђује: „Ми ум Христов имамо“ (1. Коринћанима 2,16). Та изјава се по свој прилици односи на Христов начин размишљања и деловања. Другим речима, верник има „ум Христов“ када размишља и поступа као Христос. Применити такав начин размишљања у пракси у вези са свим животним питањима није баш тако лако, зар не? У грчко-римском свету било је много надметања међу политичким личностима, филозофима, мислиоцима и верским вођама. Тежња за одобравањем од стране културне средине очигледно је навела цркву у Коринту да следи световна мерила. То може да представља опасност и за данашњу цркву.

Прочитајте Филибљанима 2,5-8. Како нам тај текст помаже да разумемо израз „ум Христов“ (1. Коринћанима 2,16)?

Као и у Коринту, до подела је долазило и у цркви у Филиби (Филибљанима 2,1-4), мада можда у мањем обиму. Текст Филибљанима 2,1-8 учи нас да христолико служење захтева умирање себи и себичним амбицијама, као и тежњу да се, уместо тога, други благосиљају и цене више од себе, као што је Исус чинио.

Христолико служење је оно што је Павле мислио под изразом „слуге Христове“ (1. Коринћанима 4,1). Тај израз преноси идеју да они служе Христу као помоћници или подређени. Јасно је да се исправно гледање на људске вође заснива на Христовом примеру вођства. Те слуге се даље описују као „пристави, управитељи“ (1. Коринћанима 4,1.2). Пристав је особа којој је поверено да управља туђом имовином. А све што ми имамо ионако припада Христу.

Размислите пажљиво и уз молитву о поруци текста Филибљанима 2,5-8. Како да схватимо то што нам се ту каже о Божјој самопожртвованој љубави према нама? И како да научимо да умремо себи на начин који ће нам омогућити да, у својој сфери, опонашамо ту љубав?

НАЧИН ЖИВОТА КАО ОДРАЗ КРСТА

Чињеница да не би требало да формирамо клике, нарочито око људских вођа, не значи да не би требало да подржавамо своје вође. Требало би да ценимо и помажемо онима који руководе радом цркве. Бог овлашћује људе да обављају Његову службу на земљи. Црквене вође које у свом животу показују покорност представљену Крстом, заслужују да их слушамо и следимо.

А то је тако зато што само Крст има моћ да сваки манипулативни вид контроле преокрене у покорност Божјој Речи. Христалике вође успех своје службе приписују једино Богу. Чак је и Исус, у својој земљској служби, сву славу приписивао Богу (Јован 17,4).

Према Павлу, одана хришћанска служба мора бити утемељена на ономе што можемо назвати теологијом Крста. Крст је Божје откривење Његове мудрости и моћи да спасе. У исто време, он људску мудрост приказује као лудост. У 1. Коринћанима 4,1-13, Павле јасно показује како изгледа таква теологија Крста. Прво, он истиче да је Бог тај који поставља стандарде за хришћанско вођство (1. Коринћанима 4,1-5). Друго, он упућује на чињеницу да је страдање обележје истинске хришћанске службе (1. Коринћанима 4,9.11-13). Та друга тврдња заслужује да се даље разрази.

Прочитајте стихове 2. Коринћанима 11,23-28 и Колошанима 1,24. Чему нас они уче када је реч о томе шта значи страдати за Христа?

Хришћанске вође следе Исуса у томе што су спремни да пострадају за своју браћу и сестре, па ако је потребно, чак и да умру зарад своје службе. Павле говори о себи и Аполосу као о онима „који су на смрт осуђени“ (1. Коринћанима 4,9). Приказани су као људи који се суочавају са недостатком хране и воде, а уз то трпе и „и голоотињу, и мукe“ и потуцају се без крова над главом (1. Коринћанима 4,11). Поред тога, били су и вређани, прогоњени, клеветани, и сматрани за „сметлиште свијета, по којему сви газе досад“ (1. Коринћанима 4,12.13). Штавише, тиме што Коринћане иронично назива богатима, царевима, мудрима и славнима (1. Коринћанима 4,8.10), Павле показује да гордост не сме бити присутна међу правим хришћанским вођама, јер је она корен подела у цркви (1. Коринћанима 4,6).

Колико сте пострадали за Христа, каква год да је ваша улога у цркви? Које би се поуке могле извући из вашег одговора?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Елен Г. Вајт, „Обучавање дванаесторице“, *Ајосиолска црква – Христјовим ѿрајом*, стр. 17-24 (оригинал).

„Слога и јединство остатка Божјег народа који верује у истину пружа снажно осведочење свету да они имају истину и да су Божји посебан, изабрани народ. То јединство узнемирава непријатеља, и он је решен да то не дозволи. Садашња истина, гајена у срцу и потврђена у животу, уједињује Божји народ и обезбеђује му снажан утицај.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, св. 1, стр. 327.

„Бог изводи један народ који ће стајати у савршеном јединству на платформи вечне истине. Христос је дао себе свету да би могао 'да очисти себи народ избрани који чезне за добријем дјелима'. Тај процес прочишћења осмишљен је тако да цркву очисти од сваке неправде и духа неслоге и свађе, да би верни могли да граде уместо да руше, и да усмере своје снаге на велико дело које је пред њима. Бог планира да сви припадници Његовог народа дођу у јединство вере. Христова молитва непосредно пре распећа била је да Његови ученици буду једно, као што је Он једно са својим Оцем, да би свет поверовао да Га је Отац послао. Та најдирљивија, најдивнија молитва допире кроз векове чак до наших дана, јер су Његове речи биле: 'Не молим пак само за њих, него и за оне који ме узвјерују њихове ријечи ради.' — Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, св. 4, стр. 17.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Пред крај своје земаљске службе, Исус се молио за јединство: „Да сви једно буду... да и свијет вјерује да си ме ти послао“ (Јован 17,21-23). Зашто је јединство у Христу тако моћан аргумент у прилог истине да је Бог послао свог Сина да спасе свет? У вези с тим, зашто недостатак јединства представља препреку за мисију цркве?
2. Прочитајте 1. Коринћанима 4,9-13 и обратите посебну пажњу на то како су апостоли приказани у том одломку. У чему се све тај опис апостола разликује од особина вођа које се вреднују у нашем свету? Чему нас тај текст учи у вези с тим колико се Божја мерила могу разликовати од мерила овог света?
3. У 1. Коринћанима 4,16, Павле подстиче Коринћане да се угледају на њега. Да ли бисте ви били спремни да се угледате на људске вође? По чему се угледање на вођу разликује од прекомерног, па чак и опасног уздицања тог вође?

[illegible]

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Коринћанима 5,1-13; 2. Коринћанима 2,5-10; 1. Коринћанима 6,1-13; 1. Солуњанима 4,1-8; 1. Коринћанима 6,19-7,9.

Текст за памћење: „Или не знате да су тјелеса ваша црква светог Духа који живи у вама, којег имате од Бога, и нијесте своји? Јер сте купљени скупо. Прославите дакле Бога у тјелесима својим“ (1. Коринћанима 6,19.20).

Наш мозак је као сунђер – све што доспе до њега путем чула остаје у њему. Можда нисмо ни свесни већине онога што у њега улази (јер не бисмо били у стању јасно да размишљамо ако бисмо се сећали свега), али све је ту и у извесној мери утиче на оно што мислимо, осећамо и радимо.

Зато нам је тако лако, чак и као хришћанима, да потпаднемо под утицај свега лошег што се дешава око нас. Хришћанска црква се, од самог почетка, борила с тим проблемом. Одакле је, на пример, потекло светковање недеље? Да ли га је црква једноставно извукла ни из чега? Наравно да не. Оно је потекло из околне културе.

И можемо да видимо како се тај принцип развија овде у Коринту. Пошто је упутио апел против подела (1. Коринћанима 1-4), Павле се сада окреће ка проблемима повезаним са сексуалним неморалом, парничењем, проституцијом, браком и самачким животом (1. Коринћанима 5-7). Мерила овог света увелико су утицала на њих. Дух нејединства и неслоге (фракционизам) приказан у 1. Коринћанима 1-4, отворио је врата неморалном понашању које се осуђује у наредним поглављима. На који начин Павле настоји да се ухвати у коштац с тим грехом у цркви и које поуке можемо извући из онога што је написао?

**Проучиште поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 25. јул.*

НЕУСАГЛАШЕНОСТ ИЗМЕЂУ ВЕРЕ И ПРАКСЕ

Кроз читаву хришћанску историју, теолози, пастори и лаици проучавали су Нови завет да би утврдили каква би црква требало да буде. Дивимо се, на пример, цркви из Дела апостолских, али брзо губимо из вида један значајан моменат – људи имају проблеме. Рекло би се да Нови завет можемо читати и зато да бисмо видели шта Библија каже о томе каква црква *не* би требало да буде. А Павлове посланице Коринћанима су добра полазна тачка за то.

Прочитајте 1. Коринћанима 5,1-13. Коју скандалозну ситуацију Павле описује у овом одломку, и зашто је она тако узнемирујућа?

Израз „има очеву жену“ (1. Коринћанима 5,1, Чарнић) указује да Павле ту говори о инцестуозном односу између неког човека и његове маћехе. О тој ситуацији он је вероватно обавештен „од Хлојинијех домашњијех“ (1. Коринћанима 1,11). Инцест се сматрао тако ужасним грехом „каквог нема ни међу незнабошцима“ (1. Коринћанима 5,1, Чарнић). А сада се то дешавало у раној хришћанској цркви? Павлове речи у 1. Коринћанима 5,1.2 показују да је он у шоку због извештаја да је један члан цркве то урадио.

Међутим, та лоша ситуација постаје још гора. Павле је још више запањен кад схвати да су Коринћани, уместо да буду ожалостени таквом ситуацијом, чак и поносни на себе што толеришу један такав грех (1. Коринћанима 5,1.2). Зато он одлучује да укори не само тог неморалног човека, већ и цркву због њене очигледне неусаглашености између вере и праксе. Заправо, он им јасно и упорно ставља до знања да попустљив став цркве према том човеку захтева поправљање. А тек то што су били поносни на такав скандал, па су се чак и хвалили тиме (1. Коринћанима 5,2.6)?! То је било више него што је Павле могао да поднесе. Шта није било у реду с тим људима?

Немамо објашњење зашто је црква у Коринту била тако толерантна према том инцестуозном човеку. Можда је био богати члан од кога је црква имала користи? Или можда због става „све ми је слободно“ (1. Коринћанима 6,12), нису на то гледали онако како је требало? Једноставно не знамо.

Који год да су били прави разлози, Коринћани су постали слепи на то дрско кршење речи Светог писма (3. Мојсијева 18,7.8). А били су чак и поносни на то?

Која дела су јасно осуђена у Светом писму, а која смо ми, као црква, у опасности да толеришемо у име „љубави“ и „прихватања“?

СУОЧАВАЊЕ СА СКАНДАЛИМА

Бављење питањима у вези са сексуалношћу увек је тешко. То је било тешко за Павла, а тешко је и за нас. У таквим ситуацијама морамо бити верни Светом писму и решавати проблем уз молитву и с љубављу. Никад не смео заборавити да је наш циљ обновљење.

Прочитајте поново текст 1. Коринћанима 5,1-13. Како им је Павле рекао да се позабаве том ситуацијом?

У 1. Коринћанима 5 Павле јасно тврди да сексуални скандали захтевају примену црквене дисциплине. Он каже да би тај човек који је почињено инцест требало да се уклони (1. Коринћанима 5,2, Чарнић), осуди (1. Коринћанима 5,3), преда сотони (1. Коринћанима 5,5), и „извади“ (1. Коринћанима 5,13). Члановима цркве је речено: „Да се не мијешате“ (1. Коринћанима 5,9.11), па чак: „С таквима да и не једете“ (1. Коринћанима 5,11). Павле користи груб језик који може звучати увредљиво савременом уху, али се његове речи морају схватити у свом историјском контексту. Такође, мора се имати на уму да се он ту бави отворено грешним начином живота. У екстремним ситуацијама, груб језик је обично неопходан. У сваком случају, корисно је укратко објаснити неке изразе.

„**Да се уклони из ваше средине**“ (1. Коринћанима 5,2, Чарнић; такође: 1. Коринћанима 5,13). То се односи на црквену дисциплину.

„**Да се он преда сотони**“ (1. Коринћанима 5,5). Пошто није изабрао да буде под Божјом заштитом, тако што би живео у послушности Њему, тај човек је рањив на нападе сотоне. Дакле, тај израз би једноставно могао да значи нешто попут: „Пустите га да пожње плодове својих одлука.“

„**Да се не мијешате с блудницима**“ (1. Коринћанима 5,9.11), „**с таквима да и не једете**“ (1. Коринћанима 5,11). Блиско дружење са неморалним људима сматрало се опасним, зато што је могло да утиче на друге да се угледају на њихово понашање. У древна времена, дељење obroka са неким могло је да значи и дељење истих вредности. Сви смо ми подложни утицајима који нас окружују, и потребно је да се заштитимо најбоље што можемо, нарочито кад се суочавамо с нечим таквим.

„**Да би се дух спасао**“ (1. Коринћанима 5,5). Црквена дисциплина је исцељујућа. Њена сврха је да уразуми грешнике и наведе их да напусте свој грешни начин живота. То је вероватно оно што је Павле мислио кад је помињао „мучење тијела“ (1. Коринћанима 5,5). Могуће је, такође, да је тај инцестуозни човек из 1. Коринћанима 5 управо онај покајник о коме се говори касније (видети 2. Коринћанима 2,5-10). Црквена дисциплина постиже своју сврху када се грешни члан поново уклопи у црквену заједницу.

ЗАШТИТА ЦРКВЕНОГ ИДЕНТИТЕТА

У тексту 1. Коринћанима 6,1-11, Павле наставља своје излагање о томе како би хришћани требало да приступе питањима која се тичу људи у цркви.

Прочитајте текстове: 1. Коринћанима 5,3.12.13 и 1. Коринћанима 6,1-13. Чему Павле покушава да научи Коринћане и нас?

У стиху 1. Коринћанима 6,1, користи се грчка реч *прагма*, која се током векова, у различитим издањима Библије, преводила на различите начине, а овде се односи на правна питања. Важно је имати на уму да се текст 1. Коринћанима 6,1-11 не односи на неки кривични случај. Надлежност грађанских судова у случају кривичних дела потврђена је у тексту Римљанима 13,1-5. Павле се бави тим судским спором одмах након случаја сексуалног неморала, баш као што је Мојсије учинио у 5. Мојсијевој 22,22-24. То јасно показује у којој се мери начин на који се Павле бавио проблемима у цркви заснивао на Светом писму.

Чињеница да је случај о ком је реч у тексту 1. Коринћанима 6,1-11 омеђен са два одломка који се баве сексуалним неморалом (1. Коринћанима 5 и 1. Коринћанима 6,12-20) наводи на закључак да се и „тужба“ у стиху 1. Коринћанима 6,1 такође тиче сексуалног неморала. Не можемо са сигурношћу знати о чему је ту реч, да ли о неком мањем грађанском питању, или о неком сексуалном преступу.

Шта год да је та *прагма* у крајњој линији била, Павле није био срећан кад је видео да чланови цркве то износе пред грађански суд. Зар нису могли, као хришћанска браћа и сестре, да реше то питање између себе, уместо да га износе пред „неправеднима“ (1. Коринћанима 6,1)?

Такође је могуће, као што неки претпостављају, да су стране у спору из 1. Коринћанима 6,1 заправо отац и син из 1. Коринћанима 5,1. У сваком случају, није неопходно разумети проблем да би се разумела поента. Павлу је било стало до тога како идентитет цркве, као хришћанске заједнице, доживљавају они који је посматрају споља. Хришћани не би требало да износе „прљав веш“ у јавност (1. Коринћанима 6,6). Нити би требало да се служе световним средствима да би расуђивали о унутрашњим питањима. У римском свету, суд је обично био наклоњенији појединцима који су били вишег статуса по свом богатству или политичком положају. Насупрот томе, хришћани морају да суде по угледу на Христа и да се одвоје од световних мерила.

Размислите о Павловом „каталогу“ порока из 1. Коринћанима 5,10.11 и 1. Коринћанима 6,9.10. Зашто он убраја сексуалне преступе међу грехе као што су идолопоклонство, крађа, похлепа и изнуда?

ПРОТИВОТРОВ ЗА СЕКСУАЛНИ НЕМОРАЛ

Прочитајте 1. Солуњанима 4,1-8. Шта нам тај текст говори о повезаности између посвећења и уздржавања од сексуалног неморала?

Премда је Павле те речи упутио неком другом, принцип се може применити, у општем смислу, на све хришћане.

Што нас опет доводи до питања: Шта се то дешавало у Коринту? Откуд сви ти проблеми?

Пошто их је еванђеље ослободило, неки у Коринту су очигледно поверовали да им је сада све дозвољено. Као што је стомак створен за храну, тврдили су, тако је тело створено за секс, и секс за тело (1. Коринћанима 6,13). Међутим, Павле одговара да је то погрешно представљање слободе. Недостатак интегритета (доследности у примени моралних начела) када је реч о сексу, неспојиво је са хришћанским идентитетом, и представља злоупотребу слободе која је човеку дата кроз еванђеље (Римљанима 8,2; Галатима 5,13). Ослобођени смо греха, а не „слободни“ да га чинимо (Римљанима 8,2; Римљанима 6,18.22). Тело је заправо „за Господа, и Господ за тијело“ (1. Коринћанима 6,13). Ми припадамо Христу (1. Коринћанима 6,15), а то ко смо мора утицати на оно што радимо. Једно је нераскидиво повезано са другим. То је приказано у 1. Коринћанима 6 на три различита начина.

Прво, за нас се каже да смо *ојрани, ђосвећени и ојравдани* „именом Господа нашега Исуса Христа и Духом Бога нашега“ (1. Коринћанима 6,11). За грехе који се наводе у стиховима 1. Коринћанима 6,9.10, као и за сексуални неморал који се осуђује у тексту 1. Коринћанима 6,12-20, нема места у животу оних који су опрани, посвећени и оправдани.

Друго, ми смо *Христови удови* (1. Коринћанима 6,15). То значи да морамо бити сједињени са Христом (1. Коринћанима 6,17). Сексуални неморал нарушава то јединство (1. Коринћанима 6,13.15). Ко год ступа с неким у ванбрачни полни однос, постаје „једно тело“ с том особом (1. Коринћанима 6,16). Јединство са Христом преко Духа мора одређивати хришћанску етику када је сексуалност у питању.

Треће, наше тело је *„црква светијога Духа“* (1. Коринћанима 6,19.20). Једини начин да живимо светим животом са интегритетом када је реч о сексуалним питањима, јесте да имамо интиман однос са Христом кроз Светог Духа. На другим местима, Павле дочарава шта значи бити храм Духа тако што представља тело као „жртву живу, свету, угодну Богу“ (Римљанима 12,1).

Размислите о разорним последицама које сексуални греси имају по човечанство. Шта нам то говори о озбиљности с којом би хришћанин требало да се односи према том питању?

БРАК И САМАЧКИ ЖИВОТ

Павлова тврдња да је наше тело „црква светог Духа“ (1. Коринћанима 6,19) изнета је у контексту упозорења против сексуалног неморала. Бити храм Духа представља једини начин на који се може живети светим животом. Црква је хришћанска заједница која се разликује од околне средине. А присуство Светог Духа је управо оно што то омогућава.

Прочитајте текст 1. Коринћанима 6,19-7,9. Како тај одломак расветљава начин на који се у пракси може спровести заповест: „Бјежите од курварства“ (1. Коринћанима 6,18)?

Значајне поуке о сексуалности налазе се у 1. Коринћанима 7. Углубљено говорећи, то поглавље се може поделити на два дела: (1) упутства у вези са браком (1. Коринћанима 7,1-24) и (2) упутства у вези са самачким животом (1. Коринћанима 7,25-40). Седмо поглавље 1. Коринћанима помаже нам да схватимо да је важно и неопходно говорити о сексуалности.

Међутим, када читамо 1. Коринћанима 7, морамо имати на уму да Павле ту одговара на конкретна питања у вези с проблемима цркве у Коринту. У супротном, неке његове изјаве могле би оставити утисак да је он имао ниско мишљење о браку, што није случај (1. Тимотију 4,1-3; 1. Тимотију 5,14; такође и: Јеврејима 13,4).

Што је посебно занимљиво, заповест „Бјежите од блуда“ из 1. Коринћанима 6,18 (ССП) смештена је између идеје о сједињењу са Христом (1. Коринћанима 6,17) и о томе да треба да будемо храм Духа (1. Коринћанима 6,19). Има ли бољег начина да се побегне од сексуалног неморала? Наравно да не.

Такође, Бог је створио секс, али у њему треба да се ужива само у браку. Секс је привилегија оних који се налазе у брачном односу између једног мушкарца и једне жене, јединој врсти брака коју Библија одобрава.

Када је рекао: „Бјежите од блуда“, Павле је можда имао на уму Јосифово искуство (1. Мојсијева 39,6-18). Библија каже да је на пожудне насртаје Петефријеве жене Јосиф реаговао тако што „побјеже и отиде“ (1. Мојсијева 39,18). То се помиње чак четири пута у тексту 1. Мојсијева 39,6-18. Библија то не каже директно, али се подразумева да је Јосиф чекао док не буде у браку да би ступио у полни однос (1. Мојсијева 41,45). Он је био човек пун Светог Духа (1. Мојсијева 41,38) и желео је да чини оно што је исправно у Божјим очима.

Како се ми, као црква, можемо заштитити од погрешних схватања сексуалности која доминирају нашем културом?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Елен Г. Вајт, „Порука упозорења и усрдне молбе“, *Ајосџолска црква – Христјовим ѡбраћом*, стр. 298-308 (оригинал).

Интересантно је да се у „каталогу“ порока у 1. Коринћанима 5,10.11 и 1. Коринћанима 6,9.10, идолопоклонство и пијанство наводе упоредо са сексуалном неморалношћу. Као што нас Павле подсећа у 1. Коринћанима 10,7 (упоредити са текстом 2. Мојсијева 32,1-6), идолопоклонички празници су обично били обележени претеривањем у јелу и пићу, што је отварало врата сексуалном неморалу (1. Коринћанима 10,8). Елен Г. Вајт каже:

„Немогуће је да било ко ужива у благослову посвећења док је себичан и прождрљив... Моћ људског тела да се одупре злоупотребама које се над њим врше заиста је чудесна, али упорне лоше навике и претеривање у јелу и пићу ослабиће сваку његову функцију. Задовољавањем изопачених апетита и страсти, чак и они који се изјашњавају као хришћани осакаћују своју природу у њеном деловању и умањују њене физичке, менталне и моралне снаге.“ – Ellen G. White, *The Sanctified Life*, стр. 25, 26.

„Када се неко у потпуности испразни од себе, када се сваки лажни бог избаци из душе, та празнина се попуњава упливом Христовог Духа. Такав човек има веру која кроз љубав ради и чисти душу од сваке моралне и духовне нечистоте.“ – Ellen G. White, *The Home Missionary*, November, 1889.

„Бог жели да нас уздигне до својих високих, чистих, небеских мера. С тим циљем Његов Дух се стално бори са нама... Наше природне склоности, уколико их Свети Дух Божји не поправи, носе у себи семе моралне смрти.“ – Ellen G. White, *Manuscript* 12, 1888.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Многи верници у Коринту показивали су жељу да задобију одобравање своје културе. Зашто је то толико опасно за хришћански идентитет? Шта можемо учинити да бисмо спречили себе да направимо исту грешку?
2. Павловим реторичким питањем: „Или не знате да су тјелеса ваша црква светог Духа?“ (1. Коринћанима 6,19) завршава се низ од седам питања у 1. Коринћанима 5-6, која почињу по формули: „Не знате ли?“ (1. Коринћанима 5,6; 1. Коринћанима 6,2.3.9.15.16.19). Сва она захтевају потврдни и недвосмислени одговор – нешто попут: „Наравно да знате.“ Како нам та питања помажу да разумемо Павлову бригу о цркви? Зашто би и ми данас требало да будемо забринуте због тих спорних питања?
3. Брак је од Бога (1. Мојсијева 1,27.28; 1. Мојсијева 2,18-24) и мора се поштовати (Јеврејима 13,4). У време када га многи сматрају старомодним, како можемо показати свету да је брак заиста дар од Бога, директно из самог Едема?

[illegible]

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Коринћанима 8; Дела 15,20; 1. Коринћанима 9,1-6; 1. Коринћанима 10,5-22; 5. Мојсијева 6,4,5; Марко 12,28-31.

Текст за памћење: „Ако дакле једете, ако ли пијете, ако ли што друго чините, све на славу Божију чините“ (1. Коринћанима 10,31).

У тексту 1. Коринћанима 8-10 закључује се дискусија о сексуалности (из 5. и 6. поглавља), у исто време када Павле почиње да одговара на конкретна питања која су му Коринћани упућивали путем писама (1. Коринћанима 7,1). Ти одговори ће доминирати остатком 1. Посланице Коринћанима.

Прелазна природа 7. поглавља 1. Коринћанима указује на то да су сексуални неморал (поглавља 5-7) и идолопоклонство (поглавља 8-10) повезане теме. Заиста, оне се често помињу заједно у Новом завету (видети: Дела 15,20.29; Дела 21,25; 1. Коринћанима 6,9; Ефесцима 5,5; Колошанима 3,5; Откривење 21,8; Откривење 22,15).

Углавном, док се у 1. Коринћанима 5-7 Павле бави проблемом сексуалног неморала, у 1. Коринћанима 8-10 његова главна брига је питање идолопоклонства. Он тврди да хришћани морају бежати и од једног и од другог (1. Коринћанима 6,18; 1. Коринћанима 10,14).

Прошле седмице видели смо да, тиме што постајемо храм Светог Духа, можемо побећи од сексуалног неморала (1. Коринћанима 6,19.20). А ове седмице видећемо да од идолопоклонства можемо побећи тако што „све на славу Божију“ чинимо (1. Коринћанима 10,31).

**Проучиште йоуку за ову седмицу да дисће се йрићремили за субойу, 1. авіусті.*

ЗНАЊЕ НАСУПРОТ ЉУБАВИ

Прочитајте текст 1. Коринћанима 8,1-13. Зашто Павле знање супротставља љубави, и у ком контексту то чини? Шта тиме хоће да каже?

Павле користи тему хране принете идолима како би се позабавио једним дубљим проблемом – недостатком љубави према другима (1. Коринћанима 8). Питање хране принете идолима поделило је коринтску цркву у две групе. Неки су сматрали да им је њихово знање о непостојању других богова давало право да једу било шта (1. Коринћанима 8,4). О њима се говори као о „јакима“ (1. Коринћанима 4,10). Они који су се супротставили таквом понашању названи су „слабима“ (1. Коринћанима 8,9-12). Павле им приписује ту етикету зато што нису превазишли нека сујеверна схватања којима се одликовало њихово претходно паганско искуство. Када би такви видели неког „јаког“ како једе храну принету идолима, могли би доћи до закључка да се хришћанство и идолопоклонство могу усагласити. Дакле, Павле није желео да „јаки“ постану камен спотицања за слабе.

Библија веома негативно гледа на чин једења хране жртвоване идолима (Дела 15,20.29; Дела 21,25; упоредити са стиховима Откривење 2,14.20). Међутим, Павлове изјаве нису тако радикалне као изјаве које видимо у тим текстовима. А то је зато што је његова првенствена брига у том тренутку била недостатак јединства до ког би злоупотреба знања могла да доведе. Павле не критикује знање као нешто што је зло само по себи. Он је у ствари против оне врсте знања која води ка ароганцији и поделама у цркви. Знање без љубави уопште није истинско знање (1. Коринћанима 8,2). Истинско знање настаје само онда кад неко воли Бога и када га Бог познаје (1. Коринћанима 8,3, ССП).

Цитирајући стих 5. Мојсијева 6,4, Павле показује да верници морају знати да постоји само један Бог (1. Коринћанима 8,4-6). Интересантно је да он следи исту мисао коју видимо у тексту 5. Мојсијева 6,4.5, где је изјава да је наш Бог један, праћена заповешћу: „Љуби Господа Бога својега.“ И за Павла и за Мојсија, знање без љубави било је безвредно.

Сигурни у своје знање, „јаки“ су веровали да је једење хране жртвоване идолима безопасно. Као што ћемо видети у среду и четвртак, Павле им је дао за право под одређеним условима. Међутим, ако је нешто постало камен спотицања за „слабе“ (1. Коринћанима 8,9), онда је то требало избегавати. Од хришћана се очекује да практикују самоодрицање из љубави према Христу и другима.

Павле тврди да, без љубави, знање може да постане нешто лоше (1. Коринћанима 8). У којим ситуацијама знање без љубави заиста може бити лоше?

НЕСЕБИЧНА ЛУБАВ

Прочитајте 1. Коринћанима 9,1-6. Како нам тај текст, на практичан начин, показује шта значи самоодрицање из љубави?

На први поглед, Павлова одбрана сопственог апостолства у 1. Коринћанима 9, нема никакве везе са претходном дискусијом о знању наспрам љубави. Међутим, не сме се заборавити да Библија првобитно није била подељена на поглавља. Оно чему Павле учи у 1. Коринћанима 9 није неповезано са претходним садржајем. Текст 1. Коринћанима 9 заправо нуди практичан пример несебичне љубави према Христу и браћи. Зарад љубави, Павле се одриче неких права.

„Јести и пити“ (1. Коринћанима 9,4). Овде храна и пиће представљају финансијску помоћ уопште. Као апостол, Павле је имао права да прима материјалну потпору од оних којима је служио. Друге верске вође његовог времена управо су то радиле. Али он није, већ се сам издржавао правећи шаторе (Дела 18,3).

„Сестру жену водити“ (1. Коринћанима 9,5). Ожењеном апостолу било је дозвољено да иде на мисионско путовање са својом женом о трошку цркве. Примери парова мисионара укључују Прискилу и Акилу (Римљанима 16,3), Андроника и Јунију (Римљанима 16,7). Али Павле је био неожењен (1. Коринћанима 7,8). Могао је да се ожењи, па би имао право да путује у пратњи своје жене, уз финансијску подршку за обоје.

„Да не радимо ради издржавања“ (1. Коринћанима 9,6, Чарнић). Павле и Варнава су имали право да примају плату за свој мисионски рад (1. Коринћанима 9,4-6). Павле се издржавао радећи као шаторџија (Дела 18,3), али не знамо које је било Варнавино занимање. Знамо само да је био веома великодушан (Дела 4,36.37), те отуда и спреман да се сам издржава.

У тексту 1. Коринћанима 9,7-11, Павле даље развија ту идеју из 6. стиха, показујући да би било сасвим поштено да се он и Варнава издржавају од тога што раде за цркву (1. Коринћанима 9,11.12). Сам Господ је заповедио да „они који јеванђеље проповиједају од јеванђеља живе“ (1. Коринћанима 9,14; упоредити са 1. Тимотију 5,18). Па ипак, Павле каже: „Ми се нисмо послужили овим правом“ (1. Коринћанима 9,12). Тако Павле себе наводи као пример самоодрицања (1. Коринћанима 9,1-18) и тврди да то доприноси проповедању еванђеља у Коринту (1. Коринћанима 9,9-23).

Чега би, у вашем случају, иако вам то можда с правом припада, ипак било боље да се одрекнете, да бисте били успешнији сведок за Господа?

УЧИТИ ОД ПРОШЛОСТИ

Након што је пружио пример самоодрицања на основу сопственог искуства, Павле се посебно осврће на питање идолопоклонства. У 1. Коринћанима 10, он у извесном смислу развија идеју из 1. Коринћанима 9,27, где каже како практикује самодисциплину да не би био избачен. Павле жели да Коринћани следе његов пример, али Исус је узор *par excellence* (1. Коринћанима 11,1).

**Прочитајте 1. Коринћанима 10,7-11. Које грехе је Израел почи-
нио у пустињи, и зашто привилегије које су им биле дате чине
њихове грехе још горим?**

У 1. Коринћанима 10,1-5, Павле алудира на историју Божјег наро-
да у пустињи. Помињање облака и мора призива у сећање Божје
вођство, Његово присуство и заштиту. С друге стране, храна и пиће
представљају Божје старање. Искуство Израела под облаком и у мору
Павле назива крштењем, што одговара хришћанском крштењу. Исто
тако, помињање храну и пиће, Павле алудира на Вечеру Господњу.

Другим речима, 10. поглавље 1. Коринћанима учи нас да, у из-
весном смислу, хришћани пролазе кроз иста искуства као Израел.
Међутим, Павле се присећа историје Израела зато што не жели да се
та историја понови. Упркос предностима које је Израел имао, многи
у том народу ипак су желели и доста тога лошег (1. Коринћанима
10,6), као што је идолопоклонство (1. Коринћанима 10,7) и сексуални
неморал (1. Коринћанима 10,8). Није ни чудо, дакле, што „многи од
њих не бијаху по Божијој вољи“ (1. Коринћанима 10,5).

Лако је упирати прстом у древни Израел, и говорити да су они по-
чинили тешке грехе. Међутим, Павле тврди да су хришћани склони
практиковању сличних греха, упркос својој огромној привилегији
што познају Христову историју. То је јасно на основу његове опомене:
„Који мисли да стоји нека се чува да не падне“ (1. Коринћанима
10,12). Израз „који мисли“ сугерише да неки у цркви нису били свес-
ни опасности да падну у те исте грехе. Да ли се и ми данас излажемо
истој опасности?

„Који мисли да стоји нека се чува да не падне.“ Ко од нас није ис-
кусио реалност тог упозорења?

**Библија каже да Бог неће допустити да будемо кушани више
него што можемо поднети, „него ће вам заједно с искушењем
дати и излаз из њега“ (1. Коринћанима 10,13, ССП). Зашто нам
је, онда, још увек тако лако да паднемо у грех?**

УПОЗОРЕЊЕ ПРОТИВ ИДОЛОПОКЛОНСТВА

Прочитајте текст 1. Коринћанима 10,5-22. Зашто морамо да бежимо од идолопоклонства?

У 1. Коринћанима 10,14-22, Павле поново покреће питање хране жртвоване идолима. Приношење хране идолима данас би деловало чудно у многим културама, али у библијска времена, то је било нешто уобичајено. Када су животиње приношене на жртву боговима у паганским храмовима, део меса се давао свештеницима који су вршили службу, а они су га продавали. Нешто од тог меса проналазило је пут до јавних тржница, а пошто се није држало одвојено од других врста меса које се такође нудило на продају, хришћанин је могао несвесно да га купи. Савет апостола је да хришћани могу слободно да купују такво месо.

Међутим, док су хришћани код својих кућа могли да једу месо које је претходно било жртвовано идолима (1. Коринћанима 8,1-13), пракса одлажења у паганске храмове и учешћа у њиховим светковинама била је строго забрањена за хришћане. Критеријум је јасан – хришћанима је допуштено да једу то месо код куће, јер идоли нису ништа (1. Коринћанима 8,4), али им је забрањено да учествују у паганским церемонијама, јер то представља обожавање демона (1. Коринћанима 10,20.21). Учешће у паганским обредима исто је што и одржавање блиске везе са демонима (1. Коринћанима 10,20), баш као што и учешће у Вечери Господњој представља одржавање блиског заједништва са Христом (1. Коринћанима 10,16).

Зато Павле каже: „Не можете пити чаше Господње и чаше ђаволске; не можете имати заједнице у трпези Господњој и у трпези ђаволској“ (1. Коринћанима 10,21). Као што је Исус рекао: „Нико не може два господара служити“ (Матеј 6,24).

Павле нас учи да Бог захтева свесрдну оданост. Он наговештава да практиковањем идолопоклонства „изазивамо Господњу љубомору“ (1. Коринћанима 10,22, ССП). Да се то не би догодило, Павле, у 1. Коринћанима 8,4-6, пружа непогрешиво правило против идолопоклонства, алудирајући на текст 5. Мојсијева 6,4.5: „Чуј, Израилу: Господ је Бог наш једини Господ. Зато љуби Господа Бога својега *из свега срца својега и из све душе своје и из све снаге своје*“ (5. Мојсијева 6,4.5; италики додат). На ту идеју из стиха 5. Мојсијева 6,5, да Бога треба волети изнад свега, Исус је додао и: „Љуби ближњег својега као самога себе“ (Марко 12,31; видети такође: 3. Мојсијева 19,18).

Идол не мора да буде нека камена статуа. Идола можемо да створимо од готово било чега. Од којих идола, ако таквих има, ви треба да бежите у свом животу?

ПРЕВАЗИЛАЖЕЊЕ ИДОЛОПОКЛОНСТВА

У 1. Коринћанима 8,1-3, Павле тврди да нас љубав чува од идолопоклонства. Та тврдња се понавља и даље развија у тексту 1. Коринћанима 10,23-11,1. У 1. Коринћанима 8,3, он говори о нашој љубави према Богу. А касније каже: „Нико нека не тражи своје добро, него добро другог“ (1. Коринћанима 10,24, Чарнић). То је љубав према другима.

Прочитајте следеће текстове: Марко 10,17-22 и Марко 12,28-31. Шта је заједничко тим текстовима, и како се они могу применити на ситуацију у којој је реч у 1. Коринћанима 10?

У 1. Коринћанима 10 Павле ради управо оно што је Исус учинио у тексту Марко 12,28-31. Наиме, он повезује две велике заповести закона – љубав према Богу поврх свега и љубав према другима. У причи о богатом младом кнезу (Марко 10,17-22), Исус повезује те две врсте љубави, и то чини алудирајући на стих 5. Мојсијева 6,4 (видети: Марко 10,18) и на другу плочу Декалога (видети: Марко 10,19). Проблем тог богатог младића огледао се у томе што је више волео своје имање него Бога и своје ближње (Марко 10,22). Ценио је своје благо на земљи више од блага на небу. Волео је свој новац више него сиромаше (Марко 10,21). Био је идолопоклоник.

Надовезујући се на Исусова учења, Павле наговештава да принцип „волети Бога више од свега, а ближњег као самог себе“ треба применити на хипотетичке (могуће) ситуације које он помиње у 1. Коринћанима 10,27.28. То значи да чак ни оно што је по закону можда није добро ни корисно, јер може бити увредљиво за туђу савест (1. Коринћанима 10,23). Тај принцип је вешто сажет речима: „Све на славу Божију чините“ (1. Коринћанима 10,31). Рекавши да се све мора чинити у славу Бога, Павле указује да се идолопоклонство може јавити у различитим облицима, јер све што присваја славу која припада једино Богу, представља неку врсту идолопоклонства (Исаија 42,8).

Павлове речи у 1. Коринћанима 10,31-11,1 служе као закључак текста од 8. до 10. поглавља. Павле јасно истиче да он не тражи „своје користи него многијех, да се спасу“ (1. Коринћанима 10,33). Тако се он угледао на Христа (1. Коринћанима 11,1).

Како можете научити да на још бољи начин волите ближње као саме себе?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Елен Г. Вајт, „Идолопоклонство у подножју Синаја“, *Сиварање, њаиријарси и њороци*, стр. 315-330 (оригинал).

„Колико би се добра могло учинити кад бисмо на прави начин користили своју повезаност са другима! Свако ко је примио небеске благослове, дужан је да баца нешто светлости на стазу других... Тада ће сви који истински воле Бога престати са идолопоклоничким обожавањем себе.“ – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, November 18, 1884, стр. 730.

„Павле је подстицао своју браћу да се запитају какав утицај њихове речи и дела имају на друге, и да не чине ништа, колико год безазлено само по себи било, што би макар наизглед одобравало идолопоклонство или повређивало осећања оних који су можда слаби у вери. 'Ако дакле једете, ако ли пијете, ако ли друго што чините, све на славу Божију чините...'

Апостолове речи опомене цркви у Коринту могу се применити на сва времена, али су посебно прилагођене нашим данима. Он под идолопоклонством није мислио само на обожавање идола, већ на служење самоме себи, на љубав према нераду, на задовољавање прохтева и страсти.“ – Елен Г. Вајт, *Ајосиолска црква – Христјовим ѡрајом*, стр. 316, 317 (оригинал).

„Ако приметите да чињењем одређених ствари, на које иначе имате пуно право, ометате напредовање Божјег дела, уздржите се од тога. Немојте чинити ништа што ће умове других затворити за истину... Може све бити по закону, али није све на корист.“ – Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, sv. 9, стр. 215.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Према Павлу, понашање зрелог хришћанина може понекад да спречава раст незрелог хришћанина. Размислите о ситуацијама у којим би то могло да се деси. Зашто је принцип да Бога треба волети изнад свега, а друге као самог себе, једини начин да се изађе на крај са тим изазовом?
2. Којим идолима би чак и хришћани могли да се поклоне уколико не поведу рачуна? Које ствари, које су саме по себи чак и добре, можемо да претворимо у идоле? И како можете знати да ли је нешто до чега вам је веома стало постало ваш идол?
3. Павле каже да је дисциплиновао своје тело и потчињено га да и сам не би био дисквалификован (избачен) док проповеда еванђеље (1. Коринћанима 9,27). На основу поуке за ову седмицу, размислите о томе шта би могло некога да дисквалификује као проповедника еванђеља.
4. У 1. Коринћанима 10, Павле говори о опасности од идолопоклонства и каже: „Бјегајте од идолопоклонства“ (1. Коринћанима 10,14). Зашто је идолопоклонство толико лоше?

[illegible]

ДУХОВНИ ДАРОВИ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Коринћанима 12; Ефесцима 4,11-13; 1. Коринћанима 13; 1. Петрова 4,8-11; 1. Коринћанима 14,27; Амос 3,7.

Текст за памћење: „Држите се љубави, а старајте се за духовне даре, а особито да пророкујете“ (1. Коринћанима 14,1).

Као и људско тело које има више удова, и црква је једна али има много чланова, од којих свако има различиту улогу, способности и дарове. Практиковани с љубављу, ти духовни дарови подстичу осећај јединства који одражава карактер троједног Бога.

Ове седмице, проучићемо текст 1. Коринћанима 12-14 и његово учење о духовним даровима. Овај одељак део је незнатно веће целине, где се Павле бави понашањем које се од једног хришћанина очекује у верском окружењу (1. Коринћанима 11-14). Павлова главна брига везана је за проблем нередице на окупљањима. Он на тај проблем одговара изјавом да је црква тело чији делови имају различите улоге „на сазидање тијела Христовог“ (Ефесцима 4,12). Укратко, Бог је цркви дао духовне дарове да би унапредио јединство кроз различитост.

Павле свакако још увек има на уму проблем подела којим се бавио у прва четири поглавља 1. Коринћанима, где јединство у Христу представља одговор на недостатак слоге међу члановима цркве. Сада он развија ту идеју износећи своје схватање улоге духовних дарова. Према Павлу, јединство у Христу и Духу је једини начин да се избегну расколи.

**Проучићемо поуку за ову седмицу да бисмо се припремили за суботу, 8. августа.*

РАЗНОЛИКОСТ ДАРОВА

Павле уводи нову тему у 1. Коринћанима 12,1 формулом „а за“. Научници се баве питањем да ли он ту говори о „духовним даровима“ или о „духовним људима“, јер грчки израз *ψῶν ἰνευματικῶν* допушта оба тумачења. Вероватно је бољи превод „духовни дарови“ у светлу стиха 1. Коринћанима 12,4, где Павле очигледно говори о духовним даровима. У 1. Коринћанима 12,2,3, Павле истиче да први дар Духа представља храбро признање да је Исус Господ (1. Коринћанима 12,2,3). У време писања Новог завета, рећи да је Исус Господ значило је рећи да Цезар то није (Дела 17,7; такође: Јован 19,12,15). А пошто се то сматрало побуном против царске власти, било је кажњиво смрћу.

И Исус и Павле су наглашавали да је вера у Бога – чак и под претњом прогонства и смрти – дар Духа. Заправо, вера је најосновнији дар. Не изненађује што је вера прва на листи у стиху 1. Коринћанима 13,13. А то да је вера духовни дар, јасно је на основу Павлове изјаве у 1. Коринћанима 12,9. Међутим, постоје и многи други дарови. Чињеница да Свети Дух раздељује различите врсте дарова „по својој власти свакоме како хоће“ (1. Коринћанима 12,11) доказује да су сви они неопходни.

Прочитајте 1. Коринћанима 12,1-6. На чему је нагласак у том одломку?

Понављање израза „различни“ наглашава да је реч о мноштву дарова. Оно што у 1. Коринћанима 12,1 назива „духовним даровима“, Павле у стиховима 4-6 развија из три различита угла: „дарови“ (*charisma*), „службе“ или „служења“ (*διακονία*), и „силе“ (*ἐνέργεια*). Премда те речи означавају различите појмове, важно је не повлачити fine разлике међу њима због паралелизма стихова. Требало би такође запазити да су духовни дарови дати с циљем да унапређују јединство засновано на тројном карактеру Бога (видети такође Ефесцима 4,8-11). Мада Дух раздељује дарове, Бог је тај који оспособљава вернике да служе Христу у својој заједници (1. Коринћанима 12,5,6). Дарови се сваком вернику дају појединачно (1. Коринћанима 12,11), али сви они треба да користе заједници верника као целини.

Обратите пажњу поново на Павлово наглашавање јединства. Зашто је то тако важно за цркву?

ЈЕДИНСТВО КРОЗ РАЗНОЛИКОСТ

Језик јединства представљен у 1. Коринћанима 12,4-6 („Дух један“, „један Господ“ и „један Бог“) даље се развија у остатку 12. поглавља 1. Коринћанима. То се види на основу Павлове употребе израза као што су: „један и тај исти Дух“ (1. Коринћанима 12,11), „једно су тијело“ (1. Коринћанима 12,12), „једно тијело“ (1. Коринћанима 12,12.13.20), „једнијем Духом“ (1. Коринћанима 12,13 [два пута]), „да се... једнако брину један за другога“ (1. Коринћанима 12,25).

Упоредо са појмом јединства, Павле наглашава разноликоост чланова („удова“) у Христовом телу помоћу таквих израза као што су: „многи уди“ (1. Коринћанима 12,12.20), „ми се сви крстисмо“ (1. Коринћанима 12,13), „није један уд, него многи“ (1. Коринћанима 12,14), „све тело“ (1. Коринћанима 12,17, Чарнић), „све уде у тијелу“ (1. Коринћанима 12,18), „уди тијела“ (1. Коринћанима 12,22.23), „сви уди“ (1. Коринћанима 12,26). Тај истовремени нагласак на јединству и разноликости указује на то да је сврха духовних дарова заправо залагање за јединство кроз различитост.

То јединство усред различитости мора да одражава Божји карактер. Отац је једна особа, Син је друга, а Свети Дух још једна. Те три личности успевају да очувају своју индивидуалност, док заједно раде на изградњи цркве и њеном оспособљавању за мисију (1. Коринћанима 12,4-6; Ефесцима 4,11-13).

Прочитајте 1. Коринћанима 12,12-31. Зашто је аналогија са телом и његовим многобројним удовима тако прикладна за представљање цркве и њених чланова?

Средишња мисао 12. поглавља 1. Коринћанима јесте да удови тела, мада су појединачно толико различити један од другог (1. Коринћанима 12,15-20), ипак сви зависе један од другог (1. Коринћанима 12,21-26). Стопала зависе од очију да би знала куда да корачају. С друге стране, очи не могу ништа да дотакну – само руке то могу. Такође, идеја да су неки удови слабији (1. Коринћанима 12,22) или мање цењени, мање „часни“ (1. Коринћанима 12,23) од других, само је привид, јер су сви они неопходни (1. Коринћанима 12,22).

Нажалост, међу Коринћанима се јавила склоност да се једни дарови цене, а други запостављају. Да би их спречио да праве такву грешку, Павле им скреће пажњу на љубав, која је „још бољи пут“ (1. Коринћанима 12,31). Другим речима, који год дар да је у питању, ако се користи мудро и с љубављу, угодан је Богу.

Погледајте листу дарова у 1. Коринћанима 12,8-10.28; Римљанима 12,6-8 и Ефесцима 4,11. Који је ваш дар? Како га можете употребити за зидање тела Христовог?

„ЈОШ БОЉИ ПУТ“

„Љубав није само један од многих дарова. Она је средство помоћу којег сви дарови достижу своју крајњу сврху.“ – Carl P. Cosaert, „1 Corinthians“, Andrews Bible Commentary: New Testament (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2022), str. 1643.

Прочитајте текстове 1. Коринћанима 13,1-7 и 1. Петрова 4,8-11. Која је улога љубави када је реч о духовним даровима?

Прва Коринћанима 13 учи нас да се једино кроз љубав духовни дарови могу правилно употребити. Павле почиње 1. Коринћанима 13 алудирајући на дарове поменуте у 12. поглављу исте посланице, само да би нагласио како они немају никакву вредност ако нису вођени љубављу. Отуда, знање (1. Коринћанима 12,8) и вера (1. Коринћанима 12,9), па чак и вера која „горе премешта“ (1. Коринћанима 13,2), не значи ништа без љубави (1. Коринћанима 13,2). Без љубави, способност говорења страних језика (1. Коринћанима 12,10.28.30) своди се на „звон које звони, или прапорац који звечи“ (1. Коринћанима 13,1). У истом смислу, чак и тако важан дар као што је пророштво не представља ништа без љубави (1. Коринћанима 13,2).

У 1. Коринћанима 13,4-7, Павле се усредсређује на то шта љубав јесте а шта није. Или, још конкретније, шта љубав чини а шта не чини. Глаголи које је одабрао да би окарактерисао љубав указују да љубав није толико нешто што осећамо колико нешто што практикујемо. Тако Павле помиње да љубав (1) показује стрпљење; (2) показује љубазност; (3) радује се истини; (4) све сноси; (5) у све верује; (6) свему се нада; (7) у свему истрајава. Насупрот томе, љубав (1) не завиди; (2) не хвали се; (3) не надима се – не одише ароганцијом; (4) не понаша се грубо; (5) не тражи своја права; (6) не раздражује се лако; (7) не води евиденцију о неправдама; (8) не ужива у чињењу зла.

Тих 15 глагола, колико их укупно има, пружају чврсте смернице за прикладно понашање у примени дарова. Значајно је што та дискусија о правој природи љубави лежи тачно између 12. и 14. поглавља 1. Коринћанима, где се Павле бави сукобима у вези са духовним даровима. Заиста, љубав је кључ за мудру употребу духовних дарова. Љубав се такође поставља раме уз раме са вером и надом, „али је љубав највећа међу њима“ (1. Коринћанима 13,13).

Зашто је љубав толико важна за нашу веру? Има ли бољег начина да се доживи стварност Божје љубави, од настојања да се она, уз молитву, одрази на друге?

ДАР ЈЕЗИКА

А шта је са даром језика? Судећи по начину на који је испољавање тог дара описано на другим местима у Библији (Марко 16,17; Дела 2,1-13; Дела 10,44-48; Дела 19,6), дар језика у 1. Коринћанима највероватније је духом додељена способност говорења страним језицима.

Павле помиње дар језика у оквиру листе дарова у тексту 1. Коринћанима 12,8-10 (видети такође: 1. Коринћанима 12,28.30; 1. Коринћанима 13,1.8). Међутим, у 1. Коринћанима 14, помиње га више пута. Заиста, грчка реч *glōssa* („језик“) појављује се више од двадесет пута у тексту 1. Коринћанима 12-14, од чега петнаест пута само у 1. Коринћанима 14. Поред тога, грчка реч *heteroglōssos* („други језик“) такође се појављује у стиху 1. Коринћанима 14,21. Тај велики број осврта на дар језика указује да је то за Павла било питање од велике важности. Погрешна употреба и злоупотреба тог дара од стране цркве у Коринту изазивала је неред и збрку на јавним богослужењима (1. Коринћанима 14,23.27.33.40).

Прочитајте 1. Коринћанима 14,5.13.26.27 и 1. Коринћанима 12,10.30. Које посебно упутство је Павле дао у вези са даром језика?

Разлог што се дар говорења језика мора користити упоредо са даром њиховог тумачења огледа се у томе што ти језици морају бити разумљиви (1. Коринћанима 14,9). У супротном, нема никакве користи од употребе тог дара (1. Коринћанима 14,6). То објашњава зашто је Павле ставио тако велики нагласак на тумачење и разумевање. Очигледно, он не критикује дар језика сам по себи, већ, као што ћемо сутра видети, скреће пажњу на претерани значај који су му Коринћани придавали, што је довело до занемаривања дара пророштва.

У овом тренутку, важно је запазити да Павле, мада је желео да сви Коринћани умеју да говоре на страним језицима (1. Коринћанима 14,5), ипак није очекивао да се то деси (1. Коринћанима 12,10). Према томе, идеја да „сви морају говорити језике пре него што устврде да су крштени Светим Духом, представља изопачење Павловог учења из 1. Коринћанима 12 и 14.“ – Raoul Dederen, *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, electronic ed., vol. 12 of Commentary Reference Series (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2001), str. 620.

Има ли људи у вашој цркви који говоре друге језике? Како они могу да употребе ту способност да би досегли друге људе за Христа? Како та чињеница може да нам помогне да разумемо праву природу језика о којима Павле говори?

ДАР ПРОРОШТВА

Дар пророштва заузима истакнуто место у Павловој дискусији о духовним даровима. Занимљиво је да се дар пророштва обично помиње пре дара језика (1. Коринћанима 12,10.28; 1. Коринћанима 13,8). Када је дар језика први пут поменут, било је то само да би се нагласила његова релативна неважност у поређењу са даром пророштва (1. Коринћанима 14,4.5.6.22).

Прочитајте текстове Ефесцима 4,11-13 и 1. Коринћанима 14,3.4. Шта нам ти одломци говоре о сврси духовних дарова уопште и дару пророштва посебно?

Дар пророштва требало је да обезбеди назидање, опомену и утеху (1. Коринћанима 14,3, Чарнић; упоредити са стихом Дела 15,32). То говори да се пророштво не бави толико предвиђањем будућности колико начином на који треба живети у садашњости. Грчки глагол *пропхѣтеуѓ* може да значи или „рећи нешто унапред“ или „рећи нешто у име неког другог“. На пример, то прво значење види се у тексту Дела 2,29-31 (упоредити са: Амос 3,7), где је идеја о Давиду као пророку објашњена тиме што је он (унапред) „знао“. Друго значење видимо у стиху Дела 15,32, где се Јуда и Сила препознају као пророци. Њихово „пророштво“ се, међутим, састојало у томе што „многијем ријечима утврђише браћу и утврдише“.

Из текста Ефесцима 4,11-13 сазнајемо да духовни дарови нису престали да постоје након апостолског доба. Они би требало да буду присутни до краја (Дела 2,39). Међутим, ако неко тврди да је пророк, његов или њен дар мора бити процењен на основу Светог писма. Уопштено говорећи, требало би да буду задовољена четири правила. Прво, пророчанства се остварују (5. Мојсијева 18,22; Јеремија 28,8.9). Друго, њихова порука је у складу са порукама претходних пророка (5. Мојсијева 13,1-3; Исаија 8,20). Треће, њихов свакодневни живот показује посвећеност Христу (1. Јованова 4,1-3). Четврто, Исус је рекао да ће се лажни пророци препознати по својим родовима (Матеј 7,15-20). То исто важи и за праве пророке.

Књига Откривење указује да је дар пророштва посебна карактеристика цркве остатка (Откривење 12,17; Откривење 19,10). Као адвентисти седмог дана, ми верујемо да је дар пророштва био дат Елен Г. Вајт и да се огледа у њеним списима.

Које све разлоге имамо за веровање у пророчки дар Елен Г. Вајт? На која још питања треба одговорити у вези с њеном улогом и ауторитетом?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Roswell F. Cottrell, „Spiritual Gifts“, стр. 5-16, у делу: Ellen G. White, *Spiritual Gifts*, св. 1 (објављено у књизи *Рани сјисци*, стр. 133-143, оригинал).

„Нека људи заврну рукаве, имајући поверења у Господа, а Он ће поћи с њима, да уверава и обраћа душе грешника. Један радник је можда вешт говорник, други вешт писац, трећи можда има дар изношења искрене, озбиљне, ватрене молитве, а четврти дар певања. Неко може имати посебну снагу да с јасноћом објашњава Божју Реч, а сваки ће дар постати сила за Бога, зато што Он дела заједно с радником. Једноме Бог даје речи мудрости, другоме знање, трећему веру. Но, сви треба да раде под једним Поглаваром. Разноликост дарова води ка различитим службама, али је један Бог који чини све у свему“ (1. Коринћанима 12,6).

Нека ниједан човек не презире наводне мање дарове. Латимо се сви посла. Нек нико не скрсти руке у невери зато што мисли да не може обавити ниједан важан посао. Престаните да посматрате себе. Гледајте у свог Вођу. У честитости, кротости и љубави, чините оно за шта сте кадри.“ – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, Април 12, 1906 (*Овај дан с Богом*, Препород, 2019, стр. 26).

„Свима нам је потребна помоћ коју можемо да примимо захваљујући суду других. Бог делује и на друге умове, а не само на наш. Различити дарови дати различитим појединцима сјединиће се у намери да се свети приправе за дјело службе, на сазидање тијела Христова“ (Ефесцима 4,12)...

Пред нама ће се увек налазити препреке, али ми треба да следимо свог Вођу, а са тешкоћама да се суочавамо уједињени, с руком у руци.“ – Елен Г. Вајт, *Пођићимо њојлед*, стр. 141 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Размислите мало више о дару пророштва. Зашто је пророштво важније од страних језика уколико се они не тумаче? Ако је потребно, прочитајте још једном 1. Коринћанима 14, да бисте укратко поновили Павлове аргументе.
2. Разговарајте у разреду о животу и служби Елен Г. Вајт и о томе зашто ми, као црква, верујемо да је она заиста поседовала дар пророштва. Које велике благослове црква добија од тог дара? Такође, који су изазови скопчани са сазнањем како на најбољи начин употребити тај дар?
3. Сетите се троје до петоро људи који вас искрено воле. Како знате да је њихова љубав према вама права? Шта вам то говори о разлозима које је Павле имао да тако пуно говори о љубави у својој дискусији о духовним даровима?
4. Колико год љубав била важна, зашто она не сме бити једини критеријум у расуђивању да ли неко говори истину или не, и да ли је достојан да га саслушамо?

[illegible]

ПОРТРЕТ ЉУБАВИ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Коринћанима 13; Матеј 24,12; Галатима 5,22.23; 1. Тимотију 1,14; 1. Јованова 4,8.

Текст за памћење: „А сад остаје вјера, над, љубав, ово троје; али је љубав највећа међу њима“ (1. Коринћанима 13,13).

Љубав може да освоји свакога. Зато је Павле имао тако много да каже о њој. Породица речи *αἰνῶ* – најуобичајеније грчке речи у Новом завету којом се изражава концепт љубави – јавља се више од 135 пута у Павловим посланицама, што представља скоро половину њеног јављања у Новом завету. То би требало да нам говори нешто о главној теми Павлове посланице коринтској цркви.

Има много изванредних текстова о љубави у Новом завету – као што су: Римљанима 8,35-39; 1. Коринћанима 2,9; 1. Коринћанима 8,3; Галатима 2,20; Колошанима 1,13; 1. Солуњанима 3,12, и многи други.

Ипак, ништа не може да се упореди са 1. Коринћанима 13.

Прошле седмице видели смо да је без љубави све, укључујући и духовне дарове, безвредно. Ове седмице, размотрићемо детаљније 13. поглавље 1. Коринћанима и његов чудесни портрет љубави.

Као што ћемо видети, љубав није толико емоција колико став – став који се мора испољити у животу, кроз дела и речи, јер, у супротном, он не значи ништа.

Шта љубав заиста јесте и шта она чини, откривено је у потпуности у Исусовом животу.

**Проучиће ђоуку за ову седмицу да дисће се припремили за субоју, 15. август.*

СУШТИНСКА ВАЖНОСТ ЉУБАВИ

Прошле седмице дотакли смо се теме љубави, какву видимо у 1. Коринћанима 13. Међутим, потребно је да те Павлове речи још дубље истражимо.

Прочитајте 1. Коринћанима 13. Укратко наведите шта нам он ту говори о љубави.

Павле не каже да су језици (1. Коринћанима 13,1), прорochtво, разумевање, знање, вера (1. Коринћанима 13,2) и добротинство (1. Коринћанима 13,3) бескорисни. Они су бескорисни само ако нису предвођени љубављу.

Та врста љубави о којој Павле говори не огледа се у таквим изјавама као што су: „Волим јагоде“, или: „Волим своје пријатеље“, или чак: „Волим свог брачног друга и своју децу.“ Нити је ту реч о оној врсти љубави коју видимо у филмовима. И не, то није еротска љубав, мада се тај текст обично користи у проповедима приликом венчања.

Та љубав се не може свести на наклоност, милосрђе, врлину, или добротинство. Па ипак, све те особине је оличавају у мањој или већој мери. Та љубав је посебна благодат коју нам Дух даје. Заиста, љубав у 1. Коринћанима 13 је Духом дата покретачка сила која нас наводи да поступамо с наклоношћу и милосрђем, да показујемо сваку врлину и добротинство. То је потпуно посвећење наших дела, осећања и мисли Христу и нашим ближњима.

Прочитајте стих Матеј 24,12. Које упозорење нам Исус ту даје?

Зато је *agapē* тако кључна и неопходна. Ослањајући се на Христову снагу, не смемо допустити да љубав охладни у нашим домовима, црквама, у нашем суседству. Имамо пример Христа на крсту, који је умро за нас. Може ли уопште постојати бољи и снажнији израз те врсте љубави? Иако, наравно, никад не бисмо успели да пружимо подједнако снажан израз те врсте љубави, Божјом благодаћу требало би да тежимо томе да је у свом животу испољимо у што је могуће већој мери.

У којим тренуцима би израз те врсте љубави заиста могао да остави снажан позитиван утисак на некога коме је та љубав потребнија од било чега другог?

ШТА ЉУБАВ РАДИ

Текст 1. Коринћанима 13,4-7 представља срж овог поглавља. Павле се усредсређује на одлике љубави – показујући шта љубав јесте а шта није, односно, шта љубав чини а шта не чини. Он љубави приписује људске особине, да бисмо могли стећи увид у то како се понаша особа испуњена љубављу, коју Дух покреће и води. У свом опису љубави, Павле користи низ глагола. За њега, љубав је више питање дела него доживљаја и осећања.

Шта, дакле, љубав ради?

1. Показује стрпљење (*makrothymēō*). *Makrothymēō* значи показати стрпљење чак и усред изазовних околности. Стрпљење такође истиче способност да трпимо једни друге (Ефесцима 4,2).

2. Показује љубазносћ, доброту, милокрвност (*chrēsteuomai*). *Chrēsteuomai* се појављује само овде у Новом завету, али су друге речи истог корена уобичајене на другим местима. У Септуагинти (грчком преводу Старог завета), речи истог корена често се појављују у Псалмима, где се односе на Божју доброту повезану с Његовом милошћу (Псалми 145,9). Када је рекао да љубав показује љубазност (доброту, милокрвност), Павле је мислио на то да наша љубав према другима мора да одражава Божје саосећање и милосрђе према нама.

3. Радује се (*synchairō*) **у истини**. *Synchairō* означава способност да се радост доживи заједно са другом особом (Лука 1,58; Лука 15,6,9; 1. Коринћанима 12,26; Филиплјанима 2,17,18).

4. Сноси (*stigeō*) **све**. Научници расправљају о томе да ли *stigeō* значи „покрити“, наиме, чувати нешто у поверењу (што такође има смисао заштите), или „издржати“ у смислу отпорности. Појам издржљивости јасно се појављује у 1. Коринћанима 9,12, што је већину тумача и преводилаца Библије навело да ту другу могућност сматрају вероватнијом.

5. Верује (*hysīueō*) **све**. *Hysīueō* потиче од истог корена као и грчки израз за веру (*hysīuō*). У контексту 1. Коринћанима 13, веровати свему значи да једни другима треба да пружамо „бенефит сумње“ (тј. да верујемо да су други у праву и не сумњамо без доказа).

6. Нада се (*elūizō*) **свему**. У Новом завету, глагол *elūizō* увек се односи на веровање или очекивање да ће се догодити нешто добро.

7. Трпи (*hupotēnō*) **све**. По свој прилици, нема разлике између глагола *stigeō* и *hupotēnō* из 1. Коринћанима 13,7. То су синоними, с тим што се *hupotēnō* овде односи на трпљење усред тешкоћа. Павле користи *hupotēnō* на крају тог стиха да би избегао понављање речи *stigeō*. Међутим, понављањем истог концепта, чак и уз употребу другачије речи, он скреће пажњу на веровање и надање као на своју главну тему. Другим речима, љубав истрајава захваљујући веровању и надању.

Упоредите 1. Коринћанима 13,4-7 са Галатима 5,22.23. Које заједничке идеје запажете у та два одломка? Како можемо испољавати ту врсту љубави у свом животу?

ШТА ЉУБАВ НЕ РАДИ

Поново прочитајте текст 1. Коринћанима 13,4-7. Зашто Павле помиње и особине које љубав нема, а не само оне које има?

Јуче смо се усредсредили на седам појединости које љубав ради. Данас ћемо размотрити осам појединости које она не ради. Љубав...

1. Не завиди (зелоѿ). Зелоѿ се може употребити у позитивном смислу, као у изразима: „старајте се [зелоѿ] пак за веће дарове“ (1. Коринћанима 12,31), „старајте се [зелоѿ] за духовне даре“ (1. Коринћанима 14,1), и „старајте се [зелоѿ] да пророкујете“ (1. Коринћанима 14,39). Међутим, овде, као и у стиху Дела 7,9, она има негативно значење. У реду је желети духовне дарове, али не и завидети надареним особама. То доводи до подела (1. Коринћанима 3,3).

2. Не велича се (ѱерѱереуомаи). Глагол *ѱерѱереуомаи* носи у себи идеју о ароганцији и жељи за похвалама од других. Љубав, међутим, није усредсређена на себе на такав начин. То постаје још јасније на основу онога што следи.

3. Не надима се (physioѿ). Глагол *physioѿ* појављује се у стиху 1. Коринћанима 8,1 у оквиру Павлове чувене изјаве: „Разум дакле надима, а љубав поправља.“ То се односи на особу која пати од претераног осећаја сопствене важности.

4. Не чини шѱо не ваља, односно, није неѱрисѱојна (aschѱtoneo). Глагол *aschѱtoneo* има широк опсег значења. Међутим, углавном се односи на поступање супротно друштвеним и моралним стандардима, на начин који је нечастан, сраман, непристојан или неприкладан. Павле ту вероватно мисли на понашање „јаких“ верника према „слабима“ у Коринту (1. Коринћанима 4,10; 1. Коринћанима 8).

5. Не ѱражи (зѱѱео) своје [своја ѱрава]. То је слично ономе што Павле каже у 1. Коринћанима 10,24: „Нико да не тражи сопствена права, већ да мисли на права других“ (превод аутора Поуке). Љубав се одриче сопствених права у корист других (видети 5. Поуку). У средини у којој се сви залажу за права других, сви су на добитку.

6. Не срди се (paroхунѿ). Глагол *paroхунѿ* указује на бурна осећања некога кога је лако испровоцирати на гнев. То значи да љубав нема „кратак фитиљ“ и да није преосетљива.

7. Не мисли (лоѱизомаи) о злу. Глагол *лоѱизомаи* овде је употребљен у рачуноводственом смислу, што би значило да љубав не води евиденцију о туђим грешкама. Другим речима, волети значи и опростити.

8. Не радује се (chaiѿѿ) неѱравди. Љубав не само да не води евиденцију о туђим неправдама, већ и не налази задовољство у њима. Када истински волимо друге, не ликујемо над њиховим грешкама, већ напротив, настојимо да им помогнемо.

ИСУСОВ ПОРТРЕТ

Када читамо 1. Коринћанима 13,4-7, можемо осетити немоћ и фрустрацију, увиђајући да, мање-више, не успевамо да покажемо све те особине љубави. Када је писао 13. поглавље 1. Коринћанима, Павле је вероватно имао на уму Исусову личност. Заиста, једино је Христос савршено показао све те карактеристике љубави. Према томе, Павлов портрет љубави је, у крајњој линији, Исусов портрет.

Прочитајте следеће стихове: Јован 13,1.34; Јован 15,9.12; 1. Тимотију 1,14; 2. Тимотију 1,7.13; 1. Јованова 3,16 и 1. Јованова 4,7-12.19-21. Шта можемо сазнати о љубави на основу тих одломака?

Бог је љубав (1. Јованова 4,8). Он нас толико воли да је дао свог јединог Сина (Јован 3,16). Исус је пун израз те љубави (Јеврејима 1,3). Ако желимо да знамо како се љубав испољава, морамо добро да се загледамо у Исуса. Ако обратимо посебну пажњу на то како је Исус приказан у Новом завету, схватићемо да се све позитивне црте љубави из 1. Коринћанима 13 огледају у Њему.

Исус је сћирљив. „Тога ради ја бих помилован [најгори од грешника] да на мени првome покаже све трпљење [*makrothymia*] Исус Христос“ (1. Тимотију 1,16).

Исус је милокрван (добар/љубазан). Библија каже „да је благ Господ“ (1. Петрова 2,3). Реч „Господ“ у том стиху односи се на Исуса. Израз „благ“ је превод грчке речи *chrēstos*, која потиче из истог корена као и глагол *chrēsteuomai* („бити милокрван, љубазан, добар“) из 1. Коринћанима 13,4.

Исус се радује истини. Он је доживљавао радост када је следио Очево вољу и осећао Његову љубав према себи (Јован 15,9-11; Јован 17,12-14).

Исус све подноси/трпи. У тексту Јеврејима 12,2.3 каже се да Исус „претрпље крст... [Он] је таково противљење против себе од грешника поднио...“ Нико није трпео толико као Исус (Филипљанима 2,8). А Он је то учинио због радости која је била пред Њим!

Исус све верује. Када је Ананија довео у питање искреност Павловог обраћења (Дела 9,13.14), Исус је одговорио: „[Он] ми је... суд избрани“ (Дела 9,15). Исус не гледа на људе какви јесу, већ какви ће постати деловањем Његове силе.

На које још начине нам Исус открива шта је заправо истинска љубав?

ВЕРА, НАДА И ЉУБАВ

Досад смо сазнали да је љубав стрпљива, блага, радосна, отпорна, верујућа, пуна наде и истрајна (или трпељива), јер је Исус све то. А једном кад сагледамо све те особине у Исусу, следећи корак је да Га опонашамо. То је оно што је Павле желео за Коринћане. Међутим, ако уклонимо оно „не“ из осам особина које љубав не поседује, „добријамо прилично добар опис понашања Коринћана унутар њиховог црквеног круга – били су завидни, хвалисави, арогантни, непристојни, тражили своја права, лако се вређали и скретали пажњу на туђе грешке. Павле је прилагодио глаголе које ту користи, како би одговорали ситуацији у Коринту.“ – Verlyn D. Verbrugge, „1 Corinthians“, *The Expositor's Bible Commentary: Romans–Galatians*, revised edition (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2008), стр. 372.

Коринћани су имали много тога да науче. А и ми такође. Пошто је описао шта љубав чини а шта не чини, Павле завршава ово поглавље наглашавајући вечну природу љубави, како би подстакао практиковање истинске љубави.

Једног дана, пророчанства више неће бити потребна, говорићемо само једним језиком, а делимично људско знање уступиће место потпуно новом познању Бога (1. Коринћанима 13,12). Дарови Духа престаће да се дају када испуне сврху свог постојања (1. Коринћанима 13,10). Али „љубав никад не престаје“ (1. Коринћанима 13,8).

Такође, када се Христос врати, вера ће уступити место виђењу (2. Коринћанима 5,7), а оно чему смо се дуго надали постаће стварност (Римљанима 8,24). Али, што је најважније, љубав ће и даље трајати, као печат карактера нашег троједног Бога. Ипак, у извесном смислу, и вера и нада ће трајати заувек. Вера као искуство спасења (Римљанима 4,3), и нада као жељно ишчекивање нових задовољстава и новог знања на новој земљи, обележаваће искуство искупљених за сва времена. Али љубав, Божја љубав, заувек ће преовлађивати.

Врло скоро, угледаћемо свог Господа лицем к лицу (1. Коринћанима 13,12). А док тај дан не дође, од нас се очекује да свој живот дефинишемо помоћу ове три врлине – вере, наде и љубави. Та тријада представља пунину хришћанског живљења у Духу. Зато је о њој често било речи међу хришћанима (Римљанима 5,1-5; Галатима 5,5.6; Ефесцима 1,15.18; 4,1-5). Али љубав је, ипак, највећа. То је, уосталом, једина врлина помоћу које се описује права природа самог Бога (1. Јованова 4,8).

Замислите се над изјавом: „Бог је љубав.“ Како да разумемо шта то тачно значи? И премда је можемо само делимично разумети, зашто је та изјава тако добра вест за нас?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Ellen G. White, „The Need of Love“, str. 545, 546, *Review and Herald*, August 28, 1888.

„Без обзира како високим речима изражава своју веру, онај чије срце није пуно љубави према Богу и према ближњима није истински Христов следбеник. Иако ће, можда, имати велику веру и добити моћ да чини чуда, ако нема љубави, његова вера остаће безвредна. Такав може показати посебну великодушност; може, из неке друге побуде осим истинске љубави, раздати све своје имање да нахрани сиромашне, али тиме се, ипак, неће препоручити Богу нити стећи Његову наклоност. У својој ревности може чак умрети смрћу мученика, али ако то није учинио из љубави, Бог ће га сматрати само заведеним занесењаклом или амбициозним лицемером.“ – Елен Г. Вајт, *Айостолска црква – Христовим џапаом*, стр. 318, 319 (оригинал).

„Ми много проповедамо... Али оно што нам је највише потребно... то је љубав према душама које пропадају, она љубав која у обилном току тече с Божјег престола. Истинско хришћанство прожима љубављу цело биће. Она дотиче сваки важан део, мозак, срце, руке помоћнице, стопе, оспособљавајући човека да стоји чврсто на месту на коме Бог жели да стоји. Тада неће бити погрешних путева за његове стопе, тада ни хроми неће заћи с пута. Пламена Христова љубав према душама које пропадају представља срж целог система хришћанства.“ – Елен Г. Вајт, *Уздијиније Христја*, стр. 134 (оригинал).

„Једино љубав која тече из Христовог срца може да исцели. Једино Онај у коме ова љубав тече, као сок у дрвету или крв у телу, може 'поправити' рањену душу.“ – Елен Г. Вајт, *Васијишање*, стр. 114 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Мислите ли да је Павлова листа позитивних особина љубави потпуно довршена? Ако није, које још елементе бисте јој додали?
2. Шта је, по вашем мишљењу, Павле подразумевао под заповешћу: „Држите се љубави“ (1. Коринћанима 14,1)? Какве то везе има са оним што је казао у 1. Коринћанима 13,4-7?
3. Коју карактеристику љубави вам је најпотребније да примените у свом свакодневном животу? Које су нарочито потребне вашој локалној цркви? Узгред, зашто Павле пореди љубав са таквим даровима као што су пророштво, језици и знање (1. Коринћанима 13,8)?
4. Павле наговештава да је љубав коначно решење за недостатак јединства међу верницима у Коринту. Зашто? У ком смислу се то односи на наше цркве данас?

[illegible]

СИЛА ХРИСТОВОГ ВАСКРСЕЊА

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Коринћанима 15; Лука 24,44-47; Откривење 20,5,6; Колошанима 2,12; 2. Тимо-тију 1,12; 1. Солуњанима 4,13-17.

Текст за памћење: „А ако Христос не уста, узалуд дакле проповиједање наше, а узалуд и вјера ваша... А ако Христос не уста, узалуд вјера ваша: још сте у гријесима својијем!“ (1. Коринћанима 15,14-17).

Како је фасцинантно што је, чак и у своје време, Павле морао да се носи са онима који су порицали васкрсење мртвих. На крају крајева, људи су у то време могли да виде шта смрт ради људском телу. Знали су како се леш распада, затим суши у прах, а онда од њега не остане готово ништа. А знали су такође и да су многи људи већ дуго мртви. Заправо, већина људи била је мртва много дуже него што су они били живи.

Васкрсење мртвих није деловало ништа вероватније њима тада него нама данас, макар са људске тачке гледишта. И то мора да је било спорно питање којим се Павле позабавио.

А то је било и кључно питање. Јер, ако Исус није васкрсао, онда Он није Онај за кога се издавао, онда Крст није имао никаквог утицаја и наши греси нису плаћени. У том случају, очај је једино што нам преостаје. Али наш Господ је васкрсао, вазнео се на небо и вратиће се да нас поведе кући!

Ове седмице усредсредимо се на 15. поглавље 1. Коринћанима, и на његово учење о Христовом васкрсењу. Под утицајем погледа на свет у њиховом паганском окружењу, неки у Коринту су говорили да нема васкрсења. У одговору на то, Павле потврђује важност Христовог васкрсења као наше једине наде у спасење.

**Проучиће поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 22. августа.*

ОБЈАВЉИВАЊЕ ХРИСТОВОГ ВАСКРСЕЊА

Павле почиње 15. поглавље 1. Коринћанима усредсређујући се на еванђеље: (1) које је он проповедао Коринћанима; (2) које су они примили; (3) у ком су стајали; и (4) којим су били спасени (1. Коринћанима 15,1.2). Тај увод припрема читаоца за оно што следи у том поглављу и показује колико је Христово васкрсење битно за наше спасење (видети такође Римљанима 10,9.10). Христово васкрсење је толико важан део еванђеоске поруке да његово порицање противречи нашој вери у Њега.

Прочитајте следеће текстове: 1. Коринћанима 15,1-4; Лука 24,44-47 и Римљанима 1,1-4. Шта је заједничко тим одломцима?

У 1. Коринћанима 15,1-4, налази се сажетак Павлове поруке. Није битно да ли се израз „по писму“ односи на поједине стихове Старог завета или Стари завет као целину. Исусова смрт и васкрсење представљају испуњење Божјих обећања која налазимо у Старом завету.

Прочитајте 1. Коринћанима 15,2.11. Зашто су у тим стиховима појмови *веровање* и *проповедање* постављени један уз други? Какав однос постоји између то двоје?

Сви који објављују да је Христос васкрсао, морају најпре да верују да је Његово васкрсење историјски догађај. У том случају, текст 1. Коринћанима 15,5-8 игра пресудну улогу у Новом завету. Тај одломак пружа чврст библијски доказ да је Христа, након Његовог васкрсења, видело мноштво људи, од којих су неки још били живи у време кад је Павле писао ту посланицу (1. Коринћанима 15,6).

Павле у основи каже: *Идијше и њишајше их сами шѣа су видели*. Толико је био уверен у истинитост Христовог васкрсења.

Ти људи били су очевици. Они су били управо оно што је Исус казао да ће бити, наиме, „свјedoци oвoмe“ (Лука 24,48).

Које разлоге ми имамо за веровање у Христово васкрсење? Уосталом, у које још појаве, секуларне или свете, верујемо иако их сами нисмо видели?

ВАСКРСЛИ ХРИСТОС, НАША ЈЕДИНА НАДА!

У 1. Коринћанима 15,9-19, Павле објашњава колико су озбиљне и страшне последице порицања васкрсења. Без васкрсења, за вернике нема наде ни у садашњости, а камоли у будућности.

Прочитајте 1. Коринћанима 15,9-19. Шта губимо ако Христос није васкрсао?

Древни пагански народи углавном нису веровали у васкрсење, нарочито у грчком свету с његовим веровањем у дуализам душе и тела (према ком, у тренутку смрти, душа одлеће тамо негде где душе умрлих наводно иду). Павле започиње тај одељак у 1. Коринћанима 15,12-19 једним реторичким питањем које показује његову дубоку збуњеност: „*Шта? Како је могуће да неки од вас њоворе да не њо-стији њако нештио као штио је васкрсење мртвих?*“ (1. Коринћанима 15,12, превод аутора Поуке). За Павла, неверовање у васкрсење је непојмљиво, поготову зато што је било тако много очевидаца (1. Коринћанима 15,5-8). Што је још горе, без васкрсења њихова вера је израђена на лажи, и они су још увек у својим гресима.

Он заправо каже да, ако нема васкрсења мртвих, онда (1) Христос није васкрсао (1. Коринћанима 15,13.16); (2) наше проповедање је узалудно (1. Коринћанима 15,14); (3) наша вера је исто тако узалудна (1. Коринћанима 15,14); (4) ми смо лажни сведоци (1. Коринћанима 15,15); (5) наша вера је испразна (1. Коринћанима 15,17); (6) још увек смо у својим гресима (1. Коринћанима 15,17); и, очигледно, (7) оних који су умрли једноставно више нема (1. Коринћанима 15,18).

Без васкрсења, и наше проповедање и наша вера су празни (1. Коринћанима 15,14, Чарнић). Грчки израз преведен речју „празно“ је *кенос*. То је добар превод, али има прешироко значење. Тумачи расправљају о томе да ли *кенос* значи „празно“ у смислу недостатка истине (дакле, „неистинито“), недостатка резултата (дакле, „без резултата или утицаја“), или недостатка сврхе (дакле, „без сврхе“, „узалуд“).

Које год да је конкретно значење, у сценарију у ком васкрсење не постоји, вера је приказана као узалудна, од грчке речи *маџаиос* (1. Коринћанима 15,17). Премда се *маџаиос* не разликује много од *кенос*, сми-сао је у томе да је наша вера, ако Исус није жив, бесплодна, то је онда заблуда, јер нам греси нису опроштени (1. Коринћанима 15,17). Били бисмо лажни сведоци, који варају и варају се (1. Коринћанима 15,15).

Каквог би смисла имало 15. поглавље 1. Коринћанима ако мртви одмах одлазе на небо (или у пакао)? Зашто је, дакле, схватање и учење да мртви спавају толико важно?

ХРИСТОС, НОВИНА

Кад Исус не би био жив, било какво очекивање у погледу будућности било би обична заблуда (1. Коринћанима 15,12-19). „Али Христос уста из мртвијех“ (1. Коринћанима 15,20). Његово васкрсење је историјски догађај. Отуда, можемо бити сигурни да ће сви који су умрли у Христу бити васкрснути приликом Његовог доласка (1. Коринћанима 15,20-23).

Прочитајте 1. Коринћанима 15,20-23. Шта значи када се каже да је Исус „новина“ (у неким преводима: „први плодови“)?

Завршетак садашњег злог доба биће обележен телесним васкрсењем оних који су умрли у Христу (1. Коринћанима 15,24; Откривење 20,5.6). Као последњи Адам, Христос ће вратити царство Оцу, обнављајући Његову владавину над овим светом (1. Коринћанима 15,25-28). Христово потчињавање себе Богу (1. Коринћанима 15,28) мора се схватити у светлу тога како су Адам и Христос приказани у свом међусобном односу. Као последњи Адам у плану спасења (1. Коринћанима 15,45), Исус се у потпуности потчињава Очевој вољи, што је први Адам пропустио да учини.

У 1. Коринћанима 15,29-34, Павле наставља своју мисао о лудости порицања Христовог васкрсења. Он користи слику крштења, зато што је оно само по себи симбол верниковог сједињења са Христом у Његовој смрти и васкрсењу (Римљанима 6,3.4; Колошанима 2,12. Нема никаквог смисла порицати стварност васкрсења. Међутим, оно што је тешко схватити јесте шта је Павле мислио под изразом „који се крсте мртвијех ради“ (1. Коринћанима 15,29).

„Разни предлози су дати, али је боље тумачити тај израз као да се односи на одлуку неких да се крсте како би, приликом васкрсења, могли поново да се повежу са својим вољенима који су умрли. Могуће је такође да је одлука да се крсте била одговор на узоран живот оних који су умрли у Христу. У том случају, дакле, људи се нису крштавали уместо мртвих, већ због мртвих.“ – Carl P. Cosaert, „1. Corinthians“, *Andrews Bible Commentary: New Testament* (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2022), str. 1652.

Друго, ризиковати живот било би бесмислено кад не би било васкрсења (1. Коринћанима 15,30-32). Било би боље, онда, уживати у задовољствима овог света (1. Коринћанима 15,32).

Размислите о Павловим речима у 2. Тимотију 1,12. Како је могао да буде тако сигуран у погледу будућности? Како ми можемо бити сигурни?

ВАСКРСЛО ТЕЛО

У 1. Коринћанима 15,35-39, Павле се укратко осврће на васкрсло тело. Он почиње тај одељак постављајући два питања: „Како ће устати мртви? и у каквом ће тијелу доћи?“ (1. Коринћанима 15,35). На та питања одговор налазимо у 1. Коринћанима 15,36-49.

Прочитајте 1. Коринћанима 15,36-41. Како тај текст одговара на питања из стиха 1. Коринћанима 15,35?

Павле користи три аналогije (поређења) како би помогао својим читаоцима да схвате шта се дешава приликом васкрсења. У првом примеру (1. Коринћанима 15,36-38) он запажа да је тело попут семе-на које мора најпре да умре (односно, да престане да буде семе) да би, на чудесан начин, постало биљка. Поука је јасна – васкрсење је Божје чудо. Друго, поређење са телима (1. Коринћанима 15,39,40) истиче да је Бог, на овом свету, створио различите врсте тела за животиње и људе, која су прилагођена тренутном окружењу. Исто тако, наше тело ће бити прилагођено новим околностима у небеском свету. Та идеја се даље разрађује кроз аналогiju са прослављеним телом (1. Коринћанима 15,40,41), где се наглашава да слава васкрслог тела увелико премашује славу претходног – нашег овоземаљског, палог тела.

Та идеја се може сагледати и кроз четири поређења између нашег земаљског тела овде и сада, и будућег, васкрслог тела. Прво је земаљско, пропадаљиво, слабо и телесно. Насупрот томе, друго је небеско, непропадаљиво, силно и духовно (1. Коринћанима 15,40-44). То не значи да не постоји континуитет између то двоје. Павлова употреба грчког израза *сџма* („тело“) и за сахрањено и за васкрсло тело указује на континуитет. С друге стране, четири поређења која се наводе указују и на дисконтинуитет. Наша нова тела (Богу хвала) неће бити иста као ова пропадаљива која сад имамо.

Израз „духовно“ Павле не повезује са неким нематеријалним постојањем. На другим местима он каже да ће Исус „преобразити наше понижено тијело да буде једнако тијелу славе његове“ (Филиплјанима 3,21). Имаћемо стварна тела, али она се неће трошити нити распадати. С обзиром да су једино за шта сада знамо пропадање, болест и смрт, тешко је замислити живот без тога, али управо то је оно што нам је обећано у Исусу.

Како нам увереност да ће наше тело бити преображено и савршено помаже да будемо трпељиви у погледу наших физичких ограничења данас?

КОНАЧНА ПОБЕДА НАД СМРЋУ

Прочитајте 1. Коринћанима 15,54-57. Шта нам тај текст говори о нашој коначној победи над смрћу?

Павле отпочиње последњи параграф у 15. поглављу 1. Коринћанима необичном изјавом: „Тијело и крв не могу наслиједити царства Божијега“ (1. Коринћанима 15,50). Многи који читају Библију користе ту изјаву као потврду да Павле брани нематеријално постојање на небу. Међутим, контекст упућује на нешто друго. Паралелизам унутар стиха 1. Коринћанима 15,50 открива да је израз „тело и крв“ паралелан са појмом „распадљивост“, док је „царство Божје“ паралелно са појмом „нераспадљивост“. Баш као у 1. Коринћанима 15,42-49, Павле овде супротставља садашње тело (или чак леш) са васкрслим телом. Покопано тело одликује се распадљивошћу и смртношћу, док се васкрсло тело одликује нераспадљивошћу и бесмртношћу (1. Коринћанима 15,50.53.54). Једноставно речено, Павле каже да наша тела треба да се подвргну коренистом пеображају да би наследила небо.

Укратко, Павле користи појмове распадљивост и смртност да би указао на нашу грешну природу. У јеврејским списима, израз „тело и крв“ означава пало човечанство, због чега се наше тело мора преобразити и прочистити од свих несавршености приликом Христовог повратка.

Тек када наша грешна природа буде уклоњена (1. Коринћанима 15,54), и кад прођемо кроз искуство прослављања (1. Коринћанима 15,51-53; 1. Солуњанима 4,13-17), испуниће се објава: „Побједа прождрије смрт“ (1. Коринћанима 15,54). Тада ће се певати она смела и пркосна химна: „Гдје ти је, смрти, жалац? Гдје ти је, пакле, победа?“ (1. Коринћанима 15,55). А све ће се то догодити приликом Његовог другог доласка (1. Коринћанима 15,51.52).

Размислите о следећем: Ми склапамо очи у тренутку смрти, и следеће што доживљавамо је Исусов други долазак, када нас Он подиже из мртвих. Без обзира када је верник умро, чак и ако је то било пре више хиљада година, „уједанпут, у тренућу ока“, оживеће о „пошљедњој труби; јер ће затрубити и мртви ће устати нераспадљиви, и ми ћемо се претворити“ (1. Коринћанима 15,52).

Ко се није вајкао над тим како брзо живот пролази? Управо тако кратко ће нам, у нашем личном искуству, изгледати време до Исусовог другог доласка. Наша прва мисао, кад се Он буде вратио, можда ће бити: „О, Господе, заиста си брзо дошао!“ Како нам та идеја помаже да се лакше помиримо са оним што се сматра „кашњењем“ или „одлагањем“?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Елен Г. Вајт, „Божји народ избављен“, *Велика борба*, стр. 635-652 (оригинал).

„Христово божанство је верниково чврсто обећање о вечном животу. 'Који верује мене', рекао је Исус, 'ако и умре живеће. И ниједан који живи и верује мене неће умрети вавек. Верујеш ли ово?' Христос овде унапред гледа у време свога Другог доласка. Тада ће умрли праведници устати у нераспадљивости, а живи праведници биће узети на Небо не видевши смрт. Чудо које ће Христос управо учинити, васкрсењем Лазара из мртвих, представљаће васкрсење свих умрлих праведника.“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 530 (оригинал).

„Земља се снажно затресла кад је Божји глас позвао уснуле свецe. Они су се одазвали на тај позив и устали обучени у славну бесмртност, кличући: 'Победа, победа над смрћу и гробом! О, смрти, где ти је жаока?! О, гробе, где ти је победа?!' (Видети 1. Коринћанима 15,55.) Тада су живи свети, заједно са онима који су васкрсли, подигли своје гласове, уз дугачки, одзвањајући поклич победе. Они чија су тела спуштена у гроб са обележјима болести и смрти, устали су у бесмртном здрављу и снази. Живи свети су преображени у један мах, у тренућу ока, и подигнути су с васкрслима, да се заједно сретну са својим Господом у ваздуху. О, какав славан сусрет! Пријатељи које је смрт раздвојила, поново су се састали, да се више никад не растану.“ – Ellen G. White, *The Story of Redemption*, стр. 411, 412.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Размислите о онима који су били очевици Христовог васкрсења (Дела 1,22; Дела 2,32; Дела 3,15; Дела 4,33; Дела 5,30-32). Како ми данас, скоро две хиљаде година након тог догађаја, можемо бити „сведоци“ Његовог васкрсења?
2. Христово васкрсење је саставни део еванђеоске поруке (1. Коринћанима 15,1-4). Без васкрсења, објављивање Христове смрти било би безначајно (1. Коринћанима 15,14). Христова смрт, сама по себи, била би безначајна. Зашто? Шта то говори о сили Христовог васкрсења?
3. Размислите мало о Павловој необичној изјави: „Кака ми је корист ако мртви не устају? Да једемо и пијемо, јер ћемо сутра умријети“ (1. Коринћанима 15,32). У чему је поента?
4. Разговарајте у разреду о стању мртвих. Зашто 15. поглавље 1. Коринћанима нема никаквог смисла ако спасени, приликом смрти, бивају одмах узети на небо?

[illegible]

СЛУЖБА ВОЂЕНА ЉУБАВЉУ

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Коринћанима 1,3-14; 2. Коринћанима 2,17; 2. Коринћанима 4,2; 1. Коринћанима 16,5-7; 2. Коринћанима 7,5-13; 2. Коринћанима 2,5-17.

Текст за памћење: „Јер од бриге многе и туге срца написах вам с многијем сузама, не да бисте се ожалостили него да бисте познали љубав коју имам изобилно к вама“ (2. Коринћанима 2,4).

Апостолу Павлу није увек било лако. Поред затвора и ситуација опасних по живот с којима се суочавао, писао је такође: „Од Јевреја примио сам пет пута четрдесет мање један ударац; три пут сам био шибан, једном су камење бацали на ме, три пута се лађа са мном разбијала, ноћ и дан провео сам у дубини морској. Много пута сам путовао, био сам у страху на водама, у страху од хајдука, у страху од родбине, у страху од незнабожаца, у страху у градовима, у страху у пустињи, у страху на мору, у страху међу лажном браћом; у труду и послу, у многом неспавању, у гладовању и жеђи, у многом пошћењу, у зими и голотињи; осим што је споља, наваљивање људи сваки дан, и брига за све цркве“ (2. Коринћанима 11,24-28).

Оно што видимо у писмима која је Павле слао Коринћанима, део је његове дубоке „бриге“ за ту цркву. Па ипак, усред свега тога, његова љубав према њима никад није престала, баш као што ни Христова љубав према нама никад не престаје. Заправо, Павле је од Исуса и научио да воли цркве на начин који одражава Исусову љубав према нама (2. Коринћанима 5,14; видети: 1. Коринћанима 11,1).

**Проучиће ђоуку за ову седмицу да дисће се ѿприремили за субојиу, 29. авјустѿ.*

ЗАХВАЛНОСТ

Прочитајте 2. Коринћанима 1,3-7. Који разлог Павле наводи за свој став захвалности у том тексту?

Павле се у својој захвалности усредсређује на утеху коју Бог пружа онима који страдају. У овом одломку глагол *уїеишии* (*паракалеђ*) и именица *уїеа* (*параклѐсис*) јављају се заједно десет пута. То представља једну трећину укупног јављања тих речи у 2. Коринћанима (29 пута). Бог је приказан као „отац милости и Бог сваке утјехе, који нас утјешава у свакој невољи нашој“ (2. Коринћанима 1,3.4).

Утеху коју примамо од Бога не треба чувати за себе (2. Коринћанима 1,4.5). Само ожалошћено срце које је постало прималац Божје утехе може успешно да пружи утеху и другима који су у невољи.

Павле је могао да теши друге јер је и он сам, у својим невољама, примао утеху од Бога. „Ако ли смо пак у невољи, за *вашу* је утјеху и спасеније... Ако ли се утјешавамо, за *вашу* је утјеху и спасеније“ (2. Коринћанима 1,6.7; италики додат). То је љубав!

За шта се Павле захваљује у 2. Коринћанима 1,8-11?

Павле говори о страдању које је „претешко и преко силе“, и због којег су он и његови сарадници поверовали да им је дошао крај (2. Коринћанима 1,8). На тренутак су помислили да је васкрсење њихова једина нада. Али Бог их је избавио и прилике су се промениле (2. Коринћанима 1,10). Од смртног страха (2. Коринћанима 1,8), уздигли су се до спокојне наде да ће их Бог поново избавити (2. Коринћанима 1,10). Божје победе у прошлости пружају нам сигурност да ће то исто учинити и у будућности. Бог користи невоље да би нас научио да се уздамо у Њега. Тешкоће нас воде ка духовној зрелости, макар у оној мери у којој им дозволимо да нас приближе Богу. Павлова захвалност такође предочава силу посредничке молитве и захвалност коју доживљавамо због Божјег избављења (2. Коринћанима 1,11).

Шта је вама помогло да изађете на крај са патњом с којом се сви ми, на овај или онај начин, суочавамо?

ЈЕДНОСТАВНОСТ И ИСКРЕНОСТ

Јуче смо сазнали да се Павлова љубав према Коринћанима огледала у томе што их је тешио у њиховим тешкоћама, као што је и он у својим примио утеху од Бога (1. Коринћанима 1,1-11). Данас ћемо видети да се та његова љубав према њима огледала и у честитости и поштењу које су он и његови сарадници показивали према члановима цркве у Коринту.

Прочитајте 2. Коринћанима 1,12-14 у светлу 2. Коринћанима 2,17 и 2. Коринћанима 4,2. Како се у Павловој искрености открива његова љубав према Коринћанима?

У тексту 2. Коринћанима 1,12-14 уводи се теза коју ће Павле развијати у остатку посланице. Његов интегритет и апостолство доведени су у питање од стране неких у Коринту. Сматрали су да Павле има колебљив и неодлучан карактер, што није прикладно за апостолску службу. У одговору на то, Павле наглашава да су се он и његови сарадници понашали крајње поштено према њима.

Две речи осликавају владање Павла и његових сарадника – једноставност и искреност (по Вуку – простота и чистота, 2. Коринћанима 1,12). Израз „једноставност“ („простота“) потиче од грчке речи *хайлоийџес*. Она се овде користи да опише лични интегритет (доследност, поштење) у говору или понашању. Укратко, она открива чистоту побуда (Ефесцима 6,5; Колошанима 3,22). У исто време, израз „искреност“ (од грчког: *еиликринеиа*) такође упућује на поштење и чистоту побуда.

Није требало да Коринћани сумњају у чистоту Павлових намера. Он јасно напомиње да његова једноставност и искреност потичу од Бога. Ту мисао добро приказује Нови енглески превод Библије (NET) који помиње „чисте побуде и искреност који *јојичу* од Боја“ (2. Коринћанима 1,12, италики додат). У истом стиху, Павле тврди да су нам те особине за службу дате „по благодати Божијој“.

Изгледа да су Павлови противници погрешно протумачили његове речи у претходној преписци (2. Коринћанима 1,13.14). Павле одлучно тврди да су његове намере биле јасне и разумљиве. Он је сигуран да ће се исправност његових речи, намера и поступака јасно показати на „дан Господа нашега Исуса Христа“ (2. Коринћанима 1,14).

Какво је ваше лично искуство у погледу преиспитивања и оспоравања ваших побуда и намера, колико год ви били добро-намерни и искрени? Како вам то показује колико би пажљиви требало да budete када доводите у питање туђе побуде?

ПРОМЕНА ПЛАНОВА ИЗ ЉУБАВИ

Видели смо да су неки у Коринту сумњали у Павлове намере и његову љубав. Данас ћемо размотрити један посебан разлог – промену његових планова путовања (2. Коринћанима 1,15-2,4).

Прочитати 1. Коринћанима 16,5-7. Који је био Павлов првобитни план путовања?

Павле је и раније био у Коринту. Према 1. Коринћанима 16,5,6, планирао је да прође кроз Македонију на свом повратку у Коринт, и да можда остане у Коринту преко зиме. А онда би из Коринта отишао у Јудеју са прилозима прикупљеним у Македонији за сиромашне у Јерусалиму. Међутим, променио је своје планове због лошег извештаја који му је Тимотије донео из Коринта (1. Коринћанима 4,17; 1. Коринћанима 16,10; 2. Коринћанима 1,1).

Због тога је намеравао да из Ефеса оде право у Коринт и да се тамо позабави спорним питањима о којима га је Тимотије известио. Нови план путовања био је: Ефес – Коринт – Македонија – Коринт – Јудеја (2. Коринћанима 1,15,16). Дакле, из Ефеса је отишао у Коринт, али се убрзо поново вратио у Ефес. Његови планови су се променили. Није се вратио у Коринт као што је планирао, бар не одмах, јер његова последња посета није добро прошла. Уместо тога се вратио у Ефес и писао им. Радије им је послао писмо него да ризикује да новом посетом још више погорша ствари (2. Коринћанима 2,1,3).

Павлове намере приликом последње посете биле су погрешно протумачене. Неки у Коринту су тврдили да је он непоуздан и да их не воли довољно (2. Коринћанима 1,17). У одговору на те оптужбе, он им скреће пажњу на Христово еванђеље. Био је веран у својим намерама да посети Коринћане чим се укаже прилика, баш као што је Бог био веран у испуњењу онога што им је обећао преко Христа (2. Коринћанима 1,18-22).

„Јер колико је обећања Божијех, у њему су да, и у њему амин, Богу на славу кроз нас“ (2. Коринћанима 1,20).

Дакле, његов одговор није био збуњујућа мешавина „да“ и „не“ зависно од околности, као што су они рекли, већ је био „увер да“, баш као што су Божја обећања у Христу „увер да“ (2. Коринћанима 1,19).

Према томе, разлог што је Павле написао писмо Коринћанима уместо да их посети, био је његова искрена љубав према њима а не обрнуто (2. Коринћанима 2,4). Још једна посета одмах након те болне посете задала би им још више бола, уместо радости коју је он намеравао да им причини својим присуством (2. Коринћанима 1,24; 2. Коринћанима 2,3). Како су лако његове добре намере биле погрешно протумачене.

ОПРОШТАЈ И ПОТВРДА ЉУБАВИ

Уместо да посети Коринћане по други пут, Павле им је, по повратку у Ефес, послао оно што је постало познато као „строга писмо“ (видети: 2. Коринћанима 2,3. 4; 2. Коринћанима 7,8.12).

Прочитајте 2. Коринћанима 7,5-13. Какав је био резултат тога што им је Павле написао, и каква је била његова реакција на тај резултат?

Павле се касније у Македонији срео са Титом, од кога је примио одличне вести о томе да су снажне речи довеле до позитивних резултата, што је донело много радости апостоловом срцу. Ако су се раније неки у Коринту окренули против Павла, сада је црква стала на његову страну. Колико је важно да подржимо наше вође. Као чланови цркве, можемо њихов рад учинити много лакшим него што јесте.

Прочитајте 2. Коринћанима 2,5-11. Која је главна идеја у том тексту?

Тај одломак бави се једним случајем примене црквене дисциплине. Научници расправљају да ли је преступник у том тексту био инцестуозни човек из 1. Коринћанима 5,1-5, или неко други ко је утицао на људе у цркви да Павла оптуже за то да је био недоследан и неувидљиван према њима кад је доносио своје одлуке у вези с путовањима. Контекст по свој прилици говори у прилог другој опцији. У сваком случају, најважније учење тог одломка тиче се начина на који црква треба да поступа са неким ко живи у греху.

Тај одломак учи да је сврха црквене дисциплине заправо обнова кроз опроштење и потврду љубави према грешнику (2. Коринћанима 2,6-8.10). Ту се такође наговештава да црквена дисциплина може бити болна, али да је неопходна. Односно, колико год биле добронамерне, или желеле да буду оријентисане ка благодати, неке цркве се можда никад неће суочити нити позабавити очигледним или чак јавним грехом. С друге стране, неке друге могу бити врло круте, неспремне на праштање и сурове. Грехом се треба позабавити, али с љубављу. А управо зато што је и сам волео цркву (2. Коринћанима 2,4), Павле је могао да подстиче вернике да потврде своју љубав према преступнику (2. Коринћанима 2,8)!

Црква у Коринту могла је да воли преступника (2. Коринћанима 2,8), јер је, кроз Павлову љубав, и сама била предмет Божје љубави. Чему нас то учи у вези са љубављу?

ПОБЕДА У ХРИСТУ

Прочитајте 2. Коринћанима 2,12-13. Где је Павле отишао пошто им је написао „строго писмо“? Шта је тамо радио?

Павлово срце било је узнемирено док је чекао Тита (2. Коринћанима 7,5-6). Али, упркос тој узнемирености, није могао да престане да говори о Исусу (2. Коринћанима 2,12). Толико је волео Исуса. У том тренутку, још увек није знао до каквих резултата ће његово писмо довести. Био је нестрпљив да види Тита и чује каква је била реакција Коринћана.

Павлов рад у Троади био је успешан, али „ту није могао дуго да остане. 'Брига за све цркве', а посебно за цркву у Коринту, тешко је притискала његово срце. Надао се да ће у Троади срести Тита и да ће од њега сазнати како су Коринћани примили речи савета и укора које им је послао, али то није било остварено. 'Не имадох мира у духу својему', писао је касније о том свом искуству, 'не нашавши Тита, брата својега'. Зато је напустио Троаду и прешао у Македонију, да би се у Филиби срео с Тимотијем.“ – Елен Г. Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 323 (оригинал).

Прочитајте 2. Коринћанима 2,14-17. Каква је била Павлова реакција када се срео са Титом у Македонији и чуо за позитиван одговор Коринћана?

У налету радости, Павле потврђује да нам Бог „свагда даје победу у Христу“ (2. Коринћанима 2,14, Чарнић). Каква дивна изјава! Срце испуњено Христовим присуством шири „мирис познања својега на сваком мјесту“ (2. Коринћанима 2,14).

Павле се радује у Христу зато што је то болно писмо донело плод који је он и намеравао да убере (2. Коринћанима 7,5-9). То је велика победа. У исто време, у 2. Коринћанима 2,17, Павле потврђује своју искреност као Христовог апостола (2. Коринћанима 2,17; 2. Коринћанима 1,12). Према овом тексту, оно што Христовог верног слугу разликује од лажног проповедника јесте то што тај други тргује еванђељем из сопственог интереса, док први проповеда Реч Божју из свесрдне љубави према Христу.

Шта вас мотивише у свему што радите, нарочито када то радите у Исусово име?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Елен Г. Вајт, „Прихваћена порука“, *Ајсојолска црква – Христјовим љајом*, стр. 323-334 (оригинал).

„Они који су подносили највеће жалости често пружају и највећу утеху ближњима, ширећи сунчеву светлост куда год пролазе. Такви су свакако били оплемењени и омекшани својим невољама; они нису изгубили поверење у Бога када су их окружиле невоље, већ су се још чвршће ослонили на Његову заштитничку љубав. Такви појединци су живи доказ нежног старања нашег Бога...“

Посвећени хришћански живот увек шири светлост и утеху и мир. Он је обележен непорочношћу, тактичношћу, једноставношћу и корисношћу. Он се налази под управом оне врсте несебичне љубави која посвећује његов утицај. Такав живот је испуњен Христом, те оставља траг светлости куда год његов носилац прође.“ – Елен Г. Вајт, *Божја задивљујућа благодат*, стр. 122 (оригинал).

„Апостол Павле је сматрао неопходним да укори зло у цркви, али није губио самоконтролу при указивању на грешке. Он брижно објашњава разлог свог поступка. Колико је само пажљиво радио да би оставио утисак да је пријатељ грешника! Ставио им је до знања да и њега самог боли то што њима задаје бол. У њиховим умовима, оставио је утисак да он своје интересе поистовећује с њиховим.“ – *Ellen G. White Comments*, in *The SDA Bible Commentary*, св. 6, стр. 1094.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. У 2. Коринћанима 2,1-14, Павле потврђује свој интегритет у служби. Зашто је та особина за проповедника тако пресудна?
2. Шта нам чињеница да је Павле променио свој план путовања говори о потреби да се покаже флексибилност у хришћанској служби? Зашто је важно бити отворен за промене када је потребно?
3. Павле се у својој служби суочавао са мучним болом, бригом и узнемиреностју. То јасно показује да су црквене вође људска бића која су подједнако изложена притисцима и патњи као и сви други људи. Шта чланови цркве могу предузети да би олакшали њихов рад?
4. Павле се осврнуо на своју узнемиреност (2. Коринћанима 2,13) непосредно пре него што је поменуо своју победу у Христу (2. Коринћанима 2,14). Како је могао у исто време да говори о својој слабости и снази? Како ми то можемо?

[illegible]

АУТЕНТИЧНА ХРИШЋАНСКА СЛУЖБА

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Коринћанима 3,1-9; 2. Коринћанима 4,7-18; 2. Коринћанима 5,11-15; Колошанима 1,19-23; Ефесцима 2,13-16; 2. Коринћанима 6,11-7,1; 2. Коринћанима 7.

Текст за памћење: „У свему имамо невоље, али нам се не досађује; збуњени смо, али не губимо нада; прогоне нас, али нијесмо остављени; обаљују нас, али не гинемо. И једнако носимо на тијелу смрт Господа Исуса, да се и живот Исусов на тијелу нашем покаже“ (2. Коринћанима 4,8-10).

Прошле седмице смо видели да је Павле, потврђујући своју једноставност и искреност, бранио себе од оптужби за недоследност и недостатак љубави према Коринћанима. Увек је радио у најбољем интересу своје духовне деце. У тексту 2. Коринћанима 2,12-17 он започиње један ток мисли који се наставља до 2. Коринћанима 7. Ту он размишља о томе како изгледа аутентична служба за Христа. Можемо извући тако много поука из Павлових размишљања на ту тему.

Ове седмице размотрићемо текст 2. Коринћанима 3-7, у ком Павле говори о својој служби задобијања душа за Христа. Елен Г. Вајт пише: „Обраћење грешника и њихово посвећење истином, представљају најснажнији доказ проповеднику да га је Бог позвао у службу. Докази његовог апостолства написани су на срцима нових верника, посведочени њиховим обновљеним животом, који говори да се Христос обликовао у њима, као Нада славе. Проповеднику оваква потврда његове проповедничке службе улива неслућену снагу.“ – Елен Г. Вајт, *Ајосијолска црква – Христовим ирајом*, стр. 328 (оригинал).

**Проучијте поуку за ову седмицу да дисње се иријремили за субоју, 5. сештембар.*

ПЛОДОВИ АУТЕНТИЧНЕ СЛУЖБЕ

Прочитајте 2. Коринћанима 3,1-9. У ком смислу ми можемо бити Христова посланица?

Писма препоруке била су уобичајена у грчко-римском свету. Међутим, Павле није носио са собом таква писма. Преображујућа сила Духа у животу Коринћана била је доказ аутентичности његове службе. Па ипак, Павле је био сигуран да његова памет и његов труд нису били то што је цркву у Коринту довело у постојање (2. Коринћанима 3,4-6). Он се није бавио самопромоцијом (2. Коринћанима 3,5; 1. Коринћанима 2,2).

Павле говори о својој служби тако што укратко разматра два завета – стари који је представио Мојсије и нови који су представљали он и његови сарадници. Површни читалац могао би да помисли да стари завет није пружао никакву наду у спасење, али то није истина. Спасење је било доступно по Старом као и по Новом завету. Стари завет је био еванђеље написано унапред. „А писмо видјевши унапред да Бог вјером незнабошце правда, напријед објави Аврааму: у теби ће се благословити сви незнабошци“ (Галатима 3,8).

У 2. Коринћанима 3,1 – 4,6 можемо видети да се Стари завет користи као симбол легалистичког искуства оних који су се ослањали на сопствена дела послушности као на начин да угоде Богу. Нови завет, међутим, представља искуство оних који су се у потпуности ослонили на Божју благодат, да учини све што је Бог обећао да ће учинити за њих и у њима.

Павле говори о два различита одговора – верника и неверника – на еванђеље. Он не говори о различитим еванђељима, од којих је једно у Старом завету а неко другачије у Новом – јер постоји само једно еванђеље, понуђено од Бога „који нас спасе и призва звањем светијем, не по дјелима нашим, него по својој наредби и благодати, која нам је дана у Христу Исусу прије времена вјечнијех“ (2. Тимотију 1,9).

То не негира чињеницу да текст 2. Коринћанима 2,14 – 4,6 садржи неке историјске елементе. Али он користи ту историју да би истакао да се неки од њих „спасавају“ а неки „гину“ (2. Коринћанима 2,15). Због реакције на Мојсијеву службу, реакције у виду неверице и неповерења, његова служба се може сматрати службом осуде и смрти. А пошто је црква у Коринту веровала, Павлова служба међу њима показала се као служба праведности, служба Духа који даје живот.

То искуство спасења цркве у Коринту доказ је аутентичности Павлове службе.

СТРАДАЊЕ И СЛАВА

Прочитајте 2. Коринћанима 4,7-18. Саставите листу Павлових страдања. Како је он издржао све те патње?

Јан Хус, велики реформатор у старој Бохемији (Чешкој), једном приликом је рекао о Исусу: „Он је Господар света, а ми смо презрени смртници – а ипак се жртвовао! Зашто, онда, не бисмо и ми трпели, а посебно онда када ће нам патња донети прочишћење?“ – Елен Г. Вајт, *Велика борба*, стр. 105 (оригинал).

Апостол Павле је вековима раније показао исту спремност да страда за Христа. Био је свестан да он сам није ништа више од крхке глинене посуде (2. Коринћанима 4,7). Стално је трпео притиске, тешкоће, прогонство и ударце, а ипак није био сломљен, ни очајан, ни напуштен, ни уништен (2. Коринћанима 4,8.9). Био је спреман да носи „на тијелу смрт Господа Исуса, да се и живот Исусов на тијелу“ његовом покаже (2. Коринћанима 4,10.11).

Под „Исусовом смрћу“ коју носи на свом телу, Павле вероватно мисли на патње које помиње у претходним стиховима. Насупрот томе, израз „живот Исусов“ се, у непосредном смислу, вероватно односи на избављење од смрти или на духовну снагу за садашњи живот. Али у крајњем смислу, то се односи на васкрсење (2. Коринћанима 4,12).

Занимљиво је да се речи „смрт и живот“ у пару јављају три пута у тексту 2. Коринћанима 4,10-12. То нас подсећа да је живот, у садашњости, помешан са смрћу. Међутим, у будућој слави, искусићемо живот у одсуству смрти (Откривење 20,14; Откривење 21,4).

Што је најважније, текст 2. Коринћанима 4,7-18 показује да се еванђеље проповеда преко слабих људских бића, да би сва слава припала једино Богу (2. Коринћанима 4,15). Мисионари неретко страдају обављајући своје дело. Међутим, невоље које овде имамо лаке су и пролазне кад се упореде с вечном славом која нас чека (2. Коринћанима 4,17). Хришћанин живи по вери, а не по гледању (2. Коринћанима 4,18; 2. Коринћанима 5,7).

Та нада у будући живот толико је заокупљала Павлов ум да је он наставио да говори о томе у наставку текста (2. Коринћанима 5,1-10). Он говори о свом смртном телу узимајући као метафору земаљску кућу. Насупрот томе, „зграда од Бога“ представља метафору за васкрсло тело (2. Коринћанима 5,1), велику наду верника свих векова.

Зашто је тако важно да, усред свега кроз шта сада пролазимо, увек имамо пред собом наду у васкрсење, своје васкрсење (1. Коринћанима 15,52)?

СЛУЖБА ПОМИРЕЊА УСРЕДСРЕЂЕНА НА ХРИСТА

Прочитајте текст 2. Коринћанима 5,11-15. Како нам тај одломак показује да је Павлова служба усредсређена на Христа?

Павле је знао да ће се од њега тражити да поднесе извештај о томе како је служио Христу (2. Коринћанима 5,10). Познавао је „страх Господњи“ и трудио се да људе увери у Христово еванђеље (2. Коринћанима 5,11). Страх о ком говори је дубоко страхопоштовање према Христу, те је, самим тим, спојен са Павловом љубављу према Христу и уздањем у Христову љубав према њему. У Старом завету, бојати се Господа значи ићи Његовим путевима, волети Га и служити Му свим срцем и душом (5. Мојсијева 10,12).

Павлова служба није била усредсређена на себе, већ на Христа. Он не хвали себе. Предмет његовог хвалисања је Христос (2. Коринћанима 12,9). Он каже: „А ја Боже сачувај да се чим другијем хвалим осим крстом Господа нашега Исуса Христа“ (Галатима 6,14). Према томе, препорука Коринћанима да се хвале њиме (2. Коринћанима 5,12) значила је да треба да буду поносни на његову службу усредсређену на Христа, насупрот служби његових противника која је била усредсређена на њих саме.

Прочитајте 2. Коринћанима 5,16-21; Колошанима 1,19-23 и Ефесцима 2,13-16. На шта је Павле мислио кад је говорио о „служби помирења“?

Христос је проповедник помирења *par excellence*. Као такав, „даде нам службу помирења“ (2. Коринћанима 5,18). Идеја о помирењу јавља се увек изнова у тексту 2. Коринћанима 5,16-21. То је кључна мисао за Павла, а морала би бити и за нас.

Бог је помирио свет са собом путем икупљујуће смрти свог Сина. Они који су се помирили са Богом, ново су створење (2. Коринћанима 5,17). А сада се од њих очекује да преносе ту „ријеч помирења“ даље, објављујући Христово еванђеље (2. Коринћанима 5,19). У том смислу, ми смо „послани мјесто Христа, као да Бог говори кроз нас“ (2. Коринћанима 5,20).

Размислите о томе шта је Христос учинио за вас. Размишљајте о кривици, греху и осуди која би вас чекала да није тога што је Он учинио за вас на крсту. Како би та чињеница требало да утиче на ваш однос према другима, а нарочито према онима који не познају Господа?

ПОЗИВ НА СВЕТОСТ

У 2. Коринћанима 6,3-10 Павле наставља да охрабрује Коринћане да се помире са Богом. Он наводи дугу листу тешкоћа и победа како би показао шта значи бити Христов следбеник и Божји слуга. Укратко, он набраја тешке ситуације (2. Коринћанима 6,4.5), врлине карактера (2. Коринћанима 6,6), опрему за службу (2. Коринћанима 6,7) и перипетије повезане са службом (2. Коринћанима 6,8-10). Пошто је посаветовао чланове цркве у Коринту да се помире са Богом, Павле их позива да живе светим животом, и то тако што ће се одвојити од штетног утицаја неверника и свега што је нечисто (2. Коринћанима 6,14-17).

Прочитајте 2. Коринћанима 6,11-7,1. Како, према том одломку, свети живот изгледа?

Павле у том одломку наглашава важност наклоности и љубави унутар цркве (1. Коринћанима 6,11-13). Доказ да су се људи помирили са Богом јесте то што се залажу за узајамно помирење једних са другима. Заиста, они постају, такорећи, посредници хоризонталног помирења.

Затим се упућује позив на светост у виду шест апела – наиме: (1) „*Не вуците у туђему јарму неверника*“ (2. Коринћанима 6,14); (2) „*изиђите између њих*“ (2. Коринћанима 6,17); (3) „*одвојте се*“ (2. Коринћанима 6,17); (4) „*не дохватите се до нечистоте*“ (2. Коринћанима 6,17); (5) „*да очистимо себе од сваке поганштине тијела и духа*“ (2. Коринћанима 7,1); (6) „*да творимо светињу у страху Божијему*“ (2. Коринћанима 7,1; италики додат). Ти подстицаји показују да свети Бог захтева свети живот и одвајање од идолопоклонства.

С друге стране, тај одломак наводи и седам обећања која наглашавају улогу хришћанске цркве као светог храма: (1) „*уселићу се у њих*“; (2) „*и живљећу у њима*“; (3) „*и бићу им Бог*“; (4) „*и они ће бити мој народ*“; (5) „*ја ћу вас примити*“; (6) „*и бићу вам отац*“; (7) „*и ви ћете бити моји синови и кћери*“ (2. Коринћанима 6,16.17.18).

Запазите да четири обећања из стиха 2. Коринћанима 6,16 представљају основ за три императива у 2. Коринћанима 6,17 (видети реч „зато“ на почетку стиха 2. Коринћанима 6,17). То показује да светост није резултат човекових личних напора, већ дело које Свети Дух остварује у његовом срцу. Премда светост потиче од Бога, верници морају да ураде што до њих стоји, да одбаце идолопоклонство и сваки нечисти обичај.

Шта нам Божја обећања из 2. Коринћанима 6,16-18 говоре о томе шта је светост?

УТЕХА И РАДОСТ

Прочитајте 2. Коринћанима 7. Како се Павле осећао када је чуо да су се Коринћани покајали?

Колико љубави извире из речи „да сте у срцима нашијем“ (2. Коринћанима 7,3; видети такође 2. Коринћанима 6,11). У дубокој жељи да његова љубав буде узвраћена, Павле каже и следеће: „Направите места у својим срцима за нас“ (2. Коринћанима 7,2). Мада се израз „у својим срцима“ не налази у оригиналном, грчком тексту, већина превода га садржи, што је исправно, јер контекст то подупире.

И заиста, Коринћани су отворили своја срца за Павла и његове сараднике. Зато је 4. стих прави излив радости. Павлове речи изражавају колико су позитивна његова осећања у том тренутку: „Врло слободно говорим к вама, много се хвалим вама, напунио сам се утјехе, изобилан сам радошћу поред свију брига нашијех“ (2. Коринћанима 7,4). Павле је испуњен утехом и радошћу. Колико утехе и радости би наше цркве, верним посвећивањем себе Христу, могле да донесу срцима својих проповедника.

У 2. Коринћанима 7,5-16 Павле даље објашњава разлог за своју утеху и радост. Та два концепта доминирају текстом. Глагол *паракалео* („утешити“) и именица *параклѐсис* („утеха“) јављају се укупно седам пута у 7. поглављу 2. Коринћанима. Тај део посланице завршава се на исти начин на који је и започео, наиме, са много утехе у Богу (2. Коринћанима 1,3-7). Павлова утеха у 2. Коринћанима 7 долази од олакшања које је доживео зато што је „оштро писмо“ донело резултат какав је он и намеравао да постигне.

Мада је то олакшање наступило због Титовог позитивног извештаја, ипак је, у крајњој линији, Бог био пружалац утехе коју је Павле доживео (2. Коринћанима 7,6). Бог је заиста „Бог сваке утјехе, који нас утјешава у свакој невољи нашој“ (2. Коринћанима 1,3,4).

Интересантно, док се Павле „напунио... утјехе“, он се „још већма“ обрадовао (2. Коринћанима 7,4.7.13). Мада је његово оштро писмо изазвало много жалости, била је то жалост по Божјој вољи у сврху покајања (2. Коринћанима 7,9-11). Коринћани су се ожалостили „по Божијој вољи“ (2. Коринћанима 7,11, Чарнић), жалошћу која „ствара покајање на спасење“ (2. Коринћанима 7,10, Чарнић). Шта би друго могло донети већу радост срцу истинског Божјег слуге?

Да ли сте икад у животу искусили жалост која је по Божјој вољи? Како сте знали да је то била жалост по Божјој вољи која је требало да вас наведе на покајање?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Елен Г. Вајт, „Прихваћена порука“, *Ајосџолска црква – Христџовим џираџом*, стр. 323-334 (оригинал).

Прошле седмице читали смо одломак из књиге *Ајосџолска црква – Христџовим џираџом* који и данас препоручујемо за даље проучавање. Вреди прочитати га поново. Овог пута, задржите се мало дуже на деловима који се односе на Павлово оштро писмо, на осећања која су га обузимала док га је писао и на његову радост по примању добрих вести о искреном покајању оних којима је било упућено. А онда размислите шта нам то говори о аутентичности Павлове службе и о томе које поуке ми можемо применити на наш рад за Христа.

„Ми треба да откријемо пред целим свемиром, пред палим светом и световима који нису пали да Бог прашта, да се путем Божје љубави можемо помирити с Њим. Човек се каје, постаје скрушен у срцу, верује у Христа као у своју помирителску жртву и увиђа да се Бог помирио с њим.“ – Ellen G. White, *Special Testimonies On Education*, стр. 223.

„Као црква, ми смо примили велику светлост. Ту светлост Господ нам је дао на корист и благослов овом свету. Нама је поверена служба помирења. Силом која потиче одозго, треба да преклињемо људе да се помире са Богом.“ – Ellen G. White, *Letter 32*, 1903.

Када се помире са Богом, људи морају да теже светости. Коментаришући стих 2. Коринћанима 7,1, Елен Г. Вајт открива шта је Павле мислио под тим „да творимо светињу у страху Божијему“ (2. Коринћанима 7,1). Она каже да је Павле настојао да помогне новим обраћеницима „да постану самостални хришћани који расту, који су јакџ у вери, неуморни у својој ревности, и искрени у својој посвећености Богу и делу унапређивања Његовог царства.“ – Елен Г. Вајт, *Ајосџолска црква – Христџовим џираџом*, стр. 201 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Павле говори о нама као о „земљанијем судовима“ у којима се налази благо еванђеља (2. Коринћанима 4,7). На који начин чињеница да су људи, у свом природном стању, слаби, непостојањни и пуни ограничења, може заправо потпомоћи објављивање еванђеља уместо да га отежава?
2. Шта значи бити „нова твар“ (2. Коринћанима 5,17)? Како то утиче на наш свакодневни живот? Како је Христос начинио од вас ново створење?
3. У 2. Коринћанима 6,4.5 Павле наводи дугу листу тешкоћа у које је запао ради еванђеља. Како је он одговорио на своје патње (видети 2. Коринћанима 6,6.7)? Како вам то помаже да одговорите на своје?
4. Павле истиче супротност између жалости која је по Богу и жалости овог света (2. Коринћанима 7,10). На који начин жалост може бити повезана с покајањем? Како бисте описали жалост која је по Богу за разлику од жалости овог света?

[illegible]

ПРИСТАВСКА СЛУЖБА И МИСИЈА

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Коринћанима 8-9; Јован 3,16; Јован 17,5; Лука 9,58; Откривење 13,8; Римљанима 12,8; Римљанима 15,26.27.

Текст за памћење: „Јер знате благодат Господа нашега Исуса Христа да, богат будући, вас ради осиромаши, да се ви његовијем сиромаштвом обогатите“ (2. Коринћанима 8,9).

Осмо и девето поглавље 2. Коринћанима показују да је Павле пружио Коринћанима прилику да послуже својој браћи и сестрама у Јудеји. Тај одломак открива да је давање заправо привилегија коју нам Бог додељује, да бисмо могли да опонашамо Христов самопожртвовани карактер. Језик неба је језик давања. Обратите пажњу на чувене речи: „Јер Богу тако омиље свијет да је и сина својега јединороднога дао“ (Јован 3,16; италики додат).

Штавише, стих Јован 3,16 јасно каже с којим циљем је Бог дао Исуса – „да ниједан који га вјерује не погине, него да има живот вјечни“. Приставска служба (управљање ресурсима) и мисија иду руку подруку у овом одломку. Оне су нераздвојне као две стране истог новчића. Није ни чудо што Павле себе и своје сараднике представља као „приставе тајна Божијех“ (1. Коринћанима 4,1). Ми смо такође пристави (управитељи) у истом смислу.

Ове седмице видећемо да су и приставска служба и мисија, у појмовном смислу, чврсто утемељене на Исусовом примеру. Приставска служба и мисија су заправо неодвојиве. Јер, приставска служба обезбеђује финансијске и људске ресурсе за испуњење Божје мисије.

**Проучиште поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 12. септембар.*

ИСУСОВ ПРИМЕР

Контекст 8. и 9. поглавља 2. Коринћанима је Павлово охрабривање верника у Коринту да заврше прикупљање средстава за осиромашене цркве у Јудеји. Очигледно, они су се већ обавезали да ће то учинити (2. Коринћанима 8,10.11; 2. Коринћанима 9,5; такође и 1. Коринћанима 16,1-4), али су проблеми у њиховом односу са Павлом закомпликовали ствари. Пошто се позабавио тим спорним питањима (2. Коринћанима 1-7), Павле се сада окреће довршењу тог задатка (2. Коринћанима 8-9).

Он се у почетку позива на пример Македонаца (2. Коринћанима 8,1-7), које њихово пуко сиромаштво није спречило да покажу изобилно „богатство дарежљивости“ (2. Коринћанима 8,2, ССП). Да, сиромаштво и дарежљивост могу да иду руку подруку. Па ипак, та дивљења вредна великодушност Македонаца само је узвраћање на великодушност коју је Исус показао када је дао себе за нас (2. Коринћанима 8,8-15).

Прочитајте 2. Коринћанима 8,9. Шта нам тај стих говори о Исусовом примеру?

Павлова изјава у 2. Коринћанима 8,9 један је од најнеобичнијих, најмоћнијих и најдубљих текстова у целој Библији. Павле износи причу о Исусовој мисији, али уз невероватну штедљивост речи. У томе има тако много теологије! То је прича о искупљењу у једном једином стиху.

Још је упечатљивије то што је прича о томе изложена језиком финеџије. Да, Исус је био богат. Његово богатство упућује на Његово препостојање на небу (Јован 17,5). Он је одлучио да постане сиромашан тиме што се одрекао небеске славе и дошао на овај свет патњи. Буквално је постао сиромашан (Лука 9,58). Премда је био једнак Богу, Он „је понизио (испразнио) сам себе узевши обличје слуге, поставши као и други људи и на очи нађе се као човек“ (Филипљанима 2,7). „Понизио сам себе поставши послушан до саме смрти, а смрти крстове“ (Филипљанима 2,8).

Исус се одрекао сопственог живота да бисмо ми могли заувек да живимо с Њим. Његова жртва је имала сврху – наше спасење. Приставска служба и мисија иду руку подруку. Текст 2. Коринћанима 8-9 износи причу о конкретном новчаном прилогу, али та прича се заснива на Исусу. Током ове седмице, размотрићемо теолошке принципе повезане са праксом приношења дарова која се заснива на Христовом приношењу самог себе.

Размишљајте о Исусовом рођењу, животу, смрти и васкрсењу. Кад схватите да је све то учињено ради вас, да бисте могли имати наду у нешто што превазилази јадно битисање на овом свету, каква би требало да буде ваша реакција?

МОТИВАЦИЈА

**Прочитајте 2. Коринћанима 8,1.5 и 2. Коринћанима 9,7.9.13.15.
Која је главна порука тих одломака?**

Језик давања прожима 8. и 9. поглавље 2. Коринћанима: „...благодат Божију која је дана“ (2. Коринћанима 8,1); „себе предаше“ (2. Коринћанима 8,5); „сваки по вољи својега срца... јер Бог љуби онога који драговољно даје“ (2. Коринћанима 9,7); „даде сиромасима“ (2. Коринћанима 9,9); „они су побуђени да славе Бога... за дарезљивост ваше заједнице“ (2. Коринћанима 9,13, Чарнић); „хвала Богу за његов неисказани дар!“ (2. Коринћанима 9,15, Чарнић). Осмо и девето поглавље 2. Коринћанима почиње и завршава се језиком давања (2. Коринћанима 8,1 и 2. Коринћанима 9,15). Та два поглавља морамо читати имајући на уму идеју о давању. Она износе најмање четири главна разлога за давање наших приноса.

Захвалност за Божју благодат (2. Коринћанима 8,1; 2. Коринћанима 9,14.15). Текст 2. Коринћанима 8-9 почиње освртом на „благодат Божију“ (2. Коринћанима 8,1). Мало даље, Павле каже: „Знате благодат Господа нашега Исуса Христа“ (2. Коринћанима 8,9). Божја и Христова благодат овде је приказана као главни разлог за обичај прилагања дарова. Бог је учинио тако много за нас дајући нам Христа. Прилагањем наших дарова, заузврат, ми признајемо Божју благодат у свом животу.

Као и концепт давања, израз „благодат“ (на грчком *харис*) такође се јавља у више наврата у 2. Коринћанима 8-9. Осим тога, као и појам давања, и реч *харис* појављује се на почетку и на крају тог одломка (2. Коринћанима 8,1; 2. Коринћанима 9,14.15). Павле у читавом том одломку користи тај израз у различитом значењу, како би нагласио да из Христове благодати у нашем животу производи благодат према другима и захвалност.

Жеља да следимо Исусов пример (2. Коринћанима 8,9). Исус је био богат и постао је сиромашан (имајте на уму да су то симболи Његовог вечног престојања, а затим и доласка међу људе). Постојао је само један начин да се то догоди – Он је дао све. Што се нас тиче, давањем својих приноса, ми обезбеђујемо средства која су потребна да би други упознали Христа.

Жеља да делимо Божје блајослове (2. Коринћанима 9,10.11). Ми дајемо другима само зато што смо најпре и сами примили од Бога. Он нас обogaђује да бисмо могли да будемо великодушни.

Искрена љубав (2. Коринћанима 8,8.24). Давање је тест праве и искрене љубави. То је најзначајнији доказ да љубав обитава у нечијем срцу. Да употребимо један енглески израз, то значи дословно „ставити новац тамо где су вам уста“, односно „доказати делима, а не речима“.

Колико сте ви великодушни? У светлу Христа, колико дајете наспрам тога колико бисте могли да дате?

ПЛАНИРАЊЕ

Прочитајте 2. Коринћанима 9,7. Шта тај стих говори о чину давања приноса?

Божја одлука да спасе свет донета је још пре него што је свет пао у грех. Христов долазак да умре за нас био је део прастарог плана (Откривење 13,8). Бог није затечен неспреман. Он је направио план да, преко Исуса, заправо преда сам себе. У 2. Коринћанима 8-9, планирање је кључни теолошки принцип који се тиче чина давања. То се може видети на основу најмање две чињенице:

Прво, *планирање подразумева претходну одлуку*. Павле каже: „Свако нека даје како је у срцу одлучио“ (2. Коринћанима 9,7, Чарнић). Грчка реч преведена са „одлучио“ је глагол *проаиреѓ*. То је сложени облик глагола. Префикс *про* значи „prethodno“ или „унапред“, а *аиреѓ* у овом контексту значи „одлучити“. Дакле, *проаиреѓ* упућује на одлуку која је донета унапред. Поред тога, започињући своју изјаву речју „свако“, Павле наговештава да дати износ неће бити исти за свакога. Његова порука била је једноставно да, колико год људи одлучили да дају, требало би то да чине уз пажљиво размишљање. Требало би да дају онолики износ колики сматрају да је исправно да дају.

Друго, *планирање подразумева принцип пропорционалности*. Павле извештава да су Македонци дали „по могућству њихову“ (2. Коринћанима 8,3). Он тај принцип пропорционалности потом примењује на Коринћане. Охрабрујући их да доврше задатак на који су се већ обавезали, подстиче их да доврше тај пројекат користећи ресурсе које поседују (2. Коринћанима 8,11). Он закључује ту мисао изјавом да се прилог даје „по ономе што (неко) има, а не по ономе што нема“ (2. Коринћанима 8,12). Док износ десетка Библија јасно дефинише као десет процената, за дарове и приносе исти принцип не важи. „Свако нека даје како је у срцу одлучио“ (2. Коринћанима 9,7) примењујући принцип пропорционалности. Другим речима, свако сам одлучује који део својих прихода ће дати као принос. Од свакога се очекује да даје у сразмери са оним што има. А то се не може учинити без планирања.

Колико сте верни у давању десетка и приноса, без обзира колико сте богати или сиромашни? Које изговоре користите да бисте се уздржали од давања онда када знате да бисте могли дати више?

CTAB

Прочитајте текст 2. Коринћанима 8,1-5. Који је разлог могао стајати иза спремности Македонаца да приложи своје дарове с таквом великодушношћу?

На позитиван став Македонаца може се гледати на више начина.

Прво, *давали су с многу радосћи* (2. Коринћанима 8,2). Павле за Македонце каже да „сувишак радости њихове и пуко сиромаштво њихово изобилова у богатству простоте њихове“ (2. Коринћанима 8,2). Он касније помиње да „Бог воли радосног даваоца“ (2. Коринћанима 9,7, Чарнић). Грчка реч преведена као „радосног“ јавља се само овде у Новом завету, али један израз из исте породице речи јавља се и на другим местима: „Ко показује милосрђе – нека га чини с радошћу“ (Римљанима 12,8, Чарнић). Изрази из те породице речи понекад се појављују у ванбиблијској литератури, у смислу радости и среће. У 2. Коринћанима 9,7, бити радосни давалац значи давати без оклевања.

Друго, **давали су великодушно** (2. Коринћанима 8,2). Пре него што је поменуто великодушност Македонаца, Павле се осврнуо на њихово „пуко сиромаштво“. Реч „дарежљивост“ (на грчком: *хайлоџетос*) појављује се још двапут у 8. и 9. поглављу 2. Коринћанима. Павле каже: „У свему ћете се обогатити за сваку *дарежљивоси* која нашим посредством изазива захвалност Богу“ (2. Коринћанима 9,11, ССП, италики додат), што значи да нам је дато да бисмо онда и ми могли да дајемо. Мало даље, он помиње „*дарежљивоси* ваше заједнице“ (2. Коринћанима 9,13, ССП, италики додат). У овом одломку, бити великодушан у давању приноса представља начин признања Христовог еванђеља.

Треће, **они су „добровољно давали“** (2. Коринћанима 8,3, Чарнић). То значи да су давали драге воље. Ово постаје још достојније дивљења када се има у виду да нису давали од свог сувишка, јер су им средства била изузетно ограничена. Павле користи исту мисао да опише Титову спремност да посети Коринћане. Он је отишао у Коринт својевољно (2. Коринћанима 8,17).

Четврто, *давали су са осећајем да је давање привилегија* (2. Коринћанима 8,4). Тај став се може запазити у захтеву Македонаца да учествују у прикупљању средстава. „И усрдно /су/ нас молили да им учинимо милост да учествују у овом служењу светима“ (2. Коринћанима 8,4, ССП).

И коначно, *учесћивали су у њикуиљању средстава као у чину њошњуну ѡсвећења* (2. Коринћанима 8,5). Павле каже да су они „сами себе дали прво Господу, па онда нама – по Божијој вољи“ (2. Коринћанима 8,5, Чарнић). Давање себе Господу као резултат има давање себе другима. Македонци су своје учешће у мисији проширили и изван граница финансијске помоћи. Што ће рећи, давање и великодушност нису ограничени само на новац.

ЈЕДИНСТВО

Видимо да Павле подстиче вернике у Коринту да се укључе у прикупљање прилога за сиромашне цркве у Јудеји. Један од његових циљева је да распламса осећај јединства. Он жели да они учествују, да буду део мисије. Жели да покаже да су цркве обраћених незнабожаца део исте Божје породице као и верници из јеврејства у Јерусалиму. То јест, да су ти људи, који су некад били њихови противници, сада заиста, заједно с њима, припадници Божјег новозаветног остатка. Павле жели да целу хришћанску породицу, састављену од Јевреја и некадашњих незнабожаца, види уједињену на моћан начин, који може да послужи као сведочанство цркви у будућим генерацијама.

Тит и још двојица именоване браће били су задужени за прикупљање средстава. Бог је то старање за цркве ставио Титу на срце (2. Коринћанима 8,16). Међу црквама, Бог је изабрао још двојицу браће (2. Коринћанима 8,18-23). Они се називају „посланици црквени и слава Христова“ (2. Коринћанима 8,23). Да ли израз „слава Христова“ описује ту двојицу браће или саме цркве, није ни важно. Давање приноса је у крајњој линији знак оданости Христу, Глави цркве (Ефесцима 4,15).

Текст 2. Коринћанима 8-9 указује да је те прилоге требало давати људима које је Бог за то именовао у цркви. Изрази „по свијем црквама“ (2. Коринћанима 8,18), „изабран од цркава“ (2. Коринћанима 8,19), и „посланици црквени“ (2. Коринћанима 8,23) указује управо на то. Зато не изненађује следећи позив: „Покажите им, дакле, пред црквама доказ своје љубави“ (2. Коринћанима 8,24, Чарнић).

Доношење приноса цркви – што је од Бога одређени метод издржавања цркве на земљи – подстиче јединство, а у исто време је и резултат осећаја јединства (2. Коринћанима 8,13.14). Новац може да буде снажан уједињујући фактор. С друге стране, ако људи не гледају искључиво на Божју славу, новац може да изазове и поделе.

Како нам стихови Римљанима 15,26.27 откривају Павлову жељу за јединством која је ту изражена?

Конечно, Павле описује прикупљање приноса као службу, израз благодати, благослов, чин богослужења, а такође и заједништво. И све то као резултат даривања? Размислите о томе.

На који начин слање средстава нашим црквама и мисијама у иностранству, често на врло удаљеним местима, помаже стварању јединства у нашој цркви на светском нивоу?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Елен Г. Вајт, „Великодушна црква“, *Ајосиолска црква – Христiovим ираiом*, стр. 335-345 (оригинал).

„Они чија су срца испуњена Христовом љубављу, следиће пример Онога који је нас ради постао сиромас, да бисмо се ми Његовим сиромаштвом обогатили. Новац, време, утицај – све дарове које су примили из Божје руке, они ће ценити само као средства за унапређење еванђеоског дела. Тако је било у првој Цркви, и када у данашњој Цркви буде јасно да су верници подржани од Светога Духа престали да воле оно што је на свету, и да су спремни да поднесу жртве да би њихови ближњи могли да чују Јеванђеље, објављене истине имаће снажан утицај на слушаоце.“ – Елен Г. Вајт, *Ајосиолска црква – Христiovим ираiом*, стр. 71 (оригинал).

„Господу нису потребни наши приноси. Ми Га не можемо обогатити својим даровима. Псалмиса каже: 'Јер је од тебе све, и из твојих руку примивши дасмо ти' (1. Дневника 29,14). Па ипак, Бог нам допушта да своју захвалност за Његову милост покажемо кроз самопожртвоване напоре да је проширимо на друге. То је једини начин на који можемо да испољимо своју захвалност и љубав према Богу. Он нам другу могућност није оставио.“ – Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, стр. 18, 19.

„Како је велики био Божји дар човеку, и како приличи нашем Богу да га дарује! Са издашношћу која се никад не може превазићи, дао Га је, да би могао да спасе бунтовне синове човечије и омогући им да сагледају Његову намеру и спознају Његову љубав. Хоћете ли, својим даровима и приносима, показати да ништа не сматрате превеликом жртвом за Онога који је 'и сина својега јединороднога дао, да ниједан који га вјерује не погине, него да има живот вјечни?'“ – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, May 15, 1900.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Задржите се више на стиху 2. Коринћанима 8,9. Зашто је Исусов пример тако пресудно битан кад је у питању приставска служба (управљање материјалним добрима)?
2. Стих Јован 3,16 наговештава да је језик неба заправо језик давања. Прочитајте следеће стихове: Јован 15,13; Ефесцима 5,2.25; Галатима 2,19.20 и 1. Јованова 3,16. Шта они имају заједничко са стихом Јован 3,16 и коју поруку можемо извући из њих?
3. На основу вашег схватања текста 2. Коринћанима 8-9, које су личне користи од давања?
4. Поред систематског давања дарова и приноса, шта још можете учинити да бисте опонашали Исусов пример самопожртвовања?

[illegible]

СУОЧАВАЊЕ СА ЛАЖНИМ УЧИТЕЉИМА

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Коринћанима 10,1-17; Јеремија 9,24; 2. Коринћанима 11,1-15.22-28; 2. Коринћанима 12,20.21; 2. Коринћанима 13,5.

Текст за памћење: „Јер оружје нашега војевања није тјелесно, него силно од Бога на раскопавање градова“ (2. Коринћанима 10,4).

Као да Павле већ није имао довољно проблема, појавио се још један с којим је морао да се носи – лажни учитељи у цркви. Ти људи су се противили њему и његовом раду и служби. Што је још горе, ти лажни учитељи су завели и вернике у Коринту. Павле о борби с тим проблемом говори као о духовном рату.

Да ли је то било претеривање? Нипошто. Павле је знао да се ти људи, у крајњој линији, не супротстављају њему него самом Христу. Он није био нарцисоидни тип вође заинтересован за очување сопствене репутације као средства за наметање сопствене власти и ауторитета над подређенима. Знао је да је порука коју је био задужен да проповеда питање живота и смрти, са вечним последицама. А био је свестан и да га је сам Бог позвао да то чини. „Од Павла, вољом Божијом позваног апостола Исуса Христа“ (1 Коринћанима 1,1).

Када је реч о лажним учењима, од цркве се очекује да поступи с љубављу, али одлучно, на основу ауторитета Светог писма. Еванђеоска порука се мора сачувати, неискварена и чиста, како би душама дала наду у вечност.

**Проучиће поуку за ову седмицу да дисциплне се припремили за суботу, 19. септембар.*

ДУХОВНИ РАТ

Прочитајте 2. Коринћанима 10,1-11. На Павлову кротост у поступању према Коринћанима понекад се гледало као на слабост. Које речи или изјаве у том одломку откривају да је Павле имао храбрости да се позабави проблемом лажних учитеља у Коринту?

Павле почиње 10. поглавље 2. Коринћанима у врло личном тону: „А сам ја Павле молим вас“ (2. Коринћанима 10,1). То показује колико је био забринут због лажних учења која су се увукла у цркву. У 2. Коринћанима 10,1 он се ироничним речима осврће на оптужбе својих противника да је застрашујући насилник када пише писма из даљине, али бедна кукавица кад се суочава са људима лицем к лицу (2. Коринћанима 10,10-11). Он одговара да оно што изгледа као слабост треба посматрати као кротост пуну силе и христолику благодат.

Са лажним учитељима морамо се суочити са одважношћу и поуздањем (2. Коринћанима 10,2), али помешаним са Христовом благошћу (2. Коринћанима 10,1, Чарнић). Исус је једном приликом рекао: „Јер сам ја кротак и смјеран у срцу“ (Матеј 11,29). Међутим, Исус се исто тако одважно суочио са мењачима новца у храму тако што је испреметао њихове столове и назвао их разбојницима (Матеј 21,12-13). А фарисеје је у лице назвао лицемерима и окреченим гробовима (Матеј 23,23-27). Попут Исуса, и Павле је знао да се ми налазимо у духовном рату који захтева употребу свег Божјег оружја (Ефесцима 6,12-17).

Павле у 2. Коринћанима 10 користи војнички језик јер су животи у питању (2. Коринћанима 10,3-6). То није само људски сукоб већ божанска битка за придобијање људи за Христа. С тим у вези, свака лажна тврдња и надмено мишљење морају се изнети на видело и оборити на основу Божје Речи, да би се свака мисао могла довести у „покорност Христу“ (2. Коринћанима 10,5).

У том духовном рату, Павле поступа по Христовом овлашћењу. Та власт, међутим, за циљ има назидање, а не рушење (2. Коринћанима 10,8, Чарнић). Духовним вођама је лако да тврде како делују по Божјем овлашћењу. Међутим, они морају имати на уму да им ту власт даје Христос, и да, попут Њега, морају бити кротки и смерни у срцу. Павле се позива на власт коју му је Христос дао, јер је забринут да су Коринћани слушали погрешне људе, чиме су доводили у ризик своју оданост Христу.

Како можемо бити истовремено благи и одважни у опхођењу са лажним учитељима? Зашто морамо бити и једно и друго?

ХВАЉЕЊЕ ГОСПОДОМ

Јуче смо видели да су Павле и његови сарадници вршили своју службу као да воде духовни рат, а то су чинили користећи Божје оружје. Данас ћемо видети да лажни учитељи поступају у складу са људским критеријумима. Они се неприкладно хвалишу. За разлику од њих, Павле се хвали само Господом. Као што је написао: „А који се хвали, Господом нека се хвали“ (2. Коринћанима 10,17).

Прочитајте текст 2. Коринћанима 10,13-17. Како атмосфера надметања може да наштети проповедању еванђеља?

Павлова употреба језика самохвалисања вековима је представљала загонетку за тумаче Библије. Међутим, самохвалисање је била уобичајена пракса у древном свету, а контролисана је друштвеним конвенцијама како би се избегла увреда слушаца. Павле је познавао те конвенције и поштовао их је. Поред тога, он јасно напомиње да се његов начин хвалисања разликује од хвалисања лажних учитеља. Он се хвали у Господу (2. Коринћанима 10,17). Ово је цитат из Старог завета: „Него ко се хвали, нека се хвали тијем што разумије и познаје мене да сам ја Господ који чиним милост и суд и правду на земљи“ (Јеремија 9,24). Цитирајући тај одломак из Књиге пророка Јеремије, Павле показује да је Христос тај који је у средишту – Христова љубав, правда и праведност.

Другим речима, Павлово хвалисање се усредсређује на Божја достигнућа у Христу. Према томе, његово хвалисање је библијски утемељено, те је самим тим безопасно и неувредљиво. С друге стране, његови противници су створили атмосферу надметања поредећи се једни са другима. То је глупост! (2. Коринћанима 10,12).

У 2. Коринћанима 10,14-16 Павле наговештава да је проповедање еванђеља примарни фокус његове службе како у Коринту, тако и у областима изван тог града. Његова љубав према Исусу наводила га је да стално говори о тој доброј вести која се огледа у Христовој смрти и васкрсењу, што нама доноси спасење.

За разлику од лажних учитеља у Коринту који су хвалили себе саме, Павла је хвалио и овластио Бог (2. Коринћанима 10,12.18). Он је био „вољом Божијом“ позван за апостола Исуса Христа (1. Коринћанима 1,1). И био је веран том позиву до краја свог живота (2. Тимотију 4,7).

Поново прочитајте текст 2. Коринћанима 10,12-18. Како црквене вође, па чак и чланови цркве, могу да избегну атмосферу надметања? Зашто је тако лако уплести се у нешто што није заиста битно?

ПРЕПОЗНАВАЊЕ ЛАЖНИХ УЧИТЕЉА

Нови завет садржи неколико упозорења против лажних учитеља у хришћанским заједницама. Сам Исус је упозорио ученике на тај исти проблем (Матеј 7,15-20). Апостоли су такође скретали пажњу на то (Галатима 1,6-9; 1. Тимотију 6,3-5; 2. Петрова 2,1-3).

Прочитајте текст 2. Коринћанима 11,1-15. Како Павле приказује изазове с којима се суочавао када је реч о тим лажним учитељима?

Павле раскринкава деловање лажних учитеља. У исто време, он напомиње да је његова служба усредсређена на Христа. Он пореди цркву у Коринту са невестом и представља себе као њеног оца, који има одговорност да је изведе пред Христа (2. Коринћанима 11,2). Он то чини зато што воли цркву (2. Коринћанима 11,11). Зато и не жели да јој буде на терет у финансијском смислу, иако има право на то да га она издржава (2. Коринћанима 11,7-12).

С друге стране, „превелики апостоли“ (што је вероватно иронична алузија на лажне учитеље) пореде се са змијом која је преварила Еву (2. Коринћанима 11,3). Попут сотоне у Едемском врту, лажне учитеље у Коринту карактерише обмана и нечасно поступање (2. Коринћанима 11,3.4). Павлова главна брига била је да они не заведу Коринћане на страну и не одврате их од искрене посвећености и оданости Христу.

Ти уљези су проповедали другачију поруку од оне коју је Павле проповедао – другачијег Исуса и другачије еванђеље (2. Коринћанима 11,4). То показује да није свако ко проповеда о Исусу Божје изабрано оруђе. У том погледу, сам Исус је рекао: „Неће сваки који ми говори: Господе! Господе! ући у царство небеско; но који чини по вољи оца мојега који је на небесима“ (Матеј 7,21). У Галатима 1,6-9, Павле каже да ко год проповеда другачије еванђеље навлачи на себе клетву, али неки у Коринту су толерисали ту врсту заблуде.

Павле разоткрива лажне апостоле и каже за њих: „Преварљиви посленици претварају се у апостоле Христове“ (2. Коринћанима 11,13). Они се прерушавају у Христове апостоле, баш као што се и „сам сотона претвара у анђела свијетла“, па се тако „и слуге његове [сотонине] претварају као слуге правде“ (2. Коринћанима 11,14.15). Каква трагична ситуација – они који се изјашњавају као Христове слуге заправо раде као представници сотоне. Павле закључује своју мисао рекавши да ће њихов „свршетак бити по дјелима њиховијем“ (2. Коринћанима 11,15).

Погледајте како снажно он реагује на заблуде у цркви! Шта нам то говори?

СТРАДАЊЕ ЗБОГ ЕВАНЂЕЉА

Пошто је лажне учитеље разоткрио као слуге сотоне (2. Коринћанима 11,1-15), Павле сада „игра њихову игру“, хвалишући се помало као што би чинио неки безумник (2. Коринћанима 11,16-21), да би Коринћани увидели колико је бесмислено обраћати пажњу на говоре лажних учитеља. Ако су Коринћани њих поштовали, онда је Павле ипак за-служивао далеко веће поштовање. Његово страдање за еванђеље било је доказ да је он одани Христов слуга (2. Коринћанима 11,22,23).

Прочитајте 2. Коринћанима 11,22-28. Шта он ту хоће да каже?

Док су Павлове „јеврејске препоруке“ биле истоветне са онима које су поседовали лажни учитељи (2. Коринћанима 11,22), његова служба Христу надмашивала је њихову (2. Коринћанима 11,23). „Јесу ли слуге Христове?“ – питао се он. А одговор је гласио: „Ја сам још више.“ Његов труд био је већи, његова затварања била су чешћа, а батинања суровија.

Али то није све. Листа његових страдања обухвата и пет случајева када је примио тридесет девет удараца бичем (2. Коринћанима 11,24), затим, батинање штапом, каменовање, бродоломе, опасност у дубоким водама (2. Коринћанима 11,25), опасност на путовањима, опасност од река, опасност од разбојника, опасност од земљака, опасност од незнабожаца, опасност у насељеним градовима, опасност на пустим местима, опасност на мору, опасност од лажних верника (2. Коринћанима 11,26), напоран, исцрпљујући рад, бесане ноћи, глад и жеђ, хладноћу, голотињу (2. Коринћанима 11,27). И као да све то није било довољно, морао је да се носи и са душевном патњом због своје дубоке забринутости за цркве (2. Коринћанима 11,28).

Само би прави Христов слуга био спреман толико да пропати за еванђеље. Ако би Павле заиста хтео да се хвалише својим страдањима, имао би много тога да каже. Међутим, следећи одељак тог писма показује да се разлог његовог хвалисања не темељи на ономе што је он учинио за Христа, већ на ономе што је Христос учинио за њега. Павле је знао да се Божја сила видљивије показује у људским слабостима (2. Коринћанима 12,9,10). Дајући му „жалац у месо“ (2. Коринћанима 12,7), Бог је заштитио Павла од искушења да се хвалише својим достигнућима. То га је држало у понизности, свесног сопствене слабости, зависног од божанске силе, и у стању у ком је био способан да прими више Божје благодати и милости.

Да ли сте и ви пострадали због еванђеља? Шта сте научили из тог искуства? Како вам је начин на који се Павле носио са својим патњама помогао да се носите са својим?

ПОЗИВ НЕОБРАЋЕНИМА

У 2. Коринћанима 12,14-13,10 Павле најављује цркви своју трећу посету (2. Коринћанима 12,14; 2. Коринћанима 13,1). Показао је да није инфериорнији ни од једног лажног апостола, и сада је решио да поново дође у Коринт и покуша да обрати непокајане чланове. Био је то, заправо, један од главних циљева те посете. Све што је Павле чинио и говорио било је намењено поправљању цркве (2. Коринћанима 12,19).

Прочитајте 2. Коринћанима 12,20.21. Који су греси угрожавали духовно стање коринтске цркве?

Листа грехова у 2. Коринћанима 12,20.21 слична је осталима које налазимо на другим местима у Павловим писмима (Римљанима 1,29-31; Галатима 5,19-21). Прве две ставке јављају се већ у 1. Коринћанима 3,3, где Павле говори о зависти и свађама међу верницима у Коринту. Павле страхује да се ствари неће много променити до тренутка његове треће посете. Он каже: „Јер се бојим да кад по чем дођем нећу вас наћи какове хоћу.“ И обрнуто, каже он, „и ја ћу се наћи вама какова ме нећете“ (2. Коринћанима 12,20). То значи да, уместо да с њима поступа у Христовој кротости и благодати (2. Коринћанима 10,1), он сада има „освету за сваку непокорност“ (2. Коринћанима 10,6).

Његова главна брига је то што се верници уплетени у „нечистоту и блуд и срамоту“ можда нису покајали (2. Коринћанима 12,21). А управо греси попут тих изазивају поделе у цркви.

Павле се затим усредсређује на улогу црквене дисциплине у поправљању оних који живе у греху (2. Коринћанима 13,1-4). Слабост није изговор за грешни начин живота. Постоји сила која стоји на располагању онима који хоће да живе победничким животом (2. Коринћанима 13,4). Чињеница да су се неки у Коринту упуштали у сексуални грех доказује да Божја сила није била стварност у њиховом животу. Павле је желео да се они покају и да искусе силу која води ка послушности. Последње што је Павле желео да учини било је да их дисциплинује. Он каже: „А молимо се Богу да ви не чините никаква зла... него да ви добро чините... А зато се и молимо Богу, за ваше савршенство“ (2. Коринћанима 13,7-9). Какве ли лепе молитве! Он их позива да се преиспитају да би видели да ли су у вери.

Прочитајте 2. Коринћанима 13,5. Шта значи бити у вери? Како можете знати да сте у вери?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Ellen G. White, „The Laodicean Church“, *The Advent Review and Sabbath Herald*, September 30, 1873, стр. 125.

„Господ штити свој народ од понављања грешака и пропуста из прошлости. Увек је било много лажних учитеља који су, залажући се за погрешна учења и несвете обичаје, и поступајући у складу с лажним принципима, на најварљивији, скривени, обмањујући начин настојали да преваре, ако је могуће, и изабране.“ – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, January 7, 1904.

„Господња је намера да наша мишљења буду стављена на пробу, да увидимо потребу за помним испитивањем живих пророчанстава како бисмо се уверили да ли смо у вери. Многи који тврде да верују у истину умирују себе говорећи: ’Богат сам и обогатио сам се, и ништа не потребујем.’“ – Ellen G. White, *Counsels to Writers and Editors*, стр. 36.

„Људи греше иако им је истина јасно предочена. Када би своја учења усагласили са Божјом Речју, уместо што Божју Реч читају у светлу својих учења да би доказали исправност сопствених замисли, не би ходали у тами и слепилу, нити би гајили заблуде. Многи придају речима Светог писма значење које одговара њиховом сопственом мишљењу, тако да и сами застрањују, а обмањују и друге својим погрешним тумачењем Божје Речи. Када се прихватимо проучавања Божје речи, треба то да чинимо с понизним срцем. Сва себичност, сва љубав према оригиналности треба да се остави по страни. Увережена мишљења не смеју се сматрати непогрешивим.“ – Ellen G. White, *Counsels to Writers and Editors*, стр. 36, 37.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Поново прочитајте текст 2. Коринћанима 10,1-6. Коју стратегију Павле користи при суочавању са духовним „ратовима“ за Божју истину, и како је ми можемо применити у својим духовним ратовима?
2. Библија каже да ће пре него што дође крај, многи лажни учитељи покушати да одврате људе од истине. Шта ваша локална црква може да учини како би спречила да њени чланови буду заведени од стране лажних учитеља, који такође могу бити у вашој цркви? Зашто је то од тако суштинске важности за испуњење црквене мисије?
3. Зашто је Павле сматрао неопходним да се „похвали“ дугом листом својих страдања (2. Коринћанима 11,16-33)? И шта значи „хвалити се Господом“?
4. Зашто је важно за чланове цркве да преиспитају себе како би видели да ли су у вери (2. Коринћанима 13,5)? Од какве је то важности?

[illegible]

БЛАГОДАТ, ЉУБАВ И ЗАЈЕДНИШТВО

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Коринћанима 8,9; Римљанима 16,20; 1. Јованова 4,8-11; 2. Коринћанима 13,11; Филибљанима 2,1.2; Галатима 4,4-6.

Текст за памћење: „Благодат Господа нашега Исуса Христа и љубав Бога и оца и заједница светог Духа са свима вама” (2. Коринћанима 13,13).

Павле завршава 2. Посланицу Коринћанима поновним наглашавањем кључних елемената којима се бавио у својим писмима. Он то чини кроз пет императива (2. Коринћанима 13,11).

Први императив: „Радујте се“ – подсећа на раније текстове у његовим писмима.

Други императив: „Савршујте се“ – превод је једне грчке речи (*катартизо*), која се појављује овде и у стиху 1. Коринћанима 1,10.

Трећи: „Утјешавајте се“ – резимира текст 2. Коринћанима 1,3-7. Павле своје друго писмо почиње и завршава охрабрењем. Ми примамо Божје охрабрење да бисмо охрабривали друге (2. Коринћанима 1,4.6).

Четврти и пети императив: „Једнако мислите, мир имајте“ (2. Коринћанима 13,11) – представљају позив на јединство. Та атмосфера радости, обновљења, охрабрења и мира услов је за присуство Бога који је „Бог љубави и мира“ (2. Коринћанима 13,11). Она проистиче из деловања нашег троједног Бога на људско срце (2. Коринћанима 13,14).

Благодат, љубав и заједништво резултат су деловања троједног Бога у нашу корист. Те три хришћанске особине стварају атмосферу коју карактерише Божје присуство.

**Проучите поуку за ову седмицу да бисте се припремили за суботу, 26. септембар.*

ИСУСОВА БЛАГОДАТ

Надахњујуће је то што на крају 2. Посланице Коринћанима видимо позивање на Исусову благодат, баш као и у њеном уводу (2. Коринћанима 1,2; 2. Коринћанима 13,14). Павле почиње и завршава ово писмо позивањем на Његову благодат. Као што смо видели на почетку овог тромесечја, он није могао да престане да размишља и говори о Исусу.

„Јер знате благодат Господа нашега Исуса Христа да, богат будући, вас ради осиромаши, да се ви његовијем сиромаштвом обогатите“ (2. Коринћанима 8,9).

Како је дивна и неодољива Исусова благодат. Он је напустио богатства свог вечног постојања на небу да би постао сиромашан. Ходао је прашњавим друмовима древне Галилеје. „Понизио /је/ сам себе поставши послушан до саме смрти, а смрти крстове“ (Филибљанима 2,8). А учинио је то да бисмо се ми „обогатили“, наиме, да бисмо имали прилику да будемо с Њим на небу. Тешко је нама који знамо само за свет греха, смрти и патње, да макар назремо шта је за Исуса значило то што је напустио небеске дворе да би дошао овде и положио свој живот за нас.

Прочитајте следеће стихове: Римљанима 16,20; Галатима 6,18; Филибљанима 4,23 и 1. Солуњанима 5,28. Које важно учење видите у њима?

Павле се осврће на Исусову благодат врло често у својим посланицама. Неки од тих бисера су: „Благодат Божија и дар изли /се/ изобилно на многе благодаћу... Исуса Христа“ (Римљанима 5,15). Они који приме то обиље благодати ће „царовати кроз... Исуса Христа“ (Римљанима 5,17). Као што је случај са 2. Коринћанима, Павле такође почиње и завршава остале посланице помињући Исусову благодат (Римљанима 1,7; Римљанима 16,20; 1. Коринћанима 1,3; 1. Коринћанима 16,23; Галатима 1,3; Галатима 6,18; Филибљанима 1,2; Филибљанима 4,23). Та тема је заокупљала његове мисли, и он је желео да њоме испуни и мисли Коринћана.

То је била његова жеља за све цркве. Запазите шта он каже Ефесцима: „Благодат са свима који воле нашег Господа Исуса Христа бесмртном љубављу“ (Ефесцима 6,24, превод са енглеског). А кад је реч о нама данас, да ли би он желео да према Исусу показујемо ишта мање од бесмртне љубави? Свакако да не. Уосталом, његова жеља је да Исусова благодат досеже „све више људи“ (2. Коринћанима 4,15) и да им постане довољна као што је била и њему (2. Коринћанима 12,9).

Размишљајте о Божјој благодати према вама на тај начин. Шта заиста заслужујете после свега што сте рекли и учинили? Шта вам, међутим, Божја благодат нуди уместо тога?

БОЖЈА ЉУБАВ

„Благодат Господа нашега Исуса Христа и љубав Бога и оца и заједница светог Духа са свима вама. Амин“ (2. Коринћанима 13,13). Тим речима Павле завршава своју другу посланицу. Запазите да он три Личности Тројства помиње следећим редом: Син, Отац и Свети Дух. Управо кроз деловање све Тројице можемо боље разумети какав је Бог и шта Он чини за нас.

Прочитајте следеће текстове: Јован 3,16.17; Римљанима 8,37-39 и 1. Јованова 4,8-11. Шта нам они говоре о Божјој љубави?

У стиху 1. Јованова 4,8 каже се да „је Бог љубав“. Љубав је суштинска особина Бога. Јован наглашава да можемо спознати љубав у томе што је Бог дао свог јединог Сина да умре за нас (1. Јованова 3,16). Бог је послао Исуса у спасилачку мисију (Јован 3,17), која је била део пројекта спасења (Дела 3,20, 21; 1. Јованова 4,10.14). Исус у Еванђељима у више наврата говори о Оцу као о Ономе који Га је послао (Матеј 10,40; Марко 9,37).

У једној својој упечатљивој изјави, Павле примећује: „Али Бог показује своју љубав к нама што Христос још кад бијасмо грешници умире за нас“ (Римљанима 5,8). Божју љубав можемо легитимично сагледати у дивном односу између мужа и жене, као и односу родитеља и њихове деце, у искреним пријатељствима, и тако даље. Божју љубав можемо видети и у природи. У том погледу, Елен Г. Вајт каже: „’Бог је љубав’, исписано је на сваком распуклом пупољку, на свакој власти траве. Љупке птице које испуњавају ваздух радосним песмама, цветови нежних боја, који у свом савршенству шире свој мирис, поносито шумско дрвеће са својим зеленилом и богатим крошњама – све сведочи о нежној, очинској бризи нашега Бога и Његовој жељи да усрећи своју децу.“ – *Пути Христу*, стр. 10 (оригинал).

Међутим, ништа није убедљивије од чињенице да је Бог дао Исуса као жртву за наше грехе. Када схватимо да нас Бог воли до те мере да је послао Исуса да положи свој живот за нас, наш одговор се огледа у спремности да и ми полажемо „душе за браћу“ (1. Јованова 3,16).

Павле је желео да Коринћани живе у јединству. Међутим, без љубави нема јединства. Зато их је учио да „љубав поправља (назиђује)“ (1. Коринћанима 8,1), и да је без љубави све узалудно и празно (1. Коринћанима 13,1-3). Дакле, све што чинимо мора бити учињено из љубави (1. Коринћанима 16,14), која је продужетак Божје љубави.

Шта би се изгубило у еванђељу кад Исус не би био – вечно и у потпуности – Бог лично?

БОГ ЉУБАВИ

У древном паганском свету, људи нису веровали да богови воле људе. Сматрало се, уместо тога, да су они злонамерни и бесни, и да их треба умиловити. Идеја о једном Богу љубави, какву видимо у Библији, била је нешто ново. Колико год да је изненађујућа била та изјава у његово време, Павле описује нашег Бога као Бога „љубави и мира“ (2. Коринћанима 13,11).

Прочитајте 2. Коринћанима 13,11. Како можете црпети наду из онога што је ту речено? Како можете боље искусити оно чему тај стих учи?

Израз „Бог љубави и мира“ може се тумачити на два различита начина. С једне стране, на Бога се гледа као на извор љубави и мира. С друге стране, Бога карактеришу љубав и мир. Међутим, није потребно опредељивати се између то двоје. Будући да су љубав и мир особине својствене Богу, Он нам даје и љубав и мир.

На другим местима, Павле каже да је Он: „Бог трпљења и утјехе“ (Римљанима 15,5); „Бог наде“ (Римљанима 15,13); „Бог мира“ (Римљанима 15,33; Римљанима 16,20; 1. Коринћанима 14,33; Филиплјанима 4,9; 1. Солуњанима 5,23); „Отац милости“ (2. Коринћанима 1,3) и „Бог сваке утјехе“ (2. Коринћанима 1,3). Бог је извор свих тих благослова. Он нам их све даје из своје неизмерне љубави.

Такође, премда је израз „Бог мира“ донекле уобичајен у Библији, израз „Бог љубави“ јавља се само овде (2. Коринћанима 13,11), те отуда заслужује наше најдубље размишљање.

Као што су многи тумачи приметили, Павлово помињање Бога мира само пар стихова пре тринитарног благослова у 2. Коринћанима 13,13 наговештава да он о Богу размишља као о три Особе. „Мада он овде користи реч ’Бог’ као да говори о једном од три, његово разумевање Исуса и Духа на другим местима у његовим посланицама... присиљава нас да на цео тај израз гледамо као да описује једног Бога кога је најранија црква почела да сагледава у тројном обличју... Прошло је више од једног века пре него што су теолози... почели да користе речи попут ’тројства’ као скраћени начин изражавања онога што је Павле већ счео.“ – Tom Wright, *Paul for Everyone: 2 Corinthians* (London: Society for Promoting Christian Knowledge, 2004), стр. 148.

Ми верујемо у једног Бога, јединство три Особе које вечно живе у односу љубави. Тај троједни Бог нас воли и позива нас да волимо једни друге на начин који одражава љубав међу Њима.

ЗАЈЕДНИШТВО СВЕТОГ ДУХА

Исусова благодат не само да открива Божју љубав према нама, већ доноси и заједништво Духа као даљи учинак те љубави. У исто време, заједништво има свој извор у Божјој љубави. А то је зато што без љубави нема заједништва. Као што Павле пише: „Ако има дакле које поучење у Христу, или ако има која утјеха љубави, ако има која заједница духа, ако има које срце жалостиво и милост, испуните моју радост да једно мислите, једну љубав имате, једнодушни и једномислени“ (Филибљанима 2,1.2).

Неки кажу да је Свети Дух само сила или утицај, али то не може бити истина. Уосталом, зашто би Павле поменуо две особе – Оца и Сина – упоредо с неком обичном „силом“ у тринитарној формули? То не би имало смисла. Баш као што су Отац и Син приказани у једном личном односу (2. Коринћанима 1,3; 2. Коринћанима 11,31), однос Духа са особама наводи нас на закључак да је и Он особа (Римљанима 8,15.16; видети такође: Јован 14,16.17.26; Јован 15,26).

Израз „заједница духа“ (Филибљанима 2,1) може се разумети на два начина. Он може да означава заједништво једних с другима које Дух дарује, или заједништво са самим Духом. Више библијских тумача тврди да се та два значења узајамно не искључују. На крају крајева, заједништво једних са другима последица је заједништва са Духом.

Прочитајте следеће стихове: 1. Коринћанима 2,10.11; 1. Коринћанима 3,16; 1. Коринћанима 12,11 и 2. Коринћанима 3,6.17. Шта Павле учи Коринћане у вези са Духом?

Павле има много тога да каже у вези са деловањем Духа. У 1. и 2. Коринћанима, Свети Дух се помиње више од четрдесет пута. Свети Дух потпомаже поправљање цркве (1. Коринћанима 14,12), оспособљава људе за мисију (1. Коринћанима 2,4.5), открива дубине Божје (1. Коринћанима 2,10.11) и учи нас о њима (1. Коринћанима 2,13), борава у нама (1. Коринћанима 3,16; 1. Коринћанима 6,19), сарађује са Христом на нашем оправдању (1. Коринћанима 6,11), додељује духовне дарове цркви (1. Коринћанима 12-14), запечаћава нас за спасење (2. Коринћанима 1,22), урезује закон у људско срце (2. Коринћанима 3,3), даје нови живот у Христу (2. Коринћанима 3,6) и слободу од греха (2. Коринћанима 3,17). Засигурно, не можемо живети без Светог Духа.

Зашто је, исто тако, разумевање божанства Светог Духа важно за пуну спознају Божје љубави према нама?

НАШ ТРОЈЕДНИ БОГ

Читајући 2. Коринћанима 13,13, неко би могао помислити да је Христос једини извор благодати, Бог једини извор љубави, а Свети Дух једини извор заједништва, али ништа не би било даље од истине.

Прочитајте следеће стихове: 1. Коринћанима 1,3.4.9; 1. Коринћанима 10,16; 2. Коринћанима 1,2.12; Римљанима 8,35; Римљанима 15,30; Галатима 2,20 и Ефесцима 3,19. Шта нам они говоре о благодати, љубави и заједништву у вези са лицима Тројства?

Отац, Син и Свети Дух раде заједно на нашем спасењу. Благодат, љубав и заједништво не потичу само од једнога, већ од све Тројице. Па ипак, сваки од њих има посебну улогу у историји спасења. Павле је свестан тога и наглашава то учење у својим писмима. На пример, план спасења је описан уз невероватну штедљивост речи у тексту Галатима 4,4-6, где се помиње учешће сва три лица Божанства. Бог Отац је послао Исуса, што наговештава да је Отац Аутор тог плана (Галатима 4,4). Син је рођен од жене (Галатима 4,4), што је осврт на Утеловљење и упућује на испуњење једног древног обећања (1. Мојсијева 3,15). Син нас је искупио и вратио у исправан однос са Оцем, о коме је сотона лагао (1. Мојсијева 3,5). А Свети Дух потврђује наш идентитет као Божје деце (Галатима 4,6).

Тројство се помиње на још неколико места у Павловим посланицама. Тројица делују заједно, оспособљавајући цркву за мисију (1. Коринћанима 12,4-6), дају нам духовну снагу (Ефесцима 3,14-19), и унапређују дубоко јединство међу члановима цркве, што одговара јединству које обележава однос између самих лица Божанства (Ефесцима 4,4-6). Према Павловом схватању, не само да је Бог троједан, већ и три Личности Божанства раде заједно на нашем спасењу (Ефесцима 1,3.13.14). У Посланици Ефесцима, Павле чак иде тако далеко да тврди како ми морамо бити испуњени пунином Оца (Ефесцима 3,19), Сина (Ефесцима 4,13) и Светог Духа (Ефесцима 5,18).

Приводећи крају своју преписку са Коринћанима (2. Коринћанима 13,14), Павле није могао да осмисли бољи завршетак него што је обећање да ће три Достојанственика свемира, небески Трио, бити с нама сада и у времену које долази.

На који начин би заједништво међу члановима цркве требало да одражава заједништво пуно љубави какво постоји унутар Божанства?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Елен Г. Вајт, „Да се не плаши срце ваше...“, *Чезња векова*, стр. 662-680 (оригинал).

„Само благодат Исуса Христа може да преобрази камено срце у срце од меса, и да га оживи пред Богом... Људи немају моћ да оправдају душу, да посвете срце. Морална болест не може се излечити, осим силом великог Лекара. Најузвишенији дар неба, Јединородни од Оца, пун благодати и истине, једини је у стању да искупи изгубљене.“ – Ellen G. White, *The Signs of the Times*, May 2, 1892.

„’Бог је љубав’ (1. Јованова 4,16). Љубав је Његова природа, Његов закон. Тако је увек било и тако ће увек бити. ’Високи и узвишени, који живи у вечности’ чији су ’путеви... вечни’, не мења се. Код Њега ’нема промењивања ни мењања видела и мрака’ (Исаија 57,15; Авакум 3,6; Јаков 1,17). Свако показивање стваралачке силе израз је бескрајне љубави. Божја врховна власт доноси изобиље благослова свим створеним бићима... Историја великог сукоба између добра и зла приказује Божју непроменљиву љубав, од када је започео на Небу, па све до коначног сламања побуне и потпуног уклањања греха.“ – Елен Г. Вајт, *Стварале, њихови пророци*, стр. 33 (оригинал).

„Потребно је да схватимо да је Свети Дух... исто толико личност као што је и Бог личност... Свети Дух поседује личност, иначе не би могао да сведочи нашем духу да смо деца Божја. Он исто тако мора бити божанска личност, иначе не би могао да истражује тајне скривене у Божјем уму.“ – Елен Г. Вајт, *Вера којом живим*, стр. 52 (оригинал).

„Постоје три живе личности у небеском Триу. У име те три велике силе – Оца, Сина и Светога Духа – крштавају се они који примају Христа живом вером; а те силе ће са послушним поданицима Неба сарађивати у њиховим напорима да живе новим животом у Христу.“ – Елен Г. Вајт, *Евангелизам*, стр. 615 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Једна позната хришћанска песма носи назив „Чудесна благодат“. Шта је чудесно у вези са Исусовом благодаћу?
2. Прелепи приказ Божје љубави може се наћи у параболи о изгубљеном сину. Како знамо да је отац у тој параболи отац који воли?
3. Како локалне цркве показују да је „заједница Духа“ њихова реалност?

[illegible]

Добар Христов војник

1. С Исаија 44,28. Радосна сарадња са Богом
2. Ч Исаија 42,1. Он излива свог Духа на слугу
3. П Малахија 3,1. Добре вести о Христовом доласку
4. **С** 2. Тимотију 2,3.4. Добар Христов војник

Весело служите сваки дан

5. Н Јоило 2,23. Бог ће излити позни дажд
6. П Псалам 100,2. Весело служите сваки дан
7. У 2. Коринћанима 12,15. Спремни да потроше...
8. С 1. Солуњанима 3,9.10. Откривање радости...
9. Ч 5. Мојсијева 28,47. Немојте служити као Израил који је пао
10. П Филибљанима 2,29. Укажите гостољубивост Христовим слугама
11. **С** Лука 15,4.5. Потрага за изгубљенима

Допринети срећи других

12. Н Филибљанима 1,18. Уздизати Христа пред људима
13. П 2. Коринћанима 1,24. Улепшати живот других...
14. У О Јову 29,13. Обратимо пажњу на прилике...
15. С Јеврејима 13,17. Указивање поштовања проповедницима...
16. Ч Филибљанима 4,10. Својим средствима бити на благослов...
17. П 2. Коринћанима 7,9. Терет одговорности за душе
18. **С** Филибљанима 1,26. Допринети срећи других

Испуњени Светим Духом

19. Н Римљанима 15,2.3. Радити за добро других
20. П Псалам 86,4. Божје слуге су срећне када раде са Богом
21. У Псалам 2,11. Они имају Божју наклоност
22. С Исаија 65,14. Највећа радост стиче се служењем
23. Ч Дела 13,52. Испуњени Светим Духом
24. П Немија 8,10. Они откривају Господњу радост...
25. **С** Лука 15,31.32. Они шире Његову радост...

Анђели сарађују са нама

26. Н Јован 17,13. Имају Христову радост...
27. П Лука 15,10. Анђели се с људима радују...
28. У Псалам 103,20. Анђели сарађују са нама
29. С Псалам 103,21. Небеске војске и Божје слуге...
30. Ч Јеврејима 1,14. Анђели служе потребама људи
31. П Псалам 91,11.12. Анђели испуњавају обећање...

Богу је угодно оно што је право

1. С 1. Дневника 29,17. Богу је угодно оно што је право

Чинити што је право

2. Н Језекиљ 18,23. Када се безбожник одврати...
 3. П О Јову 36,11. Небо одобрава послушност и службу
 4. У Проповедник 3,12. Служба другима
 5. С Римљанима 14,22. Када Исуса могу да поведем са собом
 6. Ч Приче 21,15. Чинити што је право
 7. П Проповедник 2,24. Марљивост
 8. С Псалам 111,2. Уживање у природи

Размишљање о Господу

9. Н Псалам 104,34. Размишљање о Господу
 10. П Јеврејима 11,24.25. Мојсије је одбацио грешна задовољства
 11. У Дела 7,40.41. Арон је изабрао њих
 12. С Јаков 4,16. Хвалисање
 13. Ч Проповедник 2,8. Понос због успеха
 14. П Лука 8,14. Грешна задовољства ометају ... живот
 15. С 1. Тимотију 5,6. Грешна задовољства уништавају ... везу са Богом

Чинити безакоње

16. Н 2. Тимотију 3,4.5. Треба да се окренемо од њих
 17. П 1. Мојсијева 3,6. Лажна задовољства – познавање зла
 18. У 2. Солуњанима 2,11.12. Лажна наука
 19. С Приче 2,12–14. Грешне жеље одвлаче с правог пута
 20. Ч О Јову 31,29.40. Горчина
 21. П Приче 10,23. Чинити безакоње
 22. С Приче 15,21. Безумље, лудост, бесмислица

Блага богатих биће изгубљена

23. Н Проповедник 7,5.6. Подругљив смех и неумесне шале
 24. П О Јову 20,4.5. Победа безбожника је кратког даха
 25. У 1. Јованова 2,15.17. Овоземаљска задовољства ће проћи
 26. С Лука 12,19.20. Блага богатих биће изгубљена
 27. Ч Плач 5,15.16. Остају само горка кајања
 28. П Приче 14,13. Смех и весеље кратко трају
 29. С Проповедник 12,1. „Дарови“ овога света...

Нешто боље – ново срце, нов дух

30. Н О Јову 27,8.10. Грешник није срећан у Божјем рисуству
 31. П Језекиљ 18,31.32. Нешто боље – ново срце, нов дух

ПОКЛИКНИМО БОГУ

Слави Га, сва земљо

1. У	Псалам 66,1.2.	Слави Га, сва земљо
2. С	Псалам 81,1.2.	Уз песму, бубањ, гусле и псалтир
3. Ч	Псалам 95,1.2.	Покликнимо Богу у Његовом светилишту
4. П	Псалам 118,15.	У домовима праведних
5. С	Псалам 63,5.	Радосним гласом

Весела песма уздиже мисли

6. Н	Псалам 89,15.	Хвала подстиче здравље тела и душе
7. П	Псалам 147,1.	Певајте весело
8. У	Софонија 3,14.	Весела песма...
9. С	Псалам 149,5.	Весела песма уздиже мисли
10. Ч	2. Дневника 29,30.	Весела песма је део богослужења
11. П	Псалам 71,23.	Песме хвале доносе радост и весеље
12. С	Исаија 52,9.	Природа песмом уздиже своју хвалу

Зато што Он води свој народ

13. Н	Јаков 5,13.	Песме хвале могу да одагнају бриге
14. П	О Јову 38,6.7.	Изразите своју радост...
15. У	Псалам 65,13.	Он нас обасипа делима милости
16. С	Исаија 12,6.	Јер је велик Светац Израиљев
17. Ч	Јездра 3,12.	Зато што Његова милост траје заувек
18. П	Јездра 3,13.	Зато што Он води свој народ
19. С	Захарија 9,9.	Зато што ће Христос поново доћи

Одржавајте везу с Небом

20. Н	Јеремија 31,7.	Зато што ће Господ спасити свој народ
21. П	Немија 12,27.	Хвалите Господа уз кимвале и гусле
22. У	4. Мојсијева 10,10.	Искажите своју хвалу уз трубе
23. С	Псалам 43,4.	Одржавајте везу с Небом
24. Ч	2. Дневника 20,27.28.	Радуј се у Господњој снази
25. П	2. Дневника 5,13.	Затрубите у трубу у храму Господњем
26. С	2. Мојсијева 15,20.21.	Свирајте песме победе

Победници ће имати харфе Божје

27. Н	Откривење 15,2.3.	Победници ће имати харфе Божје
28. П	Приче 15,26.	Љубазне речи...
29. У	Приче 16,24.	Љубазне речи су сласт уму и здравље телу
30. С	Приче 15,23.	Љубазне речи пружају помоћ и охрабрење

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Јул	Август	Септембар
1. Псалам 115-117	1. Исаија	1-3
2. « 118		1. Јеремија 36-39
3. « 119, 1-88	2. «	2. « 40-42
4. « 119, 89-176	3. «	3. « 43-45
	4. «	4. « 46-49
5. « 120-121	5. «	5. « 50-52
6. « 122-124	6. «	6. Плач 1-3
7. « 125-127	7. «	7. « 4-5
8. « 128-130	8. «	8. Језекиљ 1-4
9. « 131-133		9. « 5-7
10. « 134-136	9. «	10. « 8-10
11. « 137-139	10. «	11. « 11-12
	11. «	12. « 13-15
12. « 140-142	12. «	
13. « 143-147	13. «	13. « 16-18
14. « 148-150	14. «	14. « 19-21
15. Приче 1-3	15. «	15. « 22-26
16. « 4-6		16. « 27-29
17. « 7-9	16. «	17. « 30-32
18. « 10-12	17. «	18. « 33-35
	18. «	19. « 36-38
19. « 13-15	19. «	
20. « 16-19	20. «	20. « 39-41
21. « 20-22	21. Јеремија	21. « 42-44
22. « 23-25	22. «	22. « 45-48
23. « 26-28		23. Данило 1-4
24. « 29-31	23. «	24. « 5-8
25. Проповедник 1-3	24. «	25. « 9-12
	25. «	26. Осија 1-3
26. « 4-6	26. «	
27. « 7-9	27. «	27. « 4-6
28. « 10-12	28. «	28. « 7-9
29. Песма над песмама 1-3	29. «	29. « 10-14
30. « 4-6	30. «	30. Јоило 1-3
31. « 7-8	31. «	

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Јул	Август	Септембар
1. Псалам 1.	1. Псалам 29.	1. Псалам 56.
2. Псалам 2.	2. Псалам 30.	2. Псалам 57.
3. Псалам 3.	3. Псалам 31,1-14.	3. Псалам 58.
4. Псалам 4.	4. Псалам 31,15-24.	4. Псалам 59.
5. Псалам 5.	5. Псалам 32.	5. Псалам 60.
6. Псалам 6.	6. Псалам 33.	6. Псалам 61.
7. Псалам 7.	7. Псалам 34.	7. Псалам 62.
8. Псалам 8.	8. Псалам 35,1-14.	8. Псалам 63.
9. Псалам 9.	9. Псалам 35,15-28.	9. Псалам 64.
10. Псалам 10.	10. Псалам 36.	10. Псалам 65.
11. Псалам 11.	11. Псалам 37,1-19.	11. Псалам 66.
12. Псалам 12.	12. Псалам 37,20-40.	12. Псалам 67.
13. Псалам 13.	13. Псалам 38.	13. Псалам 68.
14. Псалам 14.	14. Псалам 39.	14. Псалам 69,1-16.
15. Псалам 15.	15. Псалам 40.	15. Псалам 69,17-36.
16. Псалам 16.	16. Псалам 41.	16. Псалам 70.
17. Псалам 17.	17. Псалам 42.	17. Псалам 71,1-14.
18. Псалам 18,1-15.	18. Псалам 43.	18. Псалам 71,15-24.
19. Псалам 18,16-30.	19. Псалам 44,1-12.	19. Псалам 72.
20. Псалам 18,31-50.	20. Псалам 44,13-26.	20. Псалам 73,1-15.
21. Псалам 19.	21. Псалам 45.	21. Псалам 73,16-28.
22. Псалам 20.	22. Псалам 46.	22. Псалам 74.
23. Псалам 21.	23. Псалам 47.	23. Псалам 75.
24. Псалам 22,1-15.	24. Псалам 48.	24. Псалам 76.
25. Псалам 22,16-31.	25. Псалам 49.	25. Псалам 77.
26. Псалам 23.	26. Псалам 50.	26. Псалам 78,1-14.
27. Псалам 24.	27. Псалам 51.	27. Псалам 78,15-28.
28. Псалам 25.	28. Псалам 52.	28. Псалам 78,29-42.
29. Псалам 26.	29. Псалам 53.	29. Псалам 78,43-56.
30. Псалам 27.	30. Псалам 54.	30. Псалам 78,57-72.
31. Псалам 28.	31. Псалам 55.	

*Предлажемо верницима да ове текстове читају у
шоку вечерњеј богослужења у својој породици.*

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈУЛУ 2026. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	3.	10.	17.	24.	31.
Радовиш, Струмица , Ђевђелија	20,06	20,05	20,01	19,55	19,47
Кавадарци	20,08	20,07	20,03	19,57	19,49
Велес, Прилеп, Битола	20,10	20,09	20,05	19,59	19,51
Пирот , Врање, Куманово, Скопље	20,12	20,11	20,07	20,01	19,53
Књажевац, Ниш , Лесковац, Тетово, Дебар	20,14	20,13	20,09	20,03	19,55
Кладово, Неготин , Зајечар, Приштина, Призрен	20,16	20,15	20,11	20,05	19,57
Бор, Параћин, Крушевац , Косовска Митровица, Ђаковица	20,18	20,17	20,13	20,07	19,59
Јагодина , Нови Пазар, Пећ	20,20	20,19	20,15	20,09	20,01
Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Чачак, Краљево, Беране, Колашин, Подгорица , Улцињ	20,24	20,21	20,17	20,11	20,03
Аранђеловац, Ужице, Бар	20,26	20,23	20,19	20,13	20,05
Вршац, Алибунар, Ковин, Смедерево, Панчево, Београд , Ваљево, Пљевља, Зеленика	20,28	20,25	20,21	20,15	20,07
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Рума, Шабац, Фоча, Билећа, Требиње, Дубровник	20,30	20,27	20,23	20,17	20,09
Сента, Бечеј, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Бијељина, Лозница, Сарајево , Млет	20,32	20,29	20,25	20,19	20,11
Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид , Тузла, Мостар, Метковић, Пељешац	20,34	20,31	20,27	20,21	20,13
Суботица , Сомбор, Даљ, Вуковар, Винковци, Добој, Зеница, Хвар, Корчула	20,36	20,33	20,29	20,23	20,15
Бели Манастир , Осијек , Славонски Брод, Дервента, Јајце, Ливно, Брач, Вис	20,38	20,35	20,31	20,25	20,17
Славонска Пожега, Бања Лука , Сплит	20,40	20,37	20,33	20,27	20,19
Подравска Слатина, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Приједор , Дрвар, Книн, Шибеник	20,42	20,39	20,35	20,29	20,21
Вировитица, Биоград	20,44	20,41	20,37	20,31	20,23
Копривница, Бјеловар, Сисак, Бихаћ, Госпић, Задар , Дути Оток	20,46	20,43	20,39	20,33	20,25
Чаковец, Вараждин, Загреб , Слуњ, Паг	20,48	20,45	20,41	20,35	20,27
Мурска Собота, Ормож, Птуј , Крапина, Карловац, Раб	20,50	20,47	20,43	20,37	20,29
Марибор , Рогашка Слатина, Цеље, Зидани Мост, Цриквеница, Крк, Црес, Лошинь	20,52	20,49	20,45	20,39	20,31
Дравоград, Словењ Градец, Межица, Љубљана , Ријека, Пула	20,54	20,51	20,47	20,41	20,33
Крањ, Постојна, Копер, Ровињ	20,56	20,53	20,49	20,43	20,35
Јесенице , Крањска Гора, Горица	20,58	20,55	20,51	20,45	20,37

Подаци из ове табеле изведени су по летињем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У АВГУСТУ 2026. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	7.	14.	21.	28.
Струмица	19,38	19,28	19,17	19,05
Радовиш, Ћевђелија	19,40	19,30	19,19	19,07
Пирот , Кавадарци	19,42	19,32	19,21	19,09
Врање, Куманово, Велес, Прилеп, Битола	19,44	19,34	19,23	19,11
Кладово, Неготин, Зајечар, Књажевац, Ниш , Лесковац, Скопље , Тетово, Охрид	19,46	19,36	19,25	19,13
Бор, Параћин, Крушевац , Приштина, Призрен, Дебар	19,48	19,38	19,27	19,15
Јагодина , Косовска Митровица, Ћаковица	19,50	19,40	19,29	19,17
Вршац, Ковин, Пожаревац, Смедерево, Смедеревска Паланка, Крагујевац, Краљево, Нови Пазар, Пећ	19,52	19,42	19,31	19,19
Алибунар, Панчево, Београд , Аранђеловац, Чачак, Беране, Колашин, Подгорица , Улцињ	19,54	19,44	19,33	19,21
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Ваљево, Ужице, Пљевља, Бар	19,56	19,46	19,35	19,23
Сента, Бечеј, Нови Сад , Рума, Сремска Митровица, Богатић, Шабац, Фоча, Зеленика	19,58	19,48	19,37	19,25
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид, Бијељина, Лозница, Билећа, Требиње, Дубровник	20,00	19,50	19,39	19,27
Сомбор , Даљ, Вуковар, Винковци, Тузла, Сарајево , Мостар, Метковић, Мљет	20,02	19,52	19,41	19,29
Бели Манастир , Осијек , Добој, Зеница, Пељешац	20,04	19,54	19,43	19,31
Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента , Јајце, Ливно, Брач, Хвар, Корчула	20,06	19,56	19,45	19,33
Вировитица, Подравска Слатина, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Бања Лука , Сплит, Вис	20,08	19,58	19,47	19,35
Бјеловар, Приједор, Дрвар, Книн, Шибеник	20,10	20,00	19,49	19,37
Копривница, Сисак, Бихаћ, Биоград	20,12	20,02	20,01	19,39
Мурска Сوبота, Ормож, Чаковец, Вараждин, Загреб , Слуњ, Госпић, Задар, Дуги Оток	20,14	20,04	20,03	19,41
Марибор , Птуј , Рогашка Слатина, Крапина, Карловац, Раб, Паг	20,16	20,06	20,05	19,43
Словен Градец, Џеље , Зидани Мост, Приквеница, Крк, Црес, Лошињ	20,18	20,08	20,07	19,45
Дравоград, Межица, Љубљана , Постојна, Ријека	20,20	20,10	20,09	19,47
Јесенице, Крањ, Копер, Ровињ, Пула	20,22	20,12	20,11	19,49
Крањска Гора , Горица	20,24	20,14	20,13	19,51

Подаци из ове табеле изведени су по летињем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У СЕПТЕМБРУ 2026. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	4.	11.	18.	25.
Струмица	18,57	18,44	18,32	18,19
Пирот , Радовиш, Ћевђелија	18,59	18,46	18,34	18,21
Кладово, Неготин , Зајечар, Књажевац, Лесковац, Врање, Кавадарци	19,01	18,48	18,36	18,23
Бор, Ниш , Куманово, Скопље, Велес, Прилеп, Битола	19,03	18,50	18,38	18,25
Вршац, Пожаревац, Јагодина , Параћин, Крушевац, Приштина, Тетово, Охрид	19,05	18,52	18,40	18,27
Алибунар, Панчево, Ковин, Смедерево, Смедеревска Паланка, Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Ђаковица, Косовска Митровица, Призрен, Дебар	19,07	18,54	18,42	18,29
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин, Београд , Чачак, Пећ	19,09	18,56	18,44	18,31
Сента, Бечеј, Нови Сад , Рума, Шабац, Ваљево, Ужице, Беране, Колашин	19,11	18,58	18,46	18,33
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Бачка Паланка, Шид, Сремска Митровица, Богатић, Бијељина, Лозница, Пљевља, Подгорица , Бар, Улцињ	19,13	19,00	18,48	18,35
Сомбор , Осијек, Даљ, Вуковар, Винковци, Тузла, Фоча, Зеленика	19,15	19,02	18,50	18,37
Бели Манастир , Сарајево, Билећа, Требиње, Дубровник	19,17	19,04	18,52	18,39
Подравска Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента , Добој, Зеница, Мостар, Метковић, Мљет	19,19	19,06	19,54	18,41
Вировитица, Дарувар, Нова Градишка, Босанска Градишка, Бања Лука , Јајце, Пељешац	19,21	19,08	19,56	18,43
Копривница, Бјеловар, Приједор , Ливно, Брач, Хвар, Корчула	19,23	19,10	19,58	18,45
Мурска Субота, Ормож, Чаковец, Вараждин , Сисак, Дрвар, Книн, Сплит, Вис	19,25	19,12	20,00	18,47
Марибор , Птуј, Рогашка Слатина, Крапина, Загреб , Слуњ, Бихаћ, Шибеник, Биоград	19,27	19,14	20,02	18,49
Словењ Градец, Џеље , Зидани Мост, Карловац, Госпић, Задар, Дуги Оток	19,29	19,16	20,04	18,51
Дравоград, Межица, Цриквеница, Крк, Раб, Паг	19,31	19,18	20,06	18,53
Јесенице, Крањ, Љубљана , Постојна, Ријека, Црес, Лошињ	19,33	19,20	20,08	18,55
Крањска гора, Горица, Копер, Ровињ, Пула	19,35	19,22	20,10	18,57

Подаци из ове табеле изведени су по најњем рачунању времена.

ИНТЕРЕВРОПСКА ДИВИЗИЈА

УНИЈЕ	ЦРКВЕ	ГРУПЕ	ВЕРНИШТВО	ПОПУЛАЦИЈА
Аустријска	60	9	4.419	9.188.000
Бугарска	97	113	6.967	6.447.000
Чешко-Словачка	187	35	9.715	16.400.000
Француско-Белгијска	169	50	20.570	78.765.000
Италијанска	110	19	9.712	59.600.000
Северна Немачка	316	18	18.571	49.748.011
Португалска	98	15	11.938	10.702.000
Румунска	1.068	236	61.168	19.075.000
Јужна Немачка	224	18	15.500	35.101.989
Шпанска	124	38	19.003	48.934.000
Швајцарска	58	7	4.848	9.076.000
УКУПНО	2.511	558	182.411	343.037.000

ПРОЈЕКТИ:

1. Изградња омладинског планинског дома у црквеном кампу и центра за обуку у Белгији.
2. Изградња блока спаваоница на италијанском адвентистичком Универзитету „Вила Аурора“ у Фиренци.
3. Изградња вртића у Софији, у Бугарској.
4. Изградња школе у Перету и Мацеу у Румунији.

јул • август • септембар 2026.

ПРВА И ДРУГА ПОСЛАНИЦА КОРИНЋАНИМА

